

Giới thiệu Mỗi Tình Đầu Của Anh

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, ngọt sủng, thanh xuân vườn trường, 1v1, HE

Edit: Bwi

Số chương: Bản cv có 88 phần, nhưng nhiều phần lại có nhiều chương nên sẽ nhiều hơn 88 chương.

Không ai trong trường cấp ba Thịnh Hoa không biết rằng lão đại của họ rất không thích nữ sinh Đồng Miêu mới chuyển tới. Chả phải ghét thì làm sao mà cứ có người khen "tiểu Miêu" thế này, "tiểu Miêu" thế nọ, lão đại họ ngay lập tức biến sắc mặt, toàn thân như bao trùm trong gió lốc vậy...

Mãi đến một ngày, họ mới vỡ lẽ ra một sự thật bị họ hiểu nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tháng chín khai giảng, thời tiết khô nóng ngay cả một ngọn gió còn không có, hoa lan bạc nở khắp, mặt đất được trang điểm một tầng màu trắng của cánh hoa.

Không khí mềm như bông ngọt giống như được lặn vào kẹo bông gòn.

Trên con đường đá cuội của cao trung Thịnh Hoa, có hai con bò câu trắng béo đang tung tăng nhảy nhót ăn hạt cây, giương cổ tinh thần phấn chấn.

Trên trán Đồng Miêu thắm một tầng mồ hôi mỏng hơi làm ướt tóc mái màu nâu. Cô nhẹ nhàng nhấp môi, đưa đôi mắt hạnh nhìn xung quanh hoàn cảnh lạ lẫm.

"Con đã nhận được giấy báo trúng tuyển của Thịnh Hoa, mẹ cho con chuyển tới Thịnh Hoa rồi, con thả lỏng được rồi chứ?"

Đồng Mỹ Quân ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ cánh tay trắng nõn như sứ của thiếu nữ.

Đồng Miêu ngoan ngoãn gật đầu, cô từ trước đến nay đều rất có ý tứ với mẹ.

Đồng Mỹ Quân mặc một chiếc váy dài, váy rủ đến trên cổ giống một đóa hoa bách hợp đang nở rộ.

"Mẹ, con mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người sao?" Đồng Miêu trầm ngâm sau một lúc lâu, cuối cùng cũng do dự phát ra tiếng.

Thịnh Hoa cách trung tâm thành phố quá xa, xem ra cô muốn trọ ở trường, nhưng mẹ không chiều cổ mà nói.....

"Mẹ tới chăm sóc con một lần, con không cần lo lắng, nơi này còn có A Trạm chiếu cố cho con." Đồng Mỹ Quân hiểu lầm cô có ý tứ, ở một nơi lạ lẫm sẽ không quen.

Đề cập tới con của Tư Khải Sơn, Đồng Mỹ Quân thư thái cười.

Đồng Miêu lại rừ đôi mắt xuống, không dấu vết mà cắn má thịt.

A Trạm

Cô hơi nâng mắt lên, mang theo hơi nước nhìn về phía khuôn mặt tinh xảo của mẹ: "Mẹ, người sẽ kết hôn cùng với ba của Tư Trạm sao?"

Nụ cười của Đồng Mỹ Quân có hơi cứng đờ, bà mở to mắt: "Tiểu hài tử như con quản nhiều chuyện như vậy làm gì, con cứ an tâm hưởng thụ cuộc sống học đường, thuận tiện giúp A Trạm học văn hóa, ba thằng bé rất hy vọng các con cùng nhau đậu Thanh Hoa đấy."

Đồng Miêu gật đầu, thuận theo đáp ứng: "Con biết rồi."

Đồng Mỹ Quân mở túi Gucci ở trên cổ tay ra, từ bên trong lấy ra một chùm chìa khóa, cười đầm đìa với Đồng Miêu nói: "Đây là chìa khóa chung cư gần trường Thịnh Hoa của ba A Trạm, kí túc xá của trường cũng không tiện, con chuyển đến ở cùng A Trạm đi, các vật dụng mẹ đều giúp con thu dọn rồi."

Đồng Miêu duỗi tay niết chìa khóa, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay.

Chìa khóa bén nhọn nhô lên đề trong lòng bàn tay mịn màng, hơi có chút đau đớn.

Cô không muốn, nhưng cô đồng ý.

Ba Tư Trạm giúp mẹ cô có cuộc sống tốt, phải có chút báo đáp, cô giúp Tư Trạm nâng cao thành tích học tập, cũng coi như là một loại báo đáp đi.

"Phải ở chung với A Trạm thật tốt, tương lai các con nói không chừng lại trở thành là anh em."

Đồng Mỹ Quân dút lời, có chút ngượng ngùng cười cười.

Ngoài cổng trường siêu xe vang lên hai tiếng tích tích, bà sung sướng vẫy vẫy tay, quay đầu lại tới vỗ vai Đồng Miêu, liền chạy chậm tới phía ô tô.

Đồng Miêu ở Đồng Mỹ Quân sau lưng cong lên đôi mắt cười cười, sau đó đi hướng phòng giáo vụ.

Chỉ cần mẹ có thể vui vẻ là tốt rồi.

Chú Tư vì cô mà liên hệ với chủ nhiệm, hết thầy đều an bài thỏa đáng, chỉ còn chờ cô xách cặp nhập học.

Hết thầy đều không tệ lắm, chỉ là Tư Trạm..... Làm cô có chút đau đầu.

- -

Trên hành lang.

Các nam sinh vừa cười vừa mắng hết đợt này đến đợt khác.

"Có ai thấy Trạm Ca vừa mới thua không?"

"Chơi nhiều ván như vậy cuối cùng cũng hạ được Trạm ca."

"Trạm ca chịu thua cuộc đi!"

Nam sinh dựa vào lan can, một tay chống cằm, di động niết ở hai ngón tay, mặt trên là hình ảnh chiến tích tuyệt địa đảo vong, SS.

Trên mặt không chút để ý mà cười, môi mỏng hơi giương.

"Phạt đi."

Thanh âm có chút trầm thấp khàn khàn, lộ ra một thiếu niên từ tính.

Trần Đông làm mặt quỷ có ý xấu nói: "Trạm ca luôn là người được tỏ tình, lần này tìm người để tỏ tình, thế nào?"

Các nam sinh đang cùng nhau ăn gà cười vang, ồn ào vỗ tay.

Anh cười nhạo một tiếng, nghiêng mặt về phía cậu liếc mắt một cái, nhướn mày: "Cùng cậu tỏ tình sao?"

Trần Đông ưỡn ngực nói: "Nếu cậu là nữ, chỉ bằng quan hệ này của hai ta, tuyệt đối sẽ cho cậu ở trên!"

"Lăn!" Tư Trạm tức giận mắng hấn một tiếng, ngón tay thon dài cầm lon Coca rỗng lên, ném về phía Trần Đông.

Trần Đông cười hi hi ôm lấy đầu, nhẹ nhàng đem lon Coca vứt đi.

Tư Trạm cũng không dùng lực, anh không để bụng cái này.

Đã đánh cuộc thì phải chịu thua.

"Này tỏ tình với nữ sinh đầu tiên bước lên thang lầu, thế nào?" Trần Đông vui sướng khi người gặp họa mà đề nghị.

Thang lầu phô ra cảm thạch màu trắng ngà, mặt trên là huy hiệu trường Thịnh Hoa, nhả nhận lại đại khí.

Tư Trạm giương mắt nhìn lên cầu thang trống không, tùy ý nói: "Làm vậy đi."

Cửa sổ hành lang thổi tới một con gió ấm áp, khô nóng lại treu chọc, mang theo mùi hương ngọt ngào nhẹ nhẹ.

Trong tiết học, đại bộ phận học sinh đều ở phòng học nghe giảng, hành lang căn bản không có ai, đợi hồi lâu, Tư Trạm nhìn nhìn điện thoại, lượng pin không đủ 10%, anh có chút không kiên nhẫn.

Mau tan học, người một nhiều lên liền chạy, thật phiền.

"Trạm ca đừng có gấp, chờ một chút." Trần Đông đưa mắt ghé vào cửa thang lầu đi xuống.

"Các cậu nghe đi, có người tới!"

"Ai, tiếng bước chân nhẹ ghê!"

"Nữ nữ!"

Mấy cái nam sinh chạy nhanh lên, nằm bò ven tường đuổi cổ xem náo nhiệt, theo tiếng bước chân đến gần, bọn họ khe khẽ nói nhỏ thanh âm hoàn toàn biến mất.

Chờ Trạm ca phát huy.

Tư Trạm hơi hơi xoay người, lười biếng kéo cổ áo khoác đồng phục lên, sau đó bước chân dài, đi đến cửa thang lầu, một tay chống lan can, lùi người đến ven tường, chặn lại con đường duy nhất.

Anh rất cao, cánh tay lại dài, che khuất ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ.

Đồng Miểu mới vừa xoay người đi hướng lên trên, trước mắt tối sầm lại, cô không khỏi nhấp môi, giương mắt nhìn lại phía trên thang lầu.

Tư Trạm rất cao, trên mặt mang theo nụ cười bất cần đời, tà khí mui phần.

Cô luôn luôn biết, vị này nổi danh toàn trường, là nhị thế tử không hề dễ chọc.

Đồng Miểu khăn trương nắm chặt chìa khóa trong tay, nhìn một cách đề phòng lên thang lầu, không kêu một tiếng.

Anh muốn làm gì?

Ai biết được.

"Mẹ nó, đây là Trạm ca chiếm tiện nghi của em gái à!" Trần Đông tránh ở góc tường kinh ngạc nói.

Này hai người quan hệ xấu hổ..... Loại vui đùa này thật không tốt đi?

Nhưng là mũi tên đã bắn, xem Tư Trạm giống như không có lùi lại, Trần Đông vừa kích động vừa lo lắng.

Đồng Miểu nhìn về phía sau Tư Trạm, thấy một loạt cái đầu đang trốn.

Cô không biết bọn họ đang chơi cái gì, nhưng cô nghĩ cách xa những người này một chút.

Cho nên không thể không xuất đầu lộ diện.

"Cậu... cậu tránh ra."

Thanh âm rất nhỏ và mềm mại, mang theo nét cô bé nông thôn phía nam, miệng cô hơi nâng, nhỏ nhắn lại hồng nhuận.

Mắt Tư Trạm xẹt qua một tia thâm ý, anh lười biếng thu tay về, từng bước một đi xuống lầu, giày thể thao đập lên thềm đá bóng loáng, thụp thụp vang.

Đồng Miểu không khỏi lui ra sau, Tư Trạm quá cao, cô nhìn lên xem mặt anh.

Tư Trạm đi đến trước mặt cô, khoảng cách của hai người rất gần, Đồng Miểu có thể ngửi được mùi hương thảo vị trên quần áo anh.

Anh ghé sát vào cô, môi gọi lên, hơi thở phả trên mặt cô, nhàn nhạt.

Ngón tay thon dài vén lên một ít tóc dài đang xõa tung của cô, tiếng nói trầm thấp khàn khàn, có mang chút ý cười.

"Tiểu Quyển Mao, tớ thích cậu --"

Khuôn mặt Đồng Miểu chợt đỏ lên, cô lao đảo lùi lại vài bước, suýt nữa ngã xuống thang lầu.

Cô chưa từng gặp nam sinh nào như vậy, không đứng đắn tới cực điểm.

Cô đương nhiên sẽ không coi đây là thật, Khuôn mặt Tư Trạm hiện lên vẻ vui đùa ý vị.

Thối lui đến cái ngói cao, thật vất vả mới thoát khỏi hơi thở của Tư Trạm, Đồng Miểu lúc này mới khôi phục bình tĩnh.

Hành lang có người vỗ tay cười to, âm thanh cải cọ âm ỉ ồn ào như muốn dỡ cả nóc nhà.

Tư Trạm đứng dậy, nhìn Đồng Miếu quần bách, hấn đậm mặt nhét tay vào túi quần đồng phục, mái tóc che khuất chân mày, gần từng chữ một nói: "Là tuyệt -- đối không có khả năng."

Anh cố ý kéo dài âm, ác liệt tới cực điểm.

Dứt lời, anh nghiêng đầu dùng ánh mắt nhìn xuống dưới chân thang lầu, nhường cho Đồng Miếu một con đường, xem như trêu đùa cô đủ rồi, cho cô một con đường sống.

"Cậu!" Đồng Miếu xấu hổ và giận dữ, lại không thể làm gì.

Cô còn không có bị người ta bắt nạt, nguyên do là trường trung học(c2) nghiêm khắc đến biến thái, cho nên cô chưa bao giờ tu luyện được cách xử lý bình tĩnh khi gặp bí bách.

"Ở xa tôi cũng nghe thấy được các em nói nhao nhao, tan học rồi sao!" Chủ Nhiệm Giáo Dục bụng to, mồm đầu mang hấn chạy tới.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tư Trạm lười biếng tay rút túi quần trên hàng lang.

Chủ Nhiệm Giáo Dục hận sắt không thành thép gọi Tư Trạm lại: "Em, là em, tôi không cần nhìn liền biết là em!"

Tư Trạm cuối cùng cũng giương mắt nhìn nhìn Chủ Nhiệm Giáo Dục, mặt không biến sắc vẫn đậm phong khinh nói: "Không, không phải em đang xếp hàng nghênh đón em gái sao."

Hai chữ "em gái" gần mạnh, mang theo ý vị không rõ hàm nghĩa.

Đồng Miếu nhẹ nhàng cắn má thịt, hung hăng trừng mắt nhìn Tư Trạm một cái, tranh anh bước nhanh lên thang lầu chạy đi, chạy đến bên cạnh Chủ Nhiệm Giáo Dục, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chủ Nhiệm Giáo Dục biết rõ Tư Trạm ở đó nói hươu nói vượn, nhưng lại không có chứng cứ, chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo quét qua bọn họ một vòng, lúc này mới che chở Đồng Miếu đi lên văn phòng.

Ba Tư Trạm đã sớm cùng giáo phương tiếp đón, muốn đưa cô tới học lớp 11, Chủ Nhiệm Giáo Dục cũng đợi đã lâu.

Thịnh Hoa là trường cao trung trọng điểm của tỉnh, 2 người đều là lưu học sinh cùng được cử đi học, bởi vì trong hay ngoài nước đều có ký hợp đồng hiệp nghị với đại học, cho nên học sinh Thịnh Hoa dễ dàng có cơ hội hơn trường khác rất nhiều (không biết sát nghĩa chưa π π)

Đây cũng là lí do khiến Thịnh Hoa ở trong mắt nhiều gia trường muốn đậu còn khó hơn lên trời.

Nhưng Đồng Miếu là ngoại lệ.

Cô không chỉ có có quan hệ, mà cô còn là một trong số ít những thành viên dưới 18 tuổi của Câu lạc bộ Mensa, đã từng đạt được rất nhiều giải thưởng quốc tế, chỉ số thông minh nói lên, cô là thiên tài.

Chủ Nhiệm Giáo Dục rất hoan nghênh học Thần như vậy tới đổi mới Thịnh Hoa.

Nhưng điều làm ông thất vọng nhất là Đồng Miếu yêu cầu không tham gia giải thi đấu hay niên cấp bài bản nào, không muốn trường học tuyên dương.

Tôn chủ nhiệm nâng chung trà lên uống, nửa ngưng mi, tận tình khuyên bảo nói: "Thật sự không được sao?"

Một tháng sau, các trường cao trung liên hợp tổ chức thi đua, đề cập đến các ngành học, Thịnh Hoa không thiếu học sinh ưu tú, nhưng mà giống thiên tài Đồng Miếu vẫn là lông phượng sừng lân.

Ông cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đồng Miếu liếm liếm môi nhỏ xinh, khăn trang nắm lấy góc váy, cúi đầu nói: "Thực xin lỗi....."

Chủ nhiệm đã biết nàng ý tứ, nhanh xua tay cười cười: "Không sao không sao, chúng ta phía trước đều tốt."

Đồng Miếu thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tay cũng dần dần lỏng xuống dưới, trong lòng bàn tay đã mang theo chút triều ý.

"Thầy trước tiên mang em đi lớp, các ban đều là phân cử đi học, mới vừa phân ban thôi, em đừng sợ học không vào."

Tôn chủ nhiệm đi vòng từ mặt sau bàn đi tới, dẫn Đồng Miếu đi đến ban cao nhĩ*.

"Cảm ơn thầy." Đồng Miếu cúi đầu đi cùng ông, trong lòng lại trầm xuống.

*cao nhĩ: lớp 11

** Mối chương 1 mà hơn 2300 từ rồi, chắc tui chết ㅠㅠ

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nghe nói Tư Trạm cũng ở lớp này, cô không hề nghĩ tới mình lại học cùng lớp với anh.

Mang theo mùi vị nhàn nhạt của trà Long Tĩnh từ văn phòng, Đồng Miếu căng da đầu đẩy cửa lớp.

Gió từ điều hòa hơi hơi thổi tới, bên trong cánh cửa và ngoài cánh cửa là hai cái thế giới khác nhau, mái tóc xõa tung trên đầu cô bị thổi bay, đáp ở trên xương quai xanh, ngựa ngựa.

“Chào thầy, em tên Đồng Miếu.”

Tiếng nói ngượng ngùng vang lên, giống như làn gió thổi nhẹ qua lông vũ.

Tức khắc trong phòng học bắt đầu có nam sinh nói khe khẽ, hướng về phía cô ý vị thâm trường cười.

Đồng Miếu lớn lên xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo, mũi rất cao, đôi mắt luôn mang theo một tầng hơi nước ướt át.

Da cô trắng, tinh tế giống như không thấy lỗ chân lông, mái tóc từ trước đến nay đều hơi uốn cong, nồng đậm lại xoã tung, giống như búp bê Tây Dương.

Đại bộ phận nam sinh đều thích kiểu này, ngoan ngoãn đáng yêu, ôn nhu ngây thơ.

Nhưng chỉ có một người không thích.

Tư Trạm lười biếng dựa vào ghế dựa, ngả ngón cong cong môi, con ngươi màu đen mang theo chút hài hước: “Lặp lại lần nữa, nghe không thấy.”

Tác giả có lời muốn nói: Tư Trạm: Lời này tôi liền lược ở chỗ này, tôi tuyệt đối sẽ không thích cậu. (mặt lạnh)

Ánh mắt toàn lớp đều tập trung lên người Tư Trạm, anh đem mu bàn tay đến sau đầu, một chân hơi co lại, một chân duỗi thẳng, gương mặt nhìn chăm chú vào Đồng Miếu.

Trong lớp mấy nam sinh có tâm tư không an phận đối Đồng Miếu tức khắc im lặng.

Từ trước đến nay không thấy Trạm ca nhằm vào bạn học nữ nào, hôm nay làm sao vậy, chẳng lẽ hai người có thù oán à?

Đồng Miếu sau một lúc lâu, mặt hạnh hơi gương, khuôn mặt nâng lên, lên tiếng: “Đồng Miếu, Đồng trong đồng thoại, Miếu trong nước mênh mông.”

Mặc dù là nói cao giọng, nhưng lại không có chút lực uy hiếp gì, mềm mại ôn nhu thanh âm hơi phần nộ cũng không nhận ra.

Chủ nhiệm lớp dùng ánh mắt uy hiếp quét một vòng trong lớp, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Đồng Miếu: “Em qua ngồi cạnh Khương Dao- nữ sinh ngồi bàn đầu bên phải. Trần Đông, em ra sau ngồi cùng Tư Trạm.”

Ông nhìn ra Tư Trạm có quan hệ không tốt với Đồng Miếu, tìm vị trí xa anh nhất, Đồng Miếu là nữ sinh ngoan ngoãn mềm mại như vậy, nên cách này giúp cô cách xa tên tiểu tử này một chút.

Trần Đông thật ra rất cao hứng, cậu cùng với Tư Trạm là bạn bè tốt, thầy sợ hai bọn họ cãi nhau ngắt trời mới cố ý đem bọn họ tách ra, hiện tại Trạm ca tới chiếm tiện nghi em gái, ngược lại là có lợi cho cậu.

Trần Đông không đồ vật gì muốn thu dọn, nháy mắt liền nhường chỗ cho cô.

Đồng Miếu nhu đạo: “Cảm ơn thầy.” Sau đó theo hướng thầy chỉ, đi đến ngồi xuống bên cạnh Khương Dao.

Khương Dao trát cái viên đầu, mặt chỉ to bằng bàn tay, đôi mắt to đặc biệt linh hoạt, khoe miệng bên mang theo hai cái má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Là một hoa khôi, Đồng Miếu trầm nghĩ.

Khương Dao chống cằm đánh giá Đồng Miếu, các cô ở trong lớp này, đều có chút địa vị, sắp đến năm hai (lớp 11), mỗi người trong tay nắm chắc mười

phần thi đại học.

Vào thời điểm này có thể chuyển đến lớp cô, bối cảnh chắc cũng không đơn giản.

Nhưng là như thế nào mà nhìn rất yếu, thoát nhìn rất dễ bị khi dễ?

Cô chọc chọc cánh tay Đồng Miêu, làn da thật sự rất trắng mềm, giống như có thể véo ra nước.

Đồng Miêu giương mắt nhìn cô ấy, trong mắt mang theo một chút mê mang nghi hoặc, trời sinh có một tầng hơi nước.

“Tớ nói, cậu ta nói cái gì cậu liền nghe, cậu cứ ném cho hắn một ánh mắt xem thường cho tớ.” Khương Dao hận sắt không thành thép nói.

Đồng Miêu nhẹ nhàng nhấp môi dưới, rừ xuống mắt, nhỏ giọng nói: “Kệ.”

Cô không cùng anh chấp nhặt, nếu cùng anh so đo, cô đã sớm tức chết vào vài năm trước rồi.

Khương Dao “bộp” một tiếng, lẩm bẩm: “Cũng là, do cậu quá ngoan ngoãn đi.” Cô ấy dừng một chút lại dặn dò nói, “Cậu hẳn là không biết cậu ấy, cậu ấy tên Tư Trạm, cậu về sau cách hắn xa một chút là được, hai người các cậu liền không chung một con đường.”

Đương nhiên không chung một con đường, nhưng yêu cầu cách anh xa một chút..... thực khó khăn.

Bọn họ cần phải ở cùng một chỗ đó.

Nhưng cô không đành lòng phủ bỏ ý tốt của Khương Dao, vì thế nhột nhạt cười, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cậu, tớ sẽ nhớ kỹ.”

Khương Dao vỗ vỗ bộ ngực, trượng nghĩa nói: “Kỳ thật cậu chọc cậu ta cũng không có việc gì, tớ giúp cậu, ba tớ có quan hệ tốt với ba cậu ấy, cậu ấy chắc cũng để cho tớ chút mặt mũi.”

Đồng Miêu trầm nghĩ, mẹ cô cùng ba của anh quan hệ cũng rất tốt, nhưng anh liền không để cô chút mặt mũi.

Cửa kính trong suốt ngăn cách với thời tiết khô nóng bên ngoài, cũng ngăn cách độ ẩm của Đồng Mỹ Quân trên người Đồng Miêu.

Cô rụt rụt bả vai, làn da trên cánh tay hơi hơi lạnh.

Trương Thịnh Hoa rất tốt, cơ sở vật chất rất xa hoa, nhưng cô có chút không quen.

Trước kia, cô không hề biết, có một đám học sinh không đi học một cách bình thường, đặc biệt giống Tư Trạm.

Nguyên bản, hai người bọn họ cũng không nên có liên quan.

Nếu không phải mẹ cùng chú Tư ở bên nhau, Tư Trạm cũng sẽ không nhắm vào cô.

Cô không trách mẹ, nhưng cũng không trách Tư Trạm, Đồng Miêu nghĩ không ra rốt cuộc kì quái ở đâu, có lẽ quan hệ của nhân loại chính là phức tạp như vậy, có một số việc không có ngọn nguồn, nhưng nó liền kéo tới, bạn phải tiếp thu, sau đó đối mặt với nó.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng may ở Thịnh Hoa không phải ai cũng giống Tư Trạm, tỷ như Khương Dao, cô ấy rất tốt.

Trong không khí bụi nổi lơ lửng, đặc biệt là bàn đầu, có vẻ càng nghiêm trọng hơn một chút, bảng đen cọ sát, bụi phấn viết tràn ra ngoài.

Đồng Miêu tương đối miễn cảm với bụi phấn, cô che miệng lại nhẹ nhàng ho "khụ khụ", miễn cưỡng thích ứng được.

Rất nhanh đã bắt đầu buổi học, đây là tiết ngoại ngữ, tiến vào liền nhìn thấy một người ngoại quốc tóc vàng, ở Thịnh Hoa trình độ Tiếng Anh của học sinh rất cao, cho nên giảng bài bằng song ngữ cơ hồ không có vấn đề, đây cũng là vì muốn tương lai của học sinh có cơ sở tốt. (?)

Đồng Miêu giành được rất nhiều giải thưởng trong các cuộc thi, nhưng tiếng Anh, khả năng nghe và nói của cô lại không tốt, khi còn nhỏ cô không có điều kiện để tiếp xúc với ngoại ngữ.

Cô có chút tâm sự nhỏ cẩn thận bò trên mặt bàn, muốn giảm đi cảm giác tồn tại của chính mình.

Giáo viên ngoại ngữ tiến vào bô bô nói một hồi, cô cũng chỉ nghe câu được câu không.

Khương Dao ở một bên bị sự vui vẻ hoạt bát của thầy làm cười haha không ngừng, đôi mắt đào hoa cong thành hình cung.

Đồng Miêu cũng không rõ cô ấy đang cười cái gì.

Khương Dao lại thần thần bí bí chọc chọc cô, làm mặt quỷ nói: “Ày, cậu có bạn trai chưa?”

Khuôn mặt Đồng Miêu lập tức nóng lên, cô lập tức lắc đầu.

Bạn trai gì đó, đối với cô thì bây giờ là quá sớm rồi, mẹ mà biết cũng sẽ lo lắng.

Khương Dao lại hưng phấn vỗ tay, nhìn thầy giáo nói: “Thầy thầy, Đồng Miêu không có bạn trai!

Đồng Miêu lập tức thẳng sống lưng, cô tương đối thông minh, lập tức liền nghĩ ra thầy đang đùa cái gì.

Tuổi dậy thì rất nóng nảy, bất luận là đề tài gì liên quan đến quan hệ nam nữ đều có oanh động không nhỏ, bởi vì đối với các cô mà nói, tình yêu mới lạ và tràn ngập mị hoặc, mặc dù không có, cũng bắt đầu khát vọng.

Trong lớp nữ sinh bị thầy ngoại ngữ trên ghẹo.

“So beautiful!” Thầy ngoại ngữ thấy Đồng Miêu, ánh mắt sáng lên, cô trắng như sữa lại mang theo vẻ đẹp truyền thống (không biết đúng chưa =))), càng phù hợp với thẩm mỹ của thầy.

Những câu còn lại, Đồng Miêu nghe không hiểu, nhưng đại khái chắc là khích lệ cô, cô hơi hơi nâng mặt lên, lễ phép nói: “thank you”.

Hàng sau cùng đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhạo, không khí thoáng chốc ngưng hẳn.

Tư Trạm hơi hơi giương đuôi mắt, không chút để ý nói: “Phát dục cũng chưa phát dục xong, sao có thể có bạn trai chứ.”

Trong lớp các nam sinh không ngừng phát ra tiếng cười trộm, nam sinh nhìn nữ sinh, đương nhiên là muốn xem chỗ nào đó rồi.

Nam sinh đeo kính ngồi phía trước Tư Trạm quay xuống làm mặt quỷ nói: “Trạm ca, đánh thẳng trọng điểm quá!”.

Trần Đông là người duy nhất trong lớp biết quan hệ của Đồng Miêu và Tư Trạm, cậu dùng bình nước thọc thọc vào nam sinh đeo kính, trách mắng: “Đi đi đi, chỗ nào đều có mặt cậu!”.

“Sao, sợ Trạm ca cùng cậu tranh em gái ngực to à” Nam mất kính lầm bầm nói.

Trần Đông làm mặt hung dữ, uy hiếp nói: “Trạm ca của chúng ta khi nào mà hứng thú với ngực to hả, cút đi!”

Nam sinh mất kính giận dữ quay lên =))), Trần Đông lúc này mới thật cẩn thận nhìn Tư Trạm, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, cậu không sợ cổ ấy cáo trạng với ba cậu à”

Đôi mắt của Tư Trạm lạnh lùng, cười như không cười nói: “Muốn cáo trạng liền cáo trạng, xem ai chơi ai.”

Thanh âm không lớn không nhỏ, bạn học xung quanh nghe xong liền mơ hồ.

Ai dám cáo trạng Tư Trạm thì đừng có nghĩ ở Thịnh Hoa lẫn lộn được nữa.

Đồng Miêu cúi đầu nhìn bộ ngực hiện son lộ thủy, mặt không tự chủ đỏ lên.

Đề tài này sao anh có thể mang ra nói giỡn, thật quá đáng!

Cô nhẹ nhàng chớp chớp mắt, hít sâu một hơi.

Nhìn, cô có thể nhìn.

Nhưng điểm này thì nhìn không nổi, cô còn phải cùng anh ở chung một phòng.

Khương Dao vỗ bàn, cầm cục tẩy ném về phía sau, mắng: “Tư Trạm cậu qua đây!”

Cục tẩy ném không tới Tư Trạm, nhưng lại bay về phía bàn Trần Đông, Trần Đông cọt nhà nói: “Cảm ơn Khương mỹ nhân ban thưởng!”

Khương Dao trừng mắt liếc Trần Đông một cái, cô lười cùng Trần Đông chấp nhặt, vì thế quay đầu lại phía Đồng Miêu nói: “Đức hạnh của bọn họ, về sau cậu sẽ biết, khả năng là thấy cậu yếu như bông sẽ khi dễ.”

Khương Dao tiếp tục nói nói, cũng có chút mất tự nhiên, trước kia Tư Trạm tuy rằng cũng ngông cuồng, nhưng cũng không khi dễ người khác, không biết hôm nay làm sao vậy.

Cô ấy lại nhìn Đồng Miêu, Đồng Miêu vẫn như cũ không có phản ứng gì, nhưng sắc mặt đã có chút lạnh.

Bộ dáng tức giận của đứa trẻ ngoan cũng thật đáng yêu, giống một hamster nhỏ.

Tư Trạm thấy Đồng Miêu không phản ứng gì, có hơi mất hứng thú, anh đem sách giáo khoa để xuống trước đầu, nằm trên bàn ngủ, tiết ngoại ngữ anh không cần nghe, tiếng Anh với anh mà nói hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngoài cửa sổ độ ẩm dần lắng xuống, điều hòa trong phòng tăng nhiệt độ, đèn dây tóc chói lọi chiếu sáng đen, các đại biểu môn đem tác nghiệp sao ở mặt trên, cho viết trong thời gian tự học.

Thời gian trôi rất nhanh, Tư Trạm không tìm cô để phiên toái nữa, Đồng Miêu tương đối nhẹ nhõm, bài giảng của Thịnh Hoa cô kỳ thật cũng không cần nghe, trừ tiếng Anh ra, các môn khác đối với cô mà nói thật ra là quá nhẹ nhàng.

Thu thập hết các đồ vật, Khương Dao lười biếng ngáp một cái, dùng cánh tay chống cằm nói: “Miêu miêu, cậu buổi tối ở trường học tự học sao, mình thấy cậu cũng chưa có vật dụng gì.”

Nhũ danh của Đồng Miêu không phải cái này, nhưng Khương Dao kêu lên rất thuận miệng, cô cũng không sửa lại.

“Không ở lại, tớ..... thuê phòng, hôm nay đi nhận nhận phòng.” Đồng Miêu ngoan ngoãn đáp.

Cô đối với Khương Dao rất có hảo cảm và cảm kích, Khương Dao biết cô học tiếng Anh không tốt, lúc thầy nói một câu, Khương Dao sẽ nhỏ giọng phiên dịch cho cô một câu.

Cô cơ bản đều lĩnh hội được.

Khương Dao lại có chút không thể hiểu được, thuê nhà à, tới Thịnh Hoa học, còn cần thuê nhà sao, dứt khoát mua một cái thì tốt rồi.

Có lẽ là cảm thấy không cần phải vậy.

“Vậy cậu chú ý an toàn.” Khương Dao dặn dò nói.

Đồng Miêu gật gù đầu: “Cậu cũng vậy.” Dừng một chút, cô lại cảm thấy thành ý không đủ, bổ sung nói: “Chú ý an toàn.”

Phòng của chú Tư ở khu phụ cận Thịnh Hoa, tiểu khu rất xa hoa, đi đường mất khoảng mười mấy phút, mẹ đã đưa địa chỉ cho cô, nhưng cô cũng phải tìm địa chỉ cụ thể, cô nghĩ, Tư Trạm là khẳng định sẽ không dẫn đường cho cô.

Anh không ở trong lớp liền tốt rồi.

Đồng Miêu tự mình an ủi nói.

“Ngày mai thấy miêu miêu, ngày mai có môn vật lý, chúng ta phải dưỡng đủ tinh thần, thầy vật lý của chúng ta rất soái!” Nhắc tới thầy vật lý, trong mắt Khương Dao xuất hiện thần thái khác thường.

Đồng Miêu buồn cười: “Được.”

Cô nắm chặt chìa khóa trong lòng bàn tay, vỗ vỗ bị vết nhăn vấy, nhẹ đi khẽ về hướng cửa.

Cô không có cặp sách, theo một đồng người đi ra ngoài, cảm giác tồn tại cũng không lớn.

Nhưng Tư Trạm lại lập tức ngừng đầu, ánh mắt đuổi theo thân ảnh của Đồng Miêu đang yên lặng ra cửa.

Chờ cô biến mất ở cửa, Tư Trạm lúc này mới chớp chớp mắt, trong mắt thần sắc âm tình bất định.

Rất nhanh, anh tùy ý đem sách giáo khoa bỏ vô cặp, đem bàn học đẩy ra, bước chân dài, lười biếng đứng dậy.

* Tỉnh ra bạn học Tư Trạm xem xem tuổi tui mà ngốc quá. Ngốc mới gây sự chú ý với crush bằng cách này ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trần Đông vỗ cánh tay anh, hưng phấn nói: “Huynh đệ, tí nữa mình cup tiết tự học buổi tối đi, hôm nay "tuyệt địa đào vong" phát sóng trực tiếp, sát học viện vũ đạo mỹ nữ làm chủ.” Cậu căn bản không phải trung cầu ý kiến, cậu cảm thấy Tư Trạm dù sao cũng sẽ đi.

Ai ngờ Tư Trạm quét mắt liếc cậu một cái, trong mắt có chút không kiên nhẫn nói: “Không đi.”

Trần Đông kinh ngạc há to miệng, ngăn người, cảm khái nói: “Không phải chứ, này mà cậu không đi xem, cậu có chuyện gì à?”

Tư Trạm một tay xách cặp, tùy ý vung lên đáp ở trên vai, lãnh đạm nói: “Về nhà.”

Trần Đông rắc rắc khóe miệng, nói: “Cậu về nhà làm gì, ba cậu không phải ở trung tâm thành phố à, cậu biểu hiện vậy cho ai xem?”

Tư Trạm không tự chủ nhìn thoáng qua bàn đầu, trống không, đã không có người.

Anh xoay đầu liếc mắt nhìn Trần Đông cảnh cáo, thấp giọng nói: “Cậu quản làm gì.”

Trần Đông hiện lên vẻ mặt không thể hiểu được.

Mùa hạ vào ban đêm tràn đầy u ám, rồi lại không thuần túy.

Thỉnh thoảng có ánh đèn lập lờ cùng những chiếc máy bay đêm thung bầu trời đêm, kiêu ngạo một phen, sau đó lại dần dần đi xa.

Ngoài cổng trường các quán bán hàng rong nhỏ rất náo nhiệt, các bóng đèn nhỏ, xe đẩy, mùi hương thơm nức của mực nướng, vây quanh một đám học sinh bụng đói đang kêu rên.

Các quán này đuổi thế nào cũng không đi, mỗi khi màn đêm buông xuống, liền như măng mọc sau mưa.

Tư Trạm có nói, đây là nhu cầu thị trường.

Ai.

Đồng Miêu thở dài.

Trời cao mở ra cho cô một cánh cửa sổ, liền chỉ định cho cô nhìn gắt gao một cánh cửa quan trọng.

Cô thật sự không nhận ra được đường, đi từ hừng đông đến trời tối, cũng không tìm ra được bóng dáng của chung cư.

Rõ ràng bản đồ trên điện thoại hướng dẫn không sai, nhưng cô quay đi quẩn lại vẫn ở ngõ nhỏ, trước sau đều vòng không ra.

Thật sự vô kế khả thi*, cô cất điện thoại, nhẹ nhàng liếm liếm môi dưới, ánh mắt dừng ở một tiệm bán báo ven đường.

* Vô kế khả thi: không có cách nào.

Trong cửa kính có một di ngòi cắn hạt dưa, ngoài cửa trưng bày đủ kiểu tạp chí và thư.

“Cô bé muốn cái gì?” Di kéo cửa kính ra, thăm dò hỏi cô.

Trong cửa kính nhỏ hẹp, lộ ra một khuôn mặt tha thiết mang theo một chút nếp nhăn.

Cô không đành lòng phụ sự kì vọng của người khác, giữa đêm khuya, bán ở ven đường cũng không dễ dàng.

Đồng Miêu chọn đại một quyển, di ầy tay chân lạnh lẽ, lấy một bao nilon cho cô: “Hai mươi đồng.”

Dựa vào ánh đèn tối tăm, Đồng Miêu móc tiền ra, cuối cùng hỏi đến vấn đề chính: “Xin hỏi tiểu khu Tân Hà đi như thế nào ạ?”

Di giờ hạt dưa vui vẻ: “Đằng sau chính là tiểu khu Tân Hà.”

Đồng Miêu nháy mắt mặt đỏ lên, xem ra hướng dẫn không sai, chỉ là cô thật sự tìm không thấy tiểu khu thôi.

“Nhưng cháu đi như thế nào cũng không tới cả?”

Di “Ồ” một tiếng: “Cháu là người mới tới sao, nếu muốn đi vào, đến vòng lớn rồi vòng, không có người ra đón cháu à?”

Đồng Miêu rừ mắt lắc lắc đầu.

Trông cậy vào Tư Trạm tới đón cô sao, quả thực là thiên phùng dạ đàm* đi.

*Thiên phùng dạ đàm: chuyện mơ tưởng hão huyền, chuyện sẽ không xảy ra.

Di ầy chân chờ một chút, lại tiếp tục giải thích nói: “Ban đầu có cửa Bắc, nhưng gần đây cướp bóc quá nhiều, đều nằm vùng ở cửa Bắc, bắt động sản dút khoát đem cửa nghiêm phong Bắc, chỉ mở cửa Nam, tập trung lực lượng canh sát.”

Đồng Miêu hoang mang: “Cướp... Cướp bóc?”

Cô thường xuyên xem tin tức trong TV, nhưng trước nay chưa gặp bao giờ.

Cô không khỏi cảm thấy khản trương, lòng bàn tay hơi đỏ một tầng mờ hời mông.

Di bán báo dặn dò nói: “Cháu đi có một mình, vậy cháu cần cẩn thận một chút, bọn cướp cũng biết ở tiểu khu Tân Hà đều là kẻ có tiền, giựt tiền là không muốn sống đâu.”

Đồng Miêu nghe di nói càng khản trương, không khỏi nắm chặt tạp chí trong bì.

Bụng mọt mà ma sát với trang giấy, phát ra âm thanh thật nhỏ.

“Cảm ơn di, cháu sẽ chú ý.”

Gió mùa hạ thổi qua, cuốn lên đá nhỏ trên mặt đất, vang lên tiếng sần sạt.

Đồng Miêu không khỏi run lên, thần kinh cả người nháy mắt căng chặt lên, cảm thấy trong bóng tối nồng đậm cát dẫu thứ gì đó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới.

Cô hít sâu một hơi, lúc này, sợ hãi lại cũng không có ích gì, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cô theo đi theo đường mà di bán báo chỉ, mang theo mười vạn phần cẩn thận, vội vàng đi theo hướng cửa Nam.

Trong không khí lộ ra một bông hoa quế hương, nhưng cô không có tâm trạng thưởng thức, thậm chí không dám quay đầu lại, cũng không dám dừng lại.

Trong đầu lặp lại những hình mẹ từng đã dạy cô cách đối phó với cướp, đừng luyến tiếc tiền bạc, muốn cái gì thì cho cái đó, tốt nhất thì có thể giữ lại những giấy chứng nhận (chắc là giấy tờ tùy thân), chạy vào những nơi đông người qua lại, bảo đảm an toàn cho chính mình.

Cô miên man suy nghĩ, thân lại đỏ ra một mờ hời mông.

Đi qua một con đường đá cuội nhấp nhô, Cô cuối cùng thấy được bóng dáng của cửa Nam.

Nó ẩn mình trong đêm tối, treo mấy cái đèn lồng đỏ rực, chiếu ngược một tầng màu đỏ xuống mặt đất, không ấm áp, ngược lại mạc danh âm trầm.

Cũng may có bảo vệ cửa, thấy được người, Đồng Miêu cuối cùng cũng nhẹ lòng.

“Chú ơi, xin hỏi toà mười bốn ở đâu ạ?” Cô nhẹ nhàng gõ cửa pha lê, nhỏ giọng hỏi.

Bảo an thấy một cô bé học sinh, vẻ mặt thậm chí có chút hoảng loạn, tóc mái dán ở huyệt Thái Dương ướt nhẹp, trên cái cổ tinh tế mạch đập đang nhảy dựng.

Cô bé như vậy, mong đừng xảy ra chuyện gì.

Bảo an tốt bụng, đẩy cửa ra: “Không xa đâu, chú đưa cháu qua đó, chờ cháu lên lầu chú mới đi.”

Đồng Miêu cảm kích cong cong đôi mắt, ngọt ngào nói: “Cảm ơn chú!”

Cô giống như một con tiểu trùng theo đuôi, gắt gao đi theo phía sau bảo an, đi theo hướng đèn đường màu trắng.

Rừng cây ngoài tiểu khu hiện ra một thân ảnh cao gầy, ánh đèn chiếu ánh xuống, bóng dáng thon dài cùng bóng cây hòa lại làm một.

Tư Trạm ngậm điều thuốc trong miệng, dùng đầu lưỡi đẩy đẩy đầu thuốc, nhìn Đồng Miêu cùng bảo an đi vào, lúc này mới dùng tay cầm quạt, bật lửa vào điều thuốc.

Trong miệng hơi có chút ghét bỏ lẩm bẩm nói: “Thật giỏi, đi vòng quanh tiểu khu đã bảy tám vòng, lãng phí thời gian”.

Dứt lời, anh vác ba lô lên vai, chậm rì rì đi về hướng tiểu khu, một tay cầm thuốc lá, một tay lấy chìa khóa từ trong túi, ngựa quen đường cũ đi về cửa lớn tiểu khu.

Hung hăng hút một ngụm, đem thuốc lá vị trái cây nghiền vào thùng rác, trong miệng tràn ngập mùi hương bạc hà.

Bảo an gặp phải thân ảnh vừa trở về, kinh ngạc nói: “Ôi, Tư Trạm à, rất lâu đã không về, hôm nay như thế nào lại trở lại rồi?”.

Tư Trạm nhẹ nhàng cong cong khóe môi, đem tay cầm túi quần, nhàn nhạt nói: “Đã trở lại ạ.”

Bảo an không khỏi lái nhai: “Gần đây ngoài tiểu khu hay xảy ra chuyện, trong tiểu khu vẫn là an toàn hơn, đừng tưởng rằng nam sinh sẽ không có việc gì, cần phải cẩn thận.”

Tư Trạm ngẩng đầu, hơi hơi nheo đôi mắt hẹp dài, nhìn chăm chăm ánh đèn chột sáng, ý vị không rõ “Dạ” một tiếng.

Tại người nào đó giờ mới về đến nhà.

Điện thoại vang lên, đánh vỡ suy nghĩ của anh, anh vừa móc liền thấy, khuôn mặt tự đắc của Trần Đông xuất hiện ở trên màn hình.

Anh nhú nhú mày, bật tai nghe Bluetooth: “Ày.”

Trần Đông kích động suýt nữa hét to, cậu dán mặt trên điện thoại kêu: “Mẹ kiếp đại ca cậu chưa thấy được đi! Quá mẹ kiếp!”

Tư Trạh bị cậu làm cho mí mắt run lên, lông mày đen dựng lên, không kiên nhẫn nói: “Không nói thì cút.”

Trần Đông bỗng nhiên sững sốt, chần chờ nói: “Không phải chứ, cậu còn không có xem phát sóng trực tiếp đâu? Vực sâu lang một thư thập tuyệt mà chết, mẩu chột là vực sâu lang chân thân nina là một em gái!” (Mình không chơi game nên đoạn này không hiểu lắm)

Tư Trạh không chút để ý “Ờ” một tiếng: “Còn chưa tới lượt cậu đâu.”

Trần Đông: “.....”

Tư Trạh lười biếng nói: “Không có việc gì cút.”

Trần Đông khó có thể tin nói: “Không phải đâu đại ca, cậu đừng nói cho tớ cậu là phủ phục trở về, cậu sợ bị thua à?”

* Phủ phục: quỳ và cúi đầu xuống đất, ý ở đây là kiểu chịu thua áy.

Tư Trạh nói: “Đồng đội ở khu an toàn chạy trước, chính là không chiến tuyến, tớ còn biện pháp nào.”

Trần Đông ngốc nghếch ở đâu đó ăn gà, nói thầm: “Đồng đội rác rưởi như vậy, mà cậu không chửi mắng hần?”

Tư Trạh dừng một chút, ý vị thâm trường nói: “Ừ, về nhà mắng.”

Trần Đông đầy đầu mờ mịt, đầu óc lung tung rối loạn, còn ngại bên ngoài mắng người ảnh hưởng đến người dân?

Trạh ca gần đây tổ chức tăng lên rất nhiều a!

*Tác giả có lời muốn nói:

Đồng Miêu: Cậu muốn mắng ai?

Tư Trạh: Dương nhiên là Trần Đông. (Mặt chính trực)

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đồng Miêu mở đèn lên, phòng to như vậy cô nhìn xung quanh một vòng, phòng cho khách trên cửa dán ảnh của cô, đồ vật bên trong mẹ đều giúp cô thu thập chỉnh tề.

Đối diện là phòng ngủ chính của Tư Trạh, trên cửa rồng bay phượng múa viết ba chữ—— đừng làm phiền.

Đồng Miêu bĩu môi, quyết định đem phạm vi hai mét quanh phòng ngủ chính là vùng cấm, tốt nhất hai người không quá nhiều lần nhau, không xâm phạm.

Trở lại trong phòng, cô đem xoã tung tóc dài đang được dùng dây buộc lại, cời vấy ra, thay vấy ngủ để trên đầu giường.

Đi ở bên ngoài hơn một giờ, trên người cô dính một tầng nhớp nháp, nhu cầu cấp bách bây giờ là tắm.

Vừa định mang khăn lông đi ra ngoài, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Di động bị cô ném đến giường, chọt lóc.

Đồng Miêu chậm rì rì ghé vào trên giường, duỗi thẳng cánh tay kéo điện thoại từ trên giường, duỗi tay hoa nỏ, tiếng nói sung sướng nói: “Mẹ.”

Đồng Mỹ Quân đang cùng Tư Khải Sơn hẹn hò, nhưng khó tránh khỏi lo lắng cho Đồng Miêu, lúc này mới thừa dịp rảnh rỗi gọi điện thoại cho Đồng

Miêu.

“Thì Thầm, về nhà rồi sao? Phòng thế nào?”

Đồng Miêu hơi cong đôi mắt, ngoan ngoãn nói: “Phòng rất lớn rất tốt, mẹ giúp con cảm ơn chú Tư.”

Trên mặt Đồng Mỹ Quân không ngăn được thần sắc hạnh phúc, nói cười với người đàn ông nghiêm chỉnh đang ngồi trước mặt: “Thì Thầm nói cảm ơn anh”.

Tư Khải Sơn không khỏi sửa tây trang trên áo: “Nói cho thì thầm, nếu Tư Trạ không chiều cổ tốt cho con bé, anh sẽ trở về phạt nó.”

Đồng Mỹ Quân oán trách trừng mắt liếc hắt một cái: “A Trạ là hài tử tốt, anh đừng nói như vậy.”

Đồng Miêu nghe được, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, nhưng cô rất nhanh lấy lại tinh thần, giả vờ vui vẻ nói: “Chú Tư đừng lo lắng, cháu cùng Tư Trạ ở chung rất tốt, cậu ấy rất chiều cổ cháu.”

Đồng Mỹ Quân thấy hai đứa nhỏ ở chung hòa hợp, lúc này mới hoàn toàn yên tâm, cười với Tư Khải Sơn nói: “Xem đi, đừng nghĩ A Trạ hư vậy chứ.”

Tư Khải Sơn kiêu môi: “Ai nha, tiểu tử này còn biết đổi tính.”

Đồng Miêu chửi thầm, đổi tính là không có khả năng, cả đời đều không thể.

“Mẹ cùng chú Tư làm việc của mình đi, con đi tắm rửa đã.”

Đồng Miêu không quấy rầy thời gian Đồng Mỹ Quân cùng Tư Khải Sơn ở bên nhau, cô biết mẹ cô thật sự rất vui vẻ.

“Thì Thầm, tiểu tử Tư Trạ thường xuyên không về nhà, cháu đừng an ủi chú, chú biết nó hôm nay lại không về nhà, chú phiền cháu về sau quan sát nó một chút, nếu nó không có việc gì, cháu gửi tin nhắn cho chú, nó hại chú cả ngày lo lắng.” Tư Khải Sơn vừa nói vừa bắt đầu đi lác lác đầu.

Từ 5 năm trước ông cùng mẹ Tư Trạ ly hôn, Tư Trạ liền trở nên càng ngày càng bừa bãi, ông cảm thấy Tư Trạ có điều thua thiệt, lại cũng không biết nên đối xử với anh như thế nào.

Hiện tại cùng Đồng Mỹ Quân lưỡng tình tương duyệt*, ông không thể không để ý cảm xúc của Tư Trạ, ít nhiều có chút ủy khuất Đồng Miêu.

* Lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều yêu nhau.

Đồng Miêu ghé vào trên giường lẳng lặng nghe, sẵn sốc nói: “Chú yên tâm, khi nào cậu ấy về cháu liền gửi tin nhắn cho chú.”

Nhưng trong lòng cô lại cảm thấy, Tư Trạ có khả năng sẽ không đã trở lại.

Tư Trạ chán ghét cô và mẹ cô như vậy, có lẽ căn bản là không muốn cùng cô ở cùng một nhà.

Cúp điện thoại, cô mang tâm sự nặng nề từ trên giường bò dậy, lê dép về hướng phòng tắm.

Trong phòng ngủ chính của Tư Trạ có một phòng tắm hoa sen nhỏ, cô chỉ có thể dùng đại cái bên ngoài.

Phòng tắm cách phòng cô rất gần, cửa kính mờ, bên trong dán gạch men sứ màu trắng ngà, vòi hoa sen cùng bồn tắm đều đầy đủ, không gian quả thực so với phòng ngủ trước kia của cô đều lớn hơn.

Đồng Miêu nhẹ nhàng đem váy ngủ cởi ra, ngẩng đầu lên, duỗi tay thử độ ấm của vòi hoa sen.

Nước chảy bên trong vang lên tiếng rầm rầm, xem ra Tư Trạ thật sự đã lâu không có trở về, nơi này sức thủy đều không đủ.

Nước tí tách tí tách rous xuống dưới, thoáng thấm ướt lông mi của cô, tiện đà theo làn da màu trắng ngà trượt xuống, cái lạnh làm cô cả người run run.

Rốt cuộc cũng điều chỉnh tới độ ấm thoải mái, Đồng Miêu quang chân đứng ở bồn tắm, vừa lòng mang nước ấm bao phủ cơ thể.

* Mẹ Đồng Miêu gọi em là Thì Thầm=)))

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trong gương nhà tắm hiện ra toàn thân của một thiếu nữ mảnh khảnh, làn da trắng như sữa bị ánh sáng của nước chiếu xuống giống như sữa đặc được đun nóng, cô còn chưa có phát dục hoàn toàn, tuy rằng không giống nữ sinh khác, nhưng đường cong đã mơ hồ hình thành, thêm khoảng một hai năm, liền sẽ cùng Đồng Mỹ Quân giống nhau hoàn mỹ.

Tư Trạm mới vừa vào cửa, liền nghe thấy tiếng nước tí tách từ phòng tắm.

Anh hơi cứng lại.

Căn nhà này quanh quẽ trống trải, anh thà rằng ở ký túc xá Thịnh Hoa còn hơn đến nơi Tư Khải Sơn tí mỉ trang hoàng phòng học.

Từ phòng tắm truyền đến tiếng hơi nước nhẹ nhẹ, còn có kính mờ hiện ra thân hình mông lung, không hiểu sao làm anh cảm thấy có chút ôn nhu.

Anh đem bao thuốc ném xuống, hơi có chút ý vị thâm trường* giương môi, thân mình dựa vào bàn ăn, hai chân hơi bất chéo.

* Ý vị thâm trường: ý tứ sâu xa, thú vị ==))

Anh nhìn chằm chằm phòng tắm một lát, bên trong truyền đến tiếng ngâm nga như có như không của thiếu nữ.

Tiền đà tiếng nước ngừng, hình ảnh trên kính mờ có vẻ càng rõ ràng chút.

Tư Trạm nhanh tránh đi ánh mắt, ánh mắt tùy ý đảo qua trên mặt bàn.

Trong bao nilong trong suốt, kì mới của tạp chí «thời trang nam».

Mặt bìa có hình thiếu nữ nhiệt tình nóng bỏng, trước đột sau kiêu, vũ mị liễu nhân, chữ to viết -- đàn ông yêu nhất...

Chắc.

Tư Trạm ngoài ý muốn nhưng này.

Cửa phòng tắm bị bóng dáng nho nhỏ đẩy ra, lộ ra khuôn mặt trắng nõn ướt dầm ướt dề.

Tư Trạm ngược mắt nhìn qua, Đồng Miểu lại giống chim sợ cành cong, nhảy trở về, thậm chí hung hăng đóng cửa.

Tư Trạm: "....." (oan quá anh nhờ ==)).)

Đồng Miểu ở trong phòng tắm uể oải bụm mặt.

Cô thật sự không phải cố ý quên mang khăn tắm, là do bị điện thoại quấy rầy suy nghĩ.

Chỉ là không nghĩ tới, Tư Trạm thế nhưng đã trở lại, anh trở về khi nào? Có phải hay không nghe được cô hát aaaaa.

Cô gian nan nhìn xung quanh phòng tắm, trừ cái váy ngủ tơi tằm, giống như không có gì có thể lau mình.

Bằng không mở quạt hong gió đi?

Đồng Miểu giờ tay ấn mở quạt gió, hệ thống lập tức hoạt động, nhiệt độ trong phòng tắm vô tình bị áp đi, làn da ướt át tiếp xúc đến dòng khí, tan đi một chút nhiệt ý.

Tư Trạm nhíu nhíu mày, rồi lại nghiền ngẫm cười.

Anh chậm rì rì đi đến cửa phòng tắm, tay trái cầm túi quần, tay phải nâng lên gõ cửa kính.

Đồng Miểu bên trong ôm cánh tay run lên, bị tiếng đập cửa làm hoảng sợ, chạy nhanh trốn đến phía sau rèm tắm, hỏi: "Cậu... Cậu làm gì?"

Tư Trạm dựa vào tường, hơi hơi ngửa đầu, đôi mắt nhìn lên trần nhà: "Khăn tắm tơi treo ở cửa, tí nữa tơi về phòng khóa cửa, chờ cậu kêu tơi."

Đồng Miểu sùng sốt.

Một là không nghĩ tới Tư Trạm đoán được cô không mang khăn tắm, hai là không nghĩ tới anh sẽ chủ động giúp mình.

Tốt như vậy?

Đồng Miểu có chút hồ nghi kéo rèm tắm ra, hít mát hương ra phía ngoài nhìn.

Tư Trạm thật sự rời đi, sau đó cô nghe được thanh âm rất nhỏ, ngay sau đó tiếng bước chân tới gần, cửa kính chấn động.

Cô chạy nhanh vào.

Sau một lúc lâu, phòng ngủ chính kêu răng rắc tiếng khóa cửa, sau tất cả đã bình tĩnh lại.

Đồng Miêu chậm rãi đi ra, chịu đựng hơi nước bốc hơi lên lạnh lẽo thật cẩn thận đẩy cửa ra.

Cầm trên tay một cái khăn lông mới tinh, Tư Trạh cũng không ở bên ngoài.

Anh thật sự đã giúp cô.

Đồng Miêu không khỏi cảm thấy có chút hổ thẹn, thật là đem dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Không như cô tưởng tượng Tư Trạh không phải loại không biết nói đạo lý, thậm chí còn chủ động ra tay giúp cô.

Đồng Miêu trong lòng mềm nhũn, không khỏi đối với anh có chút cảm kích, hơn nữa cảm thấy xung đột vào ban ngày cũng có thể xóa bỏ toàn bộ.

Cô túm khăn lông tới, đem bao lấy chính mình, chạy nhanh đến hệ thống gió tắt đi, trên người tức khắc ấm áp lên rất nhiều.

Dừng một lát, cô lau khô thân mình, đem váy ngủ mặc lên, sau đó phủ khăn lông đi ra ngoài.

Vẫn là muốn nói cảm ơn với anh đi.

Đồng Miêu chậm chậm, lúc này mới dẫm lên dép lê đi đến cửa phòng Tư Trạh.

Không nghĩ tới vừa mới định ra vùng cảm thấy mắt đã bị chính cô phá vỡ, cô phát ra âm thanh mềm mại ôn hòa dán vào cửa: "Tớ rất tốt, cảm ơn....."

Cánh cửa bị mở ra, cô một câu cảm ơn còn chưa có nói xong.

"Bài tập toán lý hóa, sáng mai anh muốn, làm đi em gái."

Một xấp bài thi xuất hiện trước mặt Đồng Miêu, còn mang theo mùi giấy mới. Trong phòng, Tư Trạh ác liệt câu môi cười khế, ánh mắt lương bạc.

"Cái gì?" Đồng Miêu giật mình, nhìn bài thi trong lòng ngực, mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

"Cậu sẽ không cho rằng tớ là người tốt giúp cậu chứ?" Tư Trạh nhướn mày.

Đồng Miêu cắn môi, mắt hạnh co rụt lại, tức giận gia tăng mãnh liệt.

Cô thật là quá ngây thơ rồi, thế nhưng có thể cảm thấy anh thiện lương!

Tư Trạh nhìn chằm chằm môi hồng nhuận của Đồng Miêu, anh thậm chí có thể thấy rõ hoa văn trên cánh môi nhỏ xinh non mịn.

Đáy mắt hiện lên một tia xao động, anh lập tức đưa mắt ra xa nhàn nhạt nói: "Cậu còn cách hình mẫu đàn ông yêu nhất còn xa lắm."

Sao lại lung tung rối loạn hết rồi!

Đồng Miêu hận không thể đem bài thi trong tay ném vào mặt Tư Trạh, nhưng cô khắc chế.

Thật tốt, hôm nay coi như mua một bài học, về sau tuyệt đối không dễ dàng tiếp thu đồ vật của Tư Trạh!

Đồng Miêu cầm bài thi cắn giận mà đi, đi ngang qua bàn ăn lúc này mới nhìn tới quyển tạp chí bị quên mất.

Tạp chí đã được lật xem qua, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Cô cầm lấy tạp chí, xoay người về phòng, chờ tới phòng rồi cô mới thấy rõ ràng thứ mình mua rốt cuộc là cái gì.

Tạp chí làm người ta hoa cả mắt, thân thể ập vào trước mặt. Đồng Miêu thoáng chốc mặt đỏ tai hồng, duỗi tay dùng đầu tóc che lại mặt chính mình.

Tư Trạh nhìn Đồng Miêu mặc váy ngủ xanh lục đập căng chân, ánh mắt tối lại, lăm lăm trên mặt cũng thu liễm lại.

Anh giờ tay đóng sầm cửa, dựa vào giường lớn hồi lâu vẫn chưa ngủ.

Trong góc tường người máy sáng lên, âm thanh máy móc rõ ràng nói: "Chủ nhân, ngài có tin tức mới."

Tư Trạh có chút thất thần, lười biếng nói: "Nói."

Người máy tại chỗ dạo qua một vòng, thay đổi thành thanh âm nữ tính nói: "Thông tin đến từ điện thoại Hách Mộng Khê, A Trạh, cậu hiện tại có yêu thích ai chưa?"

Đôi mắt Tư Trạm chưa chớp lấy một cái, trong đầu lại không tự chủ được hiện ra một khuôn mặt nhỏ trắng nõn ướt dầm dề.

Tác giả có lời muốn nói: Tư Trạm Nhưng tớ với đàn ông không giống nhau.

* Ý chỉ đến hình mẫu của đàn ông.

Sáng sớm Đồng Miếu mê mang từ trên giường bỏ dậy, nhìn kỹ trang trí của phòng, lúc này mới bừng tỉnh, hóa ra đã không phải ở nhà cũ.

Cô đem đôi chân mảnh khảnh từ trong chăn rút ra đạp lên dép lê, xoa tung tóc rối trên đỉnh đầu rồi đi rửa mặt chải đầu.

Bài tập đề trên bàn chính tề, đều đã được dùng bút ghi chép kỹ càng các bước làm, tuyệt đối so với những bài thi Tư Trạm đã gặp qua thi bất luận cái gì cũng hoàn mỹ hơn.

Hoàn thành cái này đối cô mà nói, có lẽ đều dễ như cách Tư Trạm khi dễ cô.

Mới vừa ra khỏi cửa, Đồng Miếu dùng động tác một chút.

Ở phòng khách, Tư Trạm bọc một cái khăn tắm, nửa người trên để trần, đang dùng khăn lông vò tóc.

Dáng người anh thật là tốt, khăn trí hữu lực, làn da mềm dẻo lại khỏe mạnh, cơ bắp theo động tác của anh như ẩn như hiện.

Ánh dương của sáng sớm đánh vào trên người anh, cả người anh tựa như mạ lên ánh sáng trắng của bình sứ, nhà bảo tàng nên trưng bày loại này.

Tư Trạm đã nhận ra động tĩnh phía sau, hơi đưa sườn xoay người, cơ bụng hơi cuộn, phả lệ mắt sáng lên.

Sau đó anh liền nhìn thấy Đồng Miếu đưa mắt nhìn thẳng, không coi ai ra gì đi qua, lông mi cũng chưa run lấy một cái.

Tư Trạm: "....."

Cửa phòng tắm đóng lại, Tư Trạm lúc này mới hơi nhướn mày, khoe miệng như có như không mà cười, xách theo khăn lông trở về phòng.

Đồng Miếu đứng trước bồn rửa tay, khó có thể ức chế sự đỏ mặt.

Cô duỗi tay vỗ vỗ gương mặt ẩm áp, thở phào một hơi.

Mới vừa rồi trong lòng vẫn luôn mặc niệm hai câu nói của Tư Trạm, lúc này mới không có thất thần.

- - phát dục cũng chưa phát dục xong, muốn bạn trai cái gì chứ.

- - cậu còn cách hình mẫu đàn ông yêu nhất xa lắm.

Anh ghét bỏ cô, cô liền lười chú ý đến anh. (Cứ như vợ chồng mới cưới í)

Có thể về sau sớm chiều ở chung, sẽ có xấu hổ.

Cô không rõ, trong phòng Tư Trạm rõ ràng có gian rửa mặt riêng, vì cái gì một hai phải cùng cô dùng chung một cái.

Miên man suy nghĩ, Đồng Miếu đem mái tóc dài rối tung buộc lên.

Tóc gáy của cô, mùa hè giống như khoác một tầng áo lông, đặc biệt nóng.

Cho nên khi Tư Trạm mở cửa, đầu tiên nhìn đến không phải là bài thi trong tay Đồng Miếu, mà là đoạn cổ trắng nõn thon dài.

Trên xương quai xanh bên trái của cô có một nốt ruồi nhỏ màu nhàn nhạt, tinh tế làm nổi bật làn da, có vẻ nhỏ nhắn tinh xảo.

Tư Trạm ánh mắt tối lại.

"Cậu, bài tập."

Đồng Miếu rũ mắt, cũng không nhìn mặt Tư Trạm, đem bài thi ra phía trước.

Tư Trạm không tiếp, ngược lại dựa vào cạnh cửa, tay đút túi quần nhìn cô.

Đồng Miếu nháy mắt, lông mi dài mảnh của cô run lên, có chút không biết làm sao.

Tư Trạm lúc này mới chậm rãi nói: "Làm trong bao lâu?"

Đồng Miêu ngưng mi, ngẩng đầu lên nhìn anh, một đôi mắt hạnh ngập nước chỉ chứa thán ảnh của Tư Trạ

Không biết anh hỏi cái này là có ý gì.

Tư Trạ trên mặt treo một tia cười, lười biếng nói: "Nói."

Đại gia này giống như ai thiếu nợ anh vậy.

Đồng Miêu mím môi, không muốn cùng anh bắt đầu xung đột, cô lên tiếng nhẹ nhàng, nhưng có thể nghe ra chút tức giận bất bình: "Một tiếng rưỡi."

Cũng chính là bình quân nửa giờ là có thể làm xong một bài thi.

Tư Trạ đẩy lòng hiểu rõ, một tay tiếp nhận bài thi tùy ý cuộn cuộn.

Anh không nói nhiều, xoay người trở về phòng thu dọn cặp sách.

Trên bàn đồng hồ báo thức chỉ thị sáng sớm 7 giờ, anh trước nay không tích cực đi học như vậy.

Tùy ý mang cặp sách, đứng trước cửa kính sửa sửa tóc, Tư Trạ đề cao âm lượng kêu: "Xem ra cậu giúp tớ làm bài tập....."

Phanh.

Tiếng đóng cửa lớn vang lên.

Tư Trạ xách theo chìa khóa xe tay cứng đờ.

Tiền đà, anh thần sắc không vui đem chìa khóa vứt đi, Tư Khải Sơn cố ý đưa xe cho anh thay vì đi bộ, anh ném lại sau đầu.

Mẹ nó, thật mất hứng.

Đồng Miêu có thói quen ăn sáng, bữa sáng của Thịnh Hoa có tiếng phong phú thơm ngon, đối với học sinh tới sớm tự học mà nói, là đặc biệt hưởng thụ.

Cô cố tình tới sớm chứ không cần tự học.

Ngày hôm qua đã nhớ đường, hôm nay liên quen thuộc hơn nhiều, cô theo dòng người cùng ra ngoài, rốt cuộc không phát sinh sự 囧* của ngày hôm qua.

* 囧: cảm xúc như khuôn mặt này

"Miêu miêu!"

Đồng Miêu vừa quay đầu lại, liền thấy Khương Dao đạp xe từ tòa trên vẫy vẫy tay.

"Khương Dao, thật khéo." Cô đứng ở tại chỗ chờ.

Khương Dao mặc một cái quần yếm, áo somi tay ngắn màu trắng, đi chiếc xe đạp việt dã anh tư tấp sáng. (?)

"Không nghĩ tới cậu cũng ở tại nơi này, về sau chúng ta có thể cùng nhau đi học!" Xe đạp dừng ở bên cạnh Đồng Miêu, váy đồng phục của cô bị gió thổi hơi nâng lên.

"Đáng tiếc tớ không có xe đạp, không làm chậm trễ cậu chứ?" Đồng Miêu theo bản năng mà suy nghĩ cho Khương Dao, cô không cần phải dậy sớm tự học, nhưng không biết Khương Dao như thế nào, rốt cuộc ở cao trung tiến độ học tập vẫn là rất khẩn trương.

Khương Dao nghe xong, mắt đào hoa cong cong: "Tớ chờ cậu thì tốt rồi."

Đồng Miêu chạy nhanh ngưng ngừng vẫy vẫy tay: "Tớ... Sợ mệt đến cậu."

Khương Dao nhéo nhéo bả vai cô: "Cậu cũng chỉ tám mươi cân* là nhiều, mệt không đến tớ được."

* 80 cân TQ = 40 cân VN

Đồng Miêu không nghĩ tới, lần đầu tiên trong đời ngồi ghế sau của xe đạp, thế nhưng là bạn mới ngồi c

ùng bàn chở cô.

Lo lắng tạo thành gánh nặng cho Khương Dao, Đồng Miêu động cũng không dám động, phía sau lưng thẳng gắt gao, ngón tay hơi bóp chặt quần áo Khương Dao.

Mệt đến eo đau.

Cũng may Thịnh Hoa cũng không xa, Khương Dao cũng quen thuộc đường nhỏ, không đến năm phút đồng hồ liền tới rồi.

Cô xuống xe hơi thờ phì phò, cùng Khương Dao cùng đi dừng xe.

Bên người truyền đến một giọng nữ âm dương quái khí*: "Ai nha, Khương mỹ nhân không theo đuổi được thầy Quý, trở nên càng ngày càng đàn ông, biết chờ cả bạn nữ đi học."

* Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Đồng Miêu nghiêng mắt liền thấy, một nữ sinh diện mạo tương đối điểm lệ, có trang điểm nhẹ, vô cùng tinh xảo xinh đẹp.

Cái chính là ở cao trung có thể trang điểm sao?

Khương Dao đem xe đạp vung xuống, lạnh lùng nói: "Ít nhất thầy Quý còn có thể mời tớ ăn cơm, không giống người nào đó, nay cả ánh mắt của Tư Trạm cũng không chiếm được."

Tư Trạm?

Đồng Miêu ngẩn người, không khỏi liếc mắt thật sâu nhìn nữ sinh kia một cái.

* Miêu tỷ ngây thơ quá đi

Trạm ca soái thật sự áyyyy, dính thính:3

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Ánh mắt của Tư Trạm cô có thể bóc túi đem tặng.

Không đơn giản chỉ là ánh mắt, còn có xem thường, mắt lé, hài hước, trêu đùa, coi ước gì có thể mang đi.

Biểu tình trên khuôn mặt nữ sinh kia tức khắc lạnh băng, cô ta ôm ngực, trừng mắt với Khương Dao: "Bạn trai tớ là Trần Khải Khiếu học cao tam*, tớ không biết cậu nói đến Tư Trạm là có ý gì."

* Cao tam: lớp 12

Khương Dao nhướn mày, kéo Đồng Miêu vòng qua cô ấy, lưu lại một câu: "Ây nha nha, ai mà không biết, cho không Hách Mộng Khê, Tư Trạm cũng không cần."

Dứt lời, hất đuôi ngựa đi mất, không cho Hách Mộng Khê cơ hội phản kích nào, Đồng Miêu bị Khương Dao túm đi chạy chậm vài bước.

Cô do dự không biết có nên hỏi hay không, nhưng kỳ thật chỉ cùng Tư Trạm có quan hệ mà thôi, chứ không có quan hệ gì với cô.

Khương Dao lại tiếp tục phun tào*.

* Phun tào: là hay nói mấy lời lái nhai, như rửa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm.

"Người này, chính là lục trà* kỹ nữ, một hai phải bắt người khác so tốt với cậu ta ai xinh đẹp hơn, ai không có việc gì mới cùng cô ta so sánh."

* lục trà trong lục trà biểu = green tea = green tea b*tch = những cô gái xinh đẹp, tóc dài, mắt to tròn, cổ to ra ngây thơ vô tội đầy sức sống khi ở cạnh đám đàn ông, tóm lại là giả tạo. Kiểu em gái mưa bên mình.

Đồng Miêu nghiêm túc quay đầu, đánh giá Khương Dao, nghiêm túc nói: "Cậu so với cậu ấy đẹp hơn nhiều, mình cảm thấy, Pitago đưa ra tỉ lệ vàng, cậu liền hoàn toàn phù hợp."

Khương Dao phụt cười, cô ấy xoa mặt Đồng Miêu: "Ai đưa ra cậu cũng biết, trong đầu của cậu cái gì cũng nhớ à?"

Đồng Miếu trầm mặc, lúc cô ở Câu lạc bộ Mensa*, có một đề liên quan đến tỉ lệ vàng, cô hiện tại đều nhớ rất rõ ràng.

* Mensa là cộng đồng gồm những người có IQ cao nhất và lâu đời nhất trên thế giới. Đây là một tổ chức phi lợi nhuận dành cho những người có điểm số thứ 98 trở lên trên, kết quả thu được từ việc kiểm tra IQ hoặc thông qua một số kết quả bài kiểm tra trí thông minh hợp lệ khác (Nguồn: Wikipedia)

Khương Dao tiếp tục nói: "Ngày hôm qua tìm cậu để tra nam sinh kia, chính là Tư Trạm, Hách Mộng Khê yêu thăm cậu ấy rất nhiều năm đi, Tư Trạm căn bản không để ý đến cậu ta, bởi vì nhà tớ và nhà Tư Trạm có quan hệ tốt, Hách Mộng Khê liền đem tớ thành tình địch giả tưởng."

Đồng Miếu chậm rãi nói: "Xác thật là không nên....." bị Hách Mộng Khê giả tưởng thành tình địch hẳn là tuyệt địa cầu sinh.

Khương Dao bĩu môi: "Đúng không, Tư Trạm bây giờ mà yêu đương thì tốt rồi, cừu hận* liền được mang đi."

* Cừu hận: căm thù và oán hận

Đồng Miếu ở trường cao trung này yêu hận tình thù căn bản đều không hiểu, cũng chưa bao giờ trải qua, nhưng là Khương Dao nói cô liền đi theo gật gật đầu.

Khương Dao lo cho chính mình lắm bầm nói: "Đáng tiếc, cũng chưa thấy Tư Trạm thích nữ sinh nào, dù sao ba cậu ấy đối với điểm này rất yên tâm, có thể vứt không ít phiền toái."

Đồng Miếu đơn thuần có chút nghi hoặc hỏi: "Phiền toái cái gì?"

Khương Dao tấm tắc miệng: "Cậu ngốc à, Tư gia có quyền thế như vậy, nếu ai có quan hệ tốt với Tư Trạm, trong Thịnh Hoa liền có chỗ đứng."

Đồng Miếu chớp chớp mắt, mẹ cô cùng Tư Khải Sơn có quan rất tốt, cũng không có chỗ đứng mà. ㄟ ㄟ

Khương Dao vỗ bả vai Đồng Miếu: "Dù sao Tư Trạm cũng không ngốc, khẳng định không để người khác chiếm tiện nghi của cậu ấy, cậu về sau chớ chọc cậu ấy là được, cậu ấy sinh khí cũng rất dọa người."

Đồng Miếu bảo đảm từ nội tâm "Tớ tuyệt đối không chọc cậu ấy."

-

Ánh mặt trời dần dần trở nên có chút chói mắt, bạn học ngồi cạnh cửa sổ đem bức màn chậm rãi rủ xuống, bật đàn dây tóc trong phòng học.

Các đại biểu môn bắt đầu đứng dậy thu bài tập, phòng học loạn thành một nồi cháo. (Cách so sánh thật là...)

Trần Đông ghé vào trên mặt bàn múa bút thành văn, đối với lựa chọn đề rất rối loạn, cậu viết viết lại cảm thấy có cái gì không đúng, oai oái mạng đầu tới nhìn nhìn Tư Trạm.

"Đại ca, cậu như thế nào không lại không làm, tính cậu không sợ giáo viên, nhưng cậu cũng không sợ ba cậu lái nhai cậu à?"

Tư Trạm dựa vào ghế, đem người máy thi đua tư liệu VEX trong tay lắc qua lắc lại, không chút để ý nói: "Tớ viết xong rồi."

Trần Đông há to miệng, phát ra từ phé phũ* không tin: "Cậu nha đậu tớ đâu?" (?)

*Phé phũ: tương tự "lục phủ ngũ tạng"- ý chỉ nội tâm

Tư Trạm trầm mặc, từ cặp sách mang ra ba bài thi: "Chép đi đi, đúng hết đây."

Trần Đông cầm lấy bài thi tỉ mỉ đoan trang: "Chữ quá đẹp đi, ai viết vậy?"

Tư Trạm nghiêng về phía cậu liếc mắt một cái: "Cậu nói đi?"

Trần Đông liếm môi, trong mắt mang theo nghi hoặc thật cẩn thận nói: "Không phải là em gái tớ đi?"

Tư Trạm tung chân đá chân ghế dựa của cậu, lạnh nhạt nói: "Ai là em gái cậu?"

Trần Đông nhìn bằng ánh mắt sùng bái túm quần áo Tư Trạm "Không phải, là em gái cậu, so Chu Nhã Như học còn giỏi hơn."

Tư Trạm buông giấy báo danh trong tay, lười biếng dựa vào ghế dựa, nhướn mày, hơi có chút đắc ý nói: "Cậu nói xem?"

* Mé, đắc ý vì vớ=)))

Trần Đông khiếp sợ: "Mẹ kiếp, đây là bảo bối học thần!"

Cách đó không xa Chu Nhã Như loáng thoáng nghe được tiếng Trần Đông kêu tên cô, sắc mặt bất thiện* đi tới, đem bài thi đập tới: "Trần Đông, nhanh nộp bài tập."

*Bất thiện: không có thiện ý

Tư Trạng nhân nhạ nói: "Cậu trở về đi, cậu ta tan học sẽ tự nộp cho giáo viên."

Chu Nhã Như hơi nhú mày, sắc mặt có chút lạnh, nhưng cô cũng không dám bảo nổi với Tư Trạng, chỉ có thể trừng mắt nhìn Trần Đông liếc một cái, quay đầu vung tóc đi.

Bài thi tự nhiên Tư Trạng cũng không nộp, thay vì bị lão sư nhìn ra đây không phải bút tích của anh, còn không bằng anh không làm bài.

Chữ của Tiểu Miêu rất đẹp, cũng không biết là học của ai.

Tĩnh tế tĩnh xảo tựa như bản nhân cô.

Nghĩ tới cô liền nhớ tới về mặt khiếp sợ không cam lòng vào đêm qua của cô, đặc biệt mê người.

Tư Trạng dừng một chút, đột nhiên mở điện thoại chụp đồng bài thi trên bàn, lưu vào album.

Sau đó anh không chút để ý nói với Trần Đông: "Buổi chiều dẫn tớ đi mua chiếc xe đạp việt dã*."

Trần Đông còn tưởng lỗ tai mình hồng rồi, cậu nghiêng đầu nhìn Tư Trạng "Ba cậu không phải mới vừa mua cho cậu xe mới à, cậu còn muốn xe đạp làm gì."

Tư Trạng không kiên nhẫn nói: "Nói nhiều như vậy làm gì."

Tác giả có lời muốn nói: Tư Khải Sơn: Muốn xe đạp làm gì!

Tư Trạng:.....

Sắp học vật lý, Đồng Miêu đem vở học tập trước kia ra ôn, mặc dù tương lai đại học đã bảo đảm cho cô, nhưng cũng không dám lơ là, thiên phú sẽ cũng không tốt nếu phí thời gian, đối với đề thi khó rất dễ quên đi cách làm.

Khương Dao cả người đều không đứng, tay cô bực bội ấn lên đầu bút, đôi mắt thẳng tắp nhìn bực giảng, đứng ngồi không yên.

Đồng Miêu buông notebook, quay đầu tới nhìn cô ấy.

Câu nói của Hách Mộng Khê... Là sự thật sao?

Khương Dao cùng thầy Quý Nhược Thừa?

"Miêu miêu, tóc tớ có rối không?" Khương Dao bỏ mắt kính xuống, nhét vào hộp đựng kính, nhìn Đồng Miêu nói.

Đồng Miêu lắc đầu, nhin không được hỏi: "Không rối, nhưng cậu... Không đeo kính thì có thể thấy rõ bảng đen sao?"

Khương Dao nhún vai thản nhiên nói: "Nhìn không rõ lắm."

Đồng Miêu hướng về phía Khương Dao nhìn hộp mắt kính, khai đế miêu*, khẩu kín kễ.*

* Nô ti bất tài dịch không ra, hình như là để hộp hình con mèo và đóng lại nhẹ nhàng

Cô áp a áp ứng nói: "Vậy cậu... Vì sao lại không đeo?"

Tuy rằng hỏi ra miệng, nhưng trong lòng cô đã có đáp án.

Khương Dao nhỏ giọng nói thầm: "Ai nha, đeo mắt kính khó coi."

Âm cuối nguyệt ngừng cùng rừ lông mi xuống, giống món điểm tâm tươi mát, ôn nhuận ngon miệng, Đồng Miêu không hiểu cảm thấy mỹ nhân Khương Dao đã chết.

Cửa phòng học truyền đến một tiếng ho nhẹ, phòng học lộn xộn tức khắc an tĩnh.

Đồng Miêu quay đầu ra phía cửa nhìn lại.

"Vào học."

Thanh âm trầm thấp có từ tính của Quý Nhược Thừa vang lên, thầy mặc một bộ âu phục màu đen, bên trong là áo sơ mi tay dài, đai lưng mềm dẻo đeo

trên eo, hai chân thon dài thẳng tắp, sống lưng xinh đẹp thẳng ruột.

Khương Dao đột nhiên nắm lấy tay Đồng Miêu, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu nói: "Quý Nhượng Thừa đến rồi."

Đồng Miêu nhẹ nhàng gật đầu, trường học trước kia của cô đều là giáo viên có thâm niên, từ trước đến nay chưa thấy ai trẻ như vậy

Giống như mình tinh đến?

Nhưng so với mình tinh thì đẹp hơn.

Ánh mắt Khương Dao nhìn chăm chăm hai chân thẳng lẳng của Quý Nhượng Thừa, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm khóe miệng, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Ánh mắt nóng bỏng kia Đồng Miêu còn cảm nhận được, huống chi là Quý Nhượng Thừa người bị ánh mắt bao phủ.

Thầy ấy nhàn nhạt nhìn lướt qua Khương Dao, nhún mày.

Đồng Miêu nhanh tay túm góc áo Khương Dao, Khương Dao lại ngoảnh mặt làm ngo.

"Sợ cái gì?"

Đồng Miêu nhỏ giọng nói: "Thầy Quý cảm nhận được....."

Khương Dao nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, trong giọng nói hơi có chút cô đơn: "Thầy ấy không phải là ngày đầu tiên biết."

Trần Đông ở phía sau cười hi hi nói: "Thầy Quý, thầy lần sau đến lớp thì dứt khoát mang cái khẩu trang đi, nếu không thập phần ảnh hưởng đến nữ sinh lớp em đó!"

Trong lớp các nam sinh khe khẽ cười, Quý Nhượng Thừa tuổi không lớn, bọn họ không sợ cùng thầy ấy nói giỡn.

Quý Nhượng Thừa cười khẽ một chút: "Hmmm, trước tiên lật sách bài tỉnh điện, cho các em mười phút xem lại."

"Không được mang khẩu trang."

Đột ngột trong phòng học có một tiếng nói rõ ràng, rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Khương Dao.

Cũng chỉ có Khương Dao dám nói chuyện cùng thầy Quý như vậy, trong nhà có tiền có thế, chính là kiên cường.

Có nữ sinh hâm mộ cũng có người chế giễu tâm lý.

Lại có tiền có thế thì thế nào đâu, dù sao thầy quý cũng sẽ không cùng học trò của mình yêu đương.

Đồng Miêu chậm rãi rì rầm hướng về phía mặt bàn, bưng kín mặt.

Khương Dao cũng quá lớn mật, thật sự quá lớn mật.

Quý Nhượng Thừa ngược mắt nhìn chăm chú Khương Dao, sau một lúc lâu nhàn nhạt nói: "Em còn chưa lấy sách ra."

Khương Dao dựa vào ghế, bởi vì không mang mắt kính nên không thấy rõ biểu tình của Quý Nhượng Thừa, nhưng cô thích làm theo ý mình, tính tình nổi lên ai cũng không áp xuống được.

"Thầy đừng nghe Trần Đông nói bừa, nếu thầy mang khẩu trang em liền không học vật lý."

Cổ giương lên, con ngươi thà gãy chứ không chịu cong tầm nhìn.

Đồng Miêu có chút lo lắng néo tay Khương Dao, cô cảm thấy Hách Mộng Khê nói thật sự là quá uyển chuyển, hoặc là cô lý giải quá đơn giản.

Khương Dao căn bản không phải nữ sinh yêu thầm, cô ấy trắng trợn táo bạo. Hận không thể bắt thầy Quý về nhà làm áp trại phụ nhân.

Quý Nhượng Thừa lạnh lùng nói: "Không muốn học thì đi ra ngoài đứng, đừng chậm trễ các bạn học bài."

Dứt lời, thầy ấy cầm sách lên, cầm bút viết lên bảng đen.

Đầu bút lông sắc bén anh định, tiêu sái viết xuống.

Khương Dao cắn môi, con ngươi màu nâu hơi rụt lại. An tĩnh sau một lúc lâu, cô đột nhiên đem sách trong tay vứt xuống, hộp mắt kính ở trên bàn cũng rơi theo, tiếng vang ồm ồm vang lên.

Nét phấn trên bảng đen.

Bất một nữ hài tử đi ra ngoài đứng, rất không có thể diện.

Huống chỉ là Khương Dao, ở trong lớp nói một không ai dám nói hai.

Đồng Miêu cảm thấy Khương Dao thực sự có chút sinh khí.

Cuối cùng sau một loạt Tư Trạm mới ngừng đầu, buông linh kiện người máy trong tay, nhìn qua Đồng Miêu đang sợ ngây người.

Cuộc sống trước kia của Tiểu Miêu giống như bông hoa trong nhà ấm, lần đầu nhìn thấy kiểu người như anh cùng Khương Dao.

Tư Trạm trừng mắt liếc Trần Đông một cái: "Cậu đi học không thể không làm điều vô nghĩa à?"

Trần Đông cũng ủy khuất: "Không phải tớ, Khương nữ nhân này tính tình cũng quá bạo, hôm nay hình như uống lộn thuốc rồi."

Khương Dao đứng dậy liền đi, cũng không do dự một chút.

Đồng Miêu có chút sốt ruột, cô kêu một tiếng nho nhỏ: "Khương Dao!"

Khương Dao cũng đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Đồng Miêu mím môi, lo lắng nhìn thoáng qua hướng cửa.

Ở một hoàn cảnh mới, Khương Dao là người đầu tiên có thiện ý với cô, cô cũng coi Khương Dao là bạn tốt.

Cô cắn chặt răng, đỏ mặt nhìn Quý Nhục Thừa và cúi xuống: "Thực xin lỗi thầy."

Dứt lời, đuổi theo hướng Khương Dao chạy đi.

Lần đầu to gan như vậy, tìm Đồng Miêu nhảy thành thịch.

Chắc.

Tư Trạm ở phía sau như bóng mây, càng ngày càng có ý tứ.

Khương Dao cũng không đi xa, cô dựa vào chân tường, dùng giày trắng nhỏ đá mặt đất, không bao lâu, liền thấy cửa lại mở.

Cô ấy có chút ngoài ý muốn: "Miêu miêu, cậu sao cũng cùng đi ra."

Đồng Miêu cắn cắn má thịt, mắt hạnh hơi chớp như đạo nói: "Tớ sợ cậu xảy ra chuyện gì."

Khương Dao "Thiết" một tiếng, không chút để ý thản nói: "Tớ có thể có chuyện gì, thói quen của tớ rồi."

Đồng Miêu tiến đến bên người Khương Dao, sờ sờ khuôn mặt uể oải của cô ấy: "Đừng cáu kỉnh, tiết này giảng về điện trường, là tư đại cơ sở lý luận môn vật lý, bài trọng điểm để thi đại học."

Khương Dao lúc này mới bừng tỉnh, cô chạy nhanh đẩy Đồng Miêu, có chút gấp: "Aiiii, cậu đừng cùng tớ hồ nháo, chạy nhanh vào nghe giảng bài đi, Quý Nhục Thừa là người không dễ dàng cho người ta học bù đâu."

Cô lo lắng làm ảnh hưởng tới thành tích của Đồng Miêu, chính cô không sao cả, nhưng làm chậm trễ người khác học tập là tội lớn.

Đồng Miêu lắc đầu: "Tớ không có việc gì, tớ đều hiểu được."

* Miêu tỷ nhìn yếu ớt nhưng mà hành động ngẫu quá điiiiii

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Khương Dao ngăn người, tiện đà cũng suy nghĩ cẩn thận, chính là sao, có thể tới lớp 3 đều không phải người bình thường, hoặc là trong nhà có bản lĩnh, hoặc là bản thân có bản lĩnh. Đồng Miêu chắc thuộc vào loại bản thân có bản lĩnh đi.

Khương Dao đỏ mặt nói: "Thầy ấy lần đầu tiên bắt tớ đi ra ngoài đứng."

Đồng Miêu bỗng nhiên sững sờ, không nghĩ tới cô ấy chuyển đề tài nhanh như vậy: "Ủm?"

Khương Dao cảm giận mắng: "Đi con mẹ nó! Quý Nhượng Thừa chính là đồ cái hỗn đản*!"

* Hỗn đản: khôn nạn

Đồng Miêu yên lặng chửi thề, thầy Quý có phải là hỗn đản đâu, Tư Trạc mới là hỗn đản.

Thang lầu vừa vặn là nơi Tư Trạc trêu ghẹo cô.

Gió mùa hạ theo cửa sổ thổi tới, mang theo mùi hoa cùng hương vị của ánh mặt trời, hai nữ hài tử dựa vào cửa sổ, lẳng lặng nhìn cây long não* ngoài cửa sổ, cất giấu đầy tâm sự.

* Trong bản convert là chương thụ, mình tìm một chút thì chương ở đây là cây long não (không biết đúng từ trong truyện gốc không)

Khương Dao bình tĩnh trở lại, vẫn là muốn đi vào.

Cô không muốn cùng Quý Nhượng Thừa nháo loạn nữa, cô vẫn còn thích mà.

Hai người rón ra rón rén đẩy cửa đi vào, cả lớp đang làm bài tập.

Đồng Miêu cúi đầu, mặt đỏ lên, quy củ giống như một con mèo trắng nhỏ.

Khương Dao vẫn như cũ bộ dáng khó chịu không phục, lôi kéo Đồng Miêu đi về chỗ ngồi.

"Đứng lại." Quý Nhượng Thừa đem sách giáo khoa trong tay đập xuống, ngữ khí hơi lạnh.

Khương Dao không dừng lại, nhưng Đồng Miêu luôn là đứa trẻ ngoan bảo, bị thầy kêu, đang chạy nhanh liền đứng tại chỗ.

Khương Dao giương cổ nhìn mặt Quý Nhượng Thừa, cá tính kiêu ngạo ương ngạnh giờ phút này cũng có chút đỏ mặt.

Cô nương không cam lòng đường hoàng trừng mắt thầy, quyết không chịu thua, cố gắng không rơi nước mắt.

"Lên bảng làm hai đề trên cùng liền có thể trở về."

Quý Nhượng Thừa không tính tha cô ấy, nhưng vẫn cho cô một cái bậc thang.

"Thầy, em có thể làm" thanh âm của Đồng Miêu tinh tế mềm mại, nhưng lại rất vững vàng.

Quý Nhượng Thừa vốn không có chú ý đến nữ sinh trắng nõn bên cạnh Khương Dao, nghe cô vừa nói, mới đem ánh mắt nhìn về phía cô.

Đồng Miêu có đôi mắt rất to, con ngươi nhuận nước phát sáng, mang theo mười phần tự tin, ngón tay mảnh khảnh gặt gao nắm chặt Khương Dao, như là tự an ủi cô ấy, kêu cô ấy không cần lo lắng.

Quý Nhượng Thừa không có cự tuyệt, hướng bên cạnh sườn bước một bước.

Hai đề này đối với sơ học học sinh mà nói, có chút cao siêu, trong lớp còn không có ai làm được.

Đồng Miêu được Quý Nhượng Thừa gạt đầu mới buông tay Khương Dao ra, chậm rãi đi lên bục giảng.

Cô duỗi tay bẻ nửa viên phấn, dương cổ nhìn đề.

Tư Trạc nhìn bảng đen trước Đồng Miêu, bên môi mang theo một nụ cười khế.

Tiểu Miêu buộc tóc hơi thấp nằm ở phát căn, suýt nữa trượt xuống dưới, vóc dáng cô không cao, cho nên muốn nhìn đề rõ ràng thì phải dương cổ.

Lúc viết đôi tai trắng nõn lộ ra, nhỏ nhắn đáng yêu.

Một thiên tài làm đề thi cao trung bình thường thật sự là..... Có chút nhân tài không được trọng dụng.

Quả nhiên Đồng Miêu mới vừa đọc xong đề, ngòi bút cũng đã viết lên, âm thanh phấn viết ma sát bảng đen giống tiếng nhịp trống dày đặc.

Cô thanh tú xinh đẹp, mỗi bước làm đều hoàn chỉnh rõ ràng, xem là hiểu ngay.

Thậm chí đề bài về không gian đều làm tốt, làm xong hai đề, mới đề ngay bên dưới bảng đen.

Cô chăm chú kiểm tra lại một lần, xoa xoa bụi phấn trên tay cho rơi xuống, quay đầu với Khương Dao nói: “Chúng ta có thể đi về chỗ.”

Dứt lời, cũng không hề xem này lưỡng đạo đề, lôi kéo Khương Dao về tới chỗ ngồi.

Cô tuyệt đối có tự tin, hai đề này tuyệt đối không có sai lầm.

Quý Nhượng Thừa hơi có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới bạn bè của Khương Dao học tập cũng rất tốt.

Về mặt Chu Nhã Nhi khẩn trương nhìn Quý Nhượng Thừa, cô học giỏi nhất lớp, là hạt giống của trường học, nhưng hai đề này cô đều không biết làm.

Cô ta ước gì Đồng Miêu cũng làm sai, nào có đơn giản như vậy đâu, tùy tiện nhìn một cái là có thể biết làm.

Quý Nhượng Thừa nhận nhậm nói: “Đều đúng rồi rất lợi hại, hai đề này học sinh cao tam rất ít người làm được.”

Chu Nhã Như sắc mặt trắng bệch, ngón tay gắt gao nắm chặt bút, nhìn Đồng Miêu liếc mắt một cái.

*Tác giả có lời muốn nói: Tư Trầm (cười kiêu ngạo tự hào) cô ấy làm bài lợi hại quá.

Sau khi tan học, ủy viên học tập Từ Mậu Điền đi lên, cậu giơ cái notebook, rút bút trong tay ra.

“Đồng Miêu, cậu làm hai đề kia mình không hiểu lắm, cậu giảng lại cho tớ một chút.”

Từ Mậu Điền luôn cùng Chu Nhã Như tranh giành hạng nhất, hai người thường xuyên tranh đấu gay gắt để phân cao thấp, hận không thể vắt hết óc dẫm bẹp đối phương.

Nhưng danh tiếng của Từ Mậu Điền vang không xa không bằng Chu Nhã Như, không chỉ là bởi vì Chu Nhã Như lớn lên xinh đẹp, còn bởi vì Từ Mậu Điền rất khinh thường học sinh có thành tích không tốt, có người hỏi bài cậu ta, cậu ta đều lạnh lùng, cảm thấy làm chậm trễ thời gian của bản thân.

Cũng may người bị cậu ta chê học tập không tốt cũng chướng mắt cậu ta.

Cho nên khi cậu ta lại đây, Khương Dao liền không tự chủ được mặt tròn trắng.

Đồng Miêu thi không biết, cô ở lớp còn chưa quen biết nhiều người.

“Được, cậu không hiểu chỗ nào?” Cô nhẹ nhàng đẩy vở mình ra đến chỗ Từ Mậu Điền.

Khương Dao vốn định kéo Đồng Miêu, kêu Miêu Miêu đừng giảng cho Từ Mậu Điền, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến nhân duyên của Miêu Miêu nên vẫn là nhìn xuống.

“Tất cả đều không hiểu lắm, cậu giảng lại cho tớ hết một lượt luôn đi.” Từ Mậu Điền gãi gãi đầu.

Đồng Miêu từ túi đựng bút lấy ra một cái bút chì, dùng tay chống đỡ hơi hơi nằm ở trên mặt bàn, nhẹ nhàng vẽ tuyến điều hoành.

“Kỳ thật công thức này còn chưa có học, cậu dùng《Sổ tay đề khó》không, bên trong có đề này, đây là đề thi vòng loại của tỉnh môn Vật lý năm 2007.”

Cô linh hoạt viết ra tên quyển sách tham khảo.

Từ Mậu Điền vỗ đầu: “Ô! Cậu dùng sách tham khảo này sao? Tớ dùng sách của Vương Hậu Hùng*.”

* Vương Hậu Hùng: chủ biên của sách ôn tập.

Đồng Miêu định nói cô không phải lấy cái này làm sách tham khảo, lúc cô ở sơ trung dùng bộ này để chuẩn bị bài cho chương trình học cao trung.

Nhưng sợ người khác cảm thấy cô đang khoe ra, cho nên nhìn xuống không nói.

“Đề đầu tiên lấy một đường cao, dùng định lý cao tư*.....”

* Định lý cao tư: nếu mình không làm thì đây là định lý Carnot.

Cô dùng bút chì vẽ vẽ, vừa muốn nói tiếp, đột nhiên bị Từ Mậu Điền đánh gãy.

“Tớ hiểu được tớ hiểu được, tớ giống như có thể xem đã hiểu.”

Cậu ta tùy ý vẽ mấy cái đường trên bài, giống như cũng không có gì đặc biệt quan trọng.

Đồng Miêu đem lời nói thu trở về, đem bút đặt lại trên mặt bàn, tuy rằng cô còn chưa kịp giảng

“Cậu hiểu thì tốt rồi.” Cô nhẹ nhàng nói.

Từ Mậu Điền dừng một chút, ánh mắt có chút mơ hồ, giống như đột nhiên nghĩ tới tình hình hỏi: “Àiii, kỳ thật tớ đều chuẩn bị bài trước khi đến đây, nhưng mà đề này vẫn không làm ra được, cậu ngày thường đều dùng sách bài tập gì vậy?”

Đây là kịch bản cậu ta quen dùng, trước kia đều dùng cách này tay không có được phương pháp học từ Chu Nhã Như, nhưng sau bị Chu Nhã Như nhận ra được liền không nói cho cậu ta nữa.

Đồng Miêu trầm mặc, đôi mắt rũ xuống nhẹ nhàng cười.

Cô giống như có chút minh bạch nhìn ý tứ của Từ Mậu Điền.

Vấn đề là giả, hỏi phương pháp học tập mới là thật.

Kỳ thật cô ở trên bảng đen đã viết các bước làm một cách tiêu chuẩn, chỉ cần nghiêm túc phân tích thì đều có thể hiểu.

“Kỳ thật sách bài tập tớ dùng không thích hợp với kỳ thi đại học.”

Cô không đặt trí thức trọng tâm vào trong khóa học, vào lúc thi đua mấy năm trước chỉ khiêu chiến những đề khó, những đề đó đối với kỳ thi đại học, trăm hại không một lợi.

Cũng do vì thi đua quá độc ác, mới để lại di chứng ở hiện tại, thiếu chút nữa mất đi năng lực khảo thí*.

* Khảo thí: Khảo thí (testing) là kiểm tra, đánh giá kết quả giáo dục đối với người học. Thông qua một quy trình chặt chẽ, việc khảo thí có mục đích đo lường mức độ đạt được của người học về kiến thức, kỹ năng, thái độ hay năng lực.

Nhưng mà Từ Mậu Điền không biết, cậu ta đứng dậy biểu tình ân cần cũng thu lại, sắc mặt có chút lạnh.

“Cậu còn không phải là không muốn nói cho tớ sao.”

Đồng Miêu nhăn mày, nghe được trong giọng nói có chút âm dương quái khí*.

* Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Muốn hay không thì phải giải thích một chút, cô không phải không muốn nói cho cậu ta, chỉ là có chút phức tạp.

Khương Dao kêu một tiếng, mới quay đầu đi liền trở mặt.

Từ Mậu Điền lại đột nhiên bị một người đẩy ra, lực đạo to lớn làm cậu ta lùi liên tiếp vài bước, lúc này chống bực giảng mới đứng vững. (Dừa lăm)

“Lăn, tôi hỏi đề.” Tư Trạm không kiên nhẫn đã đi tới, tùy ý vứt vở của Từ Mậu Điền, đem vở của mình đặt trên mặt bàn Đồng Miêu.

Từ Mậu Điền vốn định tức giận, nhưng vừa thấy là Tư Trạm, vẫn là không tình nguyện mà nhịn.

Cậu ta tuy rằng khinh thường những phú nhị đại tính tình không tốt, nhưng cậu ta cũng sẽ không nào tàn đi chọc bọn họ, tốn công vô ích.

Nhưng vẫn không tình nguyện lắm bầm một câu: “Cậu thì có cái gì muốn hỏi.”

Thanh âm rất nhỏ, nhưng trong phòng học lạnh ngắt như tờ vẫn rất rõ ràng.

Tư Trạm vốn dĩ đang nhìn chằm chằm Đồng Miêu viết mấy chữ nhỏ trên giấy, thì nghe thấy lời nói của cậu ta, quay đầu qua cong cong môi.

Âm thanh áp có chút thấp, cũng có chút làm cho người ta sợ hãi.

“Kêu cậu lăn cậu nghe không hiểu sao?”

Từ Mậu Điền nuốt một ngụm nước miếng, ngồi xổm nhặt vở trên mặt đất bị cọ bẩn, hung hăng xoa xoa.

Cậu ta có thói ở sạch, nhìn một góc bị bẩn, thấy thế nào cũng ghê tởm.

Đồng Miêu ngửa đầu nhìn Tư Trạm, vâng lên tiếng mềm mại trách cứ nói: “Cậu cũng quá bá đạo.”

Tư Trạm nâng mi con ngươi nhìn chằm chằm cô, trong đôi mắt hẹp dài áp ủ cảm xúc mơ hồ, anh không có ý tốt kéo mái tóc đuôi ngựa của Đồng Miêu, chế nhạo nói: “Thế này liên bá đạo, vậy cậu tập quen đi.”

Đồng Miếu hít sâu một hơi, có chút xấu hổ.

Cô không quen ở trung tâm xoáy nước, càng không quen bị nhiều tầm mắt vây quanh, nhưng mà Tư Trạm lại múa trống khua chiêng.

“Tư Trạm, cậu khi dễ Miêu Miêu làm gì?” Khương Dao có chút khó hiểu, đem Đồng Miếu ôm vào trong ngực, lo lắng cô sẽ sợ hãi.

Tư Trạm nhìn chằm chằm Đồng Miếu, khớp xương ngón giữa gõ vào bàn cô: “Tớ khi dễ cậu sao?”

Đồng Miếu rũ mắt xuống, đem sách giáo khoa của anh đẩy qua bên cạnh: “Cậu đừng làm loạn.”

Thanh âm không tình nguyện, mang theo chút ủy khuất cùng bất đắc dĩ.

Cô không biết phải làm thế nào thì Tư Trạm mới không nhắm vào cô, giống như so với lên trời còn khó hơn.

“Ai làm loạn, tớ hỏi đề.” Tư Trạm mang bài tập trong sách giáo khoa trong tay ra, là bài tập của thầy Quý.

Đồng Miếu biết anh nói bậy, không muốn giảng bài cho anh, nhưng bất quá lại là Tư Trạm, vì thế có chút không kiên nhẫn nói: “Cậu không hiểu chỗ nào.”

Ừm.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng ý vị sâu xa.

“Cậu giảng cho Từ Mậu Điền sao có thể tốt được, cậu còn thiếu tớ đấy.”

Đồng Miếu không còn lời nào để nói.

Cầu người khác giảng còn lên mặt, cô thật đúng là thiếu Tư Trạm.

“Đề này sử dụng định lý Am-pe, có thể xuất hiện trong thành phố……” (?)

Đồng Miếu banh khuôn mặt nhỏ, chịu đựng đau phát trướng, kỹ càng tỉ mỉ đem các bước làm viết trên vở Tư Trạm, chữ nhỏ chính tề thanh tú.

Tư Trạm nghiêng đầu, cũng không nghe vào cô đang giảng cái gì.

Chỉ là cảm thấy những chữ nhỏ màu lam nhạt ở trên trang sách phá lệ xinh đẹp, bất luận cái công thức định luật nào đều đẹp.

Tiết học mới bắt đầu, học sinh đang xem náo nhiệt đều vội vàng trở về chỗ ngồi.

Trần Đông thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Tư Trạm.

“Tớ nói nè, cậu đối với em gái tớ có chút chú ý quá phận nha.”

Tư Trạm như có như không cười cười, đem vở khép lại lười biếng nói: “Cậu ấy còn không phải em gái tớ đâu.”

Trần Đông lăm bằm: “Thế là cái gì của cậu?”

Là cái gì?

Ai biết được.

“Giữa trưa tan học dạy cho Từ Mậu Điền như thế nào là làm người.” Tư Trạm dòi đi đề tài đúng lúc.

Trần Đông lăm mắt quý nói: “Từ Mậu Điền như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, cậu trước kia cũng không có thu thập cậu ta.”

Tư Trạm đá một chân của cậu: “Cậu nói còn chưa đủ? Cậu viết số hiệu chưa?”

Trần Đông hề hề nói: “Tớ nào dám không viết, dù bài tập không làm thì tớ cũng sẽ đem nhiệm vụ của ngài hoàn thành công đạo!”

Tư Trạm nghiêng mắt liếc cậu một cái: “Cậu lúc nào rồi còn làm bài tập.”

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời quá sáng, ủy viên lao động tắt đèn phòng học. Kéo màn ra, ánh nắng chói chang hơi có chói mắt.

Đồng Miếu để hai tay ở cạnh nhau, đầu gối lên mặt bàn hơi hơi ngây ra.

Cô ở bàn đầu đều có thể nghe được lời nói của Tư Trạm cùng Trần Đông, trong mắt hai người này căn bản là không có kỷ luật.

Có lời nói làm cô có chút lo lắng, có lời nói lại làm cô cảm thấy có chút không thể hiểu được.

Tư Trạh đối với cô quá phậh quan tâm sao?

Là quá quá phậh đi.

Còn có, bọn họ thật sự muốn đánh Từ Mậu Điền ở phòng học sao?

Đồng Miêu cảm thấy có chút quá đáng, Từ Mậu Điền chỉ là quá yêu học tập, sợ người khác vượt qua cậu ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cô cảm thấy mình giống như trước kia lo lắng không lấy được phần thưởng.

Nghĩ nghĩ, cô có chút bức bối xoa tóc.

Vẫn là rút ra một cái bút, xé một tờ giấy ghi chú, ở trên viết mấy tên sách luyện tập.

Nếu Từ Mậu Điền muốn phụ đạo để tham thi đua, thì cũng sẽ dùng được.

“Khương Dao, cậu giúp tớ đem cái này đưa cho Từ Mậu Điền đi.”

“Cái gì vậy?” Khương Dao liếc mắt nhìn một cái, đều là tên sách tham khảo môn vật lý.

Cô ấy có chút không tình nguyện: “Miêu Miêu, cậu quản hấn làm gì, Từ Mậu Điền so nữ sinh còn nhỏ mọn, toan tính mưu mô hơn nhiều.”

Đồng Miêu không chút để ý nói: “Coi như thay Tư Trạh nhận lỗi đi.”

Khương Dao hỏi lại: “Cậu thay cậu ấy nhận lỗi làm gì, hai bọn cậu lại không có quan hệ gì.”

Tai của Đồng Miêu không biết sao lại nóng lên, lúc này mới cảm thấy mình nói những lời này rất không nghiêm chỉnh.

Đúng vậy, hiện tại cô cùng Tư Trạh còn không có quan hệ gì đâu.

Về sau có trở thành anh em, cô cũng không đáng để thay Tư Trạh nhận lỗi.

Cô có chút xấu hổ buồn bức, cũng không biết nên giải thích như thế nào, ấp a ấp úng nói: “Chúng mình trợ giúp hấn cho cậu ấy nhiều, cậu ấy mới có thể không ngừng tiến bộ.”

Chủ nhiệm lớp dạy dỗ học sinh xuất sắc giúp học sinh nói những lời lẽ chí lý.

Khương Dao phụt một tiếng, tâm tình có chút tích tụ cũng bị biến mất hoàn toàn, cô ấy đứng dậy hướng về phía Tư Trạh hưng phấn hô lên: “Êy Tư Trạh, có người muốn cứu "thiếu niên trượt chân" là cậu đó!”

Tai cô ửng đỏ từ tai rồi lan tràn tới rồi gương mặt, Đồng Miêu yên lặng che mặt lại.

Tác giả có lời muốn nói: Tư Trạh: Mau tới cứu tớ)

Đồng Miêu không ở lại học tiết tự học buổi tối, vừa vặn Khương Dao cũng không ở lại, hai người có thể cùng đi chung về nhà.

Tư Trạh cầm cặp sách, nhìn hai người nói nói cười cười đi đến nhà vệ sinh, lại đem cặp sách ném xuống.

Trần Đông ngẩng đầu, nghi hoặc nói: “Cậu không phải muốn về nhà sớm à?”

Tư Trạh lười biếng ngồi ở ghế dựa, nhàn nhạt nói: “Không cần.”

Trần Đông bĩu môi: “Cũng không biết người hai ngày này cậu trúng gió cái gì, về nhà sớm như vậy.”

Tư Trạh đáp một cánh tay ở trên mặt bàn, khóe môi mang theo ý vị không rõ cười: “Quán nhiều như vậy.”

Một bộ phận học sinh về nhà, cửa có chút xô xao kêu loạn thành một đoàn.

Trong phòng học trực nhật có mùi vị ẩm ướt, Từ Mậu Điền không thích cũng cảm thấy phòng học tối, cậu ta bực bội đem cửa sổ kéo ra, cau mày đem bút trong tay ấn nắp vang lên tiếng bạch bạch.

Cậu khinh thường những người học tập không bằng mình, mặc dù đối Từ Trạm cường quyền không dám nói nhiều, nhưng nếu có thể cơ hội biểu hiện, cậu ta rất muốn đem phần uất trong lòng biểu đạt ra ngoài.

Ngoài cửa sổ gió rất lớn, xuất hiện âm thanh tranh nhau xuất hiện trong phòng học.

Sách luyện tập trên bàn học bị gió thổi vang lên tiếng lớn, trang sách hỗn độn bay phát phới.

Bàn của Đồng Miểu và Khương Dao đối diện cửa sổ, các cô để lại sách giáo khoa cùng vở học tập ở trên bàn, vở bị thổi thiếu chút nữa lăn xuống mấy phen.

Trên mặt đất tất cả đều là nước bẩn, một khi bị dính lên, khẳng định không thể dùng được nữa, huống gì người yêu sạch sẽ.

Trần Đông đứng lên, cậu với Khương Dao cũng là bạn bè, một cái khác nữa là em gái của Từ Trạm, đều là thân nhân cậu để cái bàn hô: “Má nó! Từ Mậu Điền cậu mẹ nó thiếu đòn có phải không!”

Từ Mậu Điền không kiên nhẫn ngắt đầu, chau mày lầm bầm nói: “Lại thôi không các cậu.”

Dứt lời, ghé vào trên bàn tiếp tục múa bút thành văn.

Từ Trạm trong mắt thần sắc lạnh lùng, bước đến trước bàn Đồng Miểu, một tay đem vở trên bàn của cô cùng Khương Dao chặn lại, mặt sau hán không công phu ngăn chặn, có mấy quyển vở của bạn học khác trên mặt bàn đã bị thổi bay.

“Dọn dẹp mấy quyển sách của bạn học khác lại cho tôi.” Anh nhàn nhạt nói, thanh âm không nghe ra tức giận.

Từ Mậu Điền mím môi, nửa thỏa hiệp dường như giờ tay đem cửa sổ đóng lại, nhưng có rất nhiều bàn học của các bạn cùng lớp bị thổi bay, cậu ta không muốn phải đi làm: “Tớ không có thời gian, tớ còn muốn làm bài tập.”

Từ Trạm câu môi cười, sợi tóc rũ đến mí mắt, không hiểu sao có chút nguy hiểm, anh buồn bã nói: “Đúng không.”

Anh tay cầm túi quần, chậm rì rì đi đến trước người Từ Mậu Điền, cúi đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cậu ta.

Duỗi tay vừa kéo bài thi của Từ Mậu Điền túm lại, đôi mắt Từ Trạm cũng chưa chớp, liền đem bài thi của Từ Mậu Điền vứt xuống.

Từ Mậu Điền đứng lên, trông mắt đều đỏ, sắc mặt xanh mét: “Từ Trạm, cậu!”

Trần Đông vui sướng khi người gặp họa nói: “Hiện tại cậu không cần viết, đi thu dọn lại đi.”

Từ Mậu Điền nắm chặt bút trong tay, nhìn bài thi rơi tung tóe, căm giận nói: “Tớ muốn đi nói cho thầy cô!”

Từ Trạm hơi ngửa đầu, một tay đun túi quần, một tay nắm bả vai Từ Mậu Điền: “Đi, tôi đưa cậu đi.”

Trên tay lực đạo to lớn, niết Từ Mậu Điền nhe răng trợn mắt.

Cậu ta khiếp đảm, dù sao viết xong rồi giờ sao chép lại cũng được, Từ Trạm lại không sợ thầy cô, đi qua cũng vô dụng.

“Từ Trạm!”

Ở cửa có nữ sinh ngượng ngùng kêu một tiếng.

Từ Trạm ngừng động tác, quay đầu nhìn lại.

Hách Mộng Khê trang điểm, tóc quấn thành cuộn sóng, mặc một cái váy cao bồi, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn, khiến cho không ít nam sinh ghé mắt.

“Từ Trạm, tớ tìm cậu có chút việc.”

Cô ta hơi có chút chờ mong, ánh mắt nhìn Từ Trạm đều ở tòa sáng.

Vừa rồi một màn kia cô ta đều thấy được, cô cảm thấy Từ Trạm quá soái, cô thích con trai đầy mũi nhọn như vậy, so với Trần Khải Khiếu thì đàn ông hơn nhiều.

Từ Trạm buông Từ Mậu Điền ra, nhú nhú mày.

Lúc phân lớp, anh học lớp ba, Hách Mộng Khê học lớp một, hai người cơ hồ không có gì để nói.

“Chuyện gì.” Anh bình tĩnh nói.

Hách Mộng Khê cắn cắn môi, cúi đầu, có chút khẩn trương: “Tờ gửi tin nhắn cho cậu, cậu nhận được chưa?”

Tư Trạh giương mắt nhìn cô ta một chút: “Không có.”

Hách Mộng Khê hiển nhiên có chút thất vọng: “Cậu dối số sao?”

Tư Trạh có chút không kiên nhẫn: “Cậu rốt cuộc là có chuyện gì.”

Hách Mộng Khê nhìn chung quanh một vòng, không có mấy người ở đây, cô ta tiến lên, đột nhiên duỗi tay ôm lấy Tư Trạh: “A Trạh, tớ còn thích cậu, chúng ta ở bên nhau đi!”

Tư Trạh cũng không nghĩ tới cô ta đột nhiên nhào lên, bị ôm rất vững chắc.

Mùi nước hoa nồng đậm bay tới cánh mũi, anh cảm thấy có hơi buồn nôn.

Tiểu Miêu chưa bao giờ phun nấy thứ này, trên người có mùi sữa tắm thanh khiết liền rất dễ ngửi.

Đồng Miêu cùng Khương Dao từ nhà vệ sinh trở về, muốn về phòng học kiểm tra lại đồ vật, mới vừa đi tới cửa liền thấy Hách Mộng Khê ôm Tư Trạh, thân thể dính sát vào Tư Trạh, hai chân dài có chút chói mắt.

Đồng Miêu lông mi run rẩy, đứng ở cửa.

Trước kia cao trung không phải không có học sinh yêu nhau, chỉ là không có trắng trợn táo bạo như vậy.

Không biết vì cái gì, tay chân cô tức khắc luống cuống, một đôi mắt hạnh nhuận nước nhìn chằm chằm Tư Trạh, thế nhưng không biết dời đi ánh mắt.

Tư Trạh vừa thấy Đồng Miêu đến, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, phản xạ có điều kiện, anh đem Hách Mộng Khê đẩy ra, không thương hương tiếc ngọc chút nào.

Hách Mộng Khê có chút mê mẩn lùi lại hai bước, vịn vào cửa phòng học.

Tư Trạh sắc mặt lạnh băng, cả người đều là áp suất thấp: “Tôi không đánh con gái nhưng tôi khuyên cậu đừng xuất hiện ở trước mặt tôi.”

Hách Mộng Khê co rúm lại run lên, cô ta phồng mắt lên chớp mắt, vành mắt có chút hồng: “Nếu cậu không thích tớ, vì cái gì lại không yêu đương? Tớ biết cậu giận tớ ở cùng Trần Khải Khiếu, tớ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh thôi.”

Tư Trạh kiêu môi cười, đôi mắt hẹp dài lại không có ý cười: “Tôi không yêu đương, thật sự là không phải bởi vì cậu.”

Hách Mộng Khê đi tới hai bước, để người sát vào chút: “Đừng có lừa mình dối người, tớ biết bên cạnh cậu không có nữ sinh nào khác, huống hồ ở toàn bộ Thịnh Hoa này cậu sẽ không thấy ai xinh đẹp hơn tớ cả.”

“Tôi cảm thấy người xinh đẹp hơn cậu có rất nhiều.” Tư Trạh không kiên nhẫn xa cách liếc Hách Mộng Khê một cái, sau đó như có như không hướng về cô phía sau nhìn nhìn.

Đồng Miêu đứng ở ngoài cửa, do dự thất thố, việc này giống như cùng cô có một chút quan hệ, lại giống như một chút quan hệ đều không có.

Không khí giống như trở nên càng thêm cực nóng sền sệt, bất quá được điều hòa mát lạnh cứu vớt.

Khương Dao phụt cười một tiếng: “Ai nha, lại tự xưng là đệ nhất mỹ nhân của Thịnh Hoa, có xấu hổ hay không, con người Tư Trạh căn bản không thèm nhìn tới cậu.”

Hách Mộng Khê quay lại đầu trừng mắt nhìn Khương Dao một cái, cảnh cáo nói: “Hiện tại tớ cùng cậu không quan hệ, cậu quản tốt thầy Quý của mình đi!”

Khương Dao lạnh lùng trừng mắt, giữ chặt Đồng Miêu: “Miêu Miêu, chúng ta đi.”

Dứt lời, cô ấy dùng bả vai đụng Hách Mộng Khê một cái phiền chán nói: “Đừng chặn đường.”

Đồng Miêu bị cô ấy túm vào phòng học, một cổ lạnh lẽo đánh tiến đến cô nhin không được run lên một chút.

Suốt một ngày trôi về phía Hách Mộng Khê, ánh mắt Hách Mộng Khê sáng quắc nhìn chằm chằm Tư Trạh, một khuôn mặt trái xoan tinh tế tinh xảo, mang cao ngạo.

Đồng Miêu yên lặng rũ mắt xuống, đi theo sau Khương Dao, lặng yên không một tiếng động đi về hướng chỗ ngồi.

Thời điểm đi ngang qua nhau, trên người Tư Trạm có mùi lạnh bạc hà mát lạnh.

Cô biết anh thích nước quả yên, thả thêm vị bạc hà.

“À!”

Đồng Miêu đột nhiên kinh hô ra tiếng.

Cổ tay bị một bàn tay ấm áp khô ráo gắt gao nắm lấy, làm cô hơi đau.

“Cậu làm gì?” Đồng Miêu khản trương nhấc mắt, bên tai chậm rãi biến hồng.

Như mặt hồ tĩnh lặng bị kích ra bọt nước, còn không kịp che đậy, co rúm lại mê mang.

Cô dùng sức lắc lắc tay, tránh không được.

Tư Trạm so với cô rất cao, sức lực cũng lớn, cô cũng chỉ làm cánh tay anh run lên mà thôi.

Đồng Miêu xấu hổ và giận dữ nhấp mở môi, hơi nắm chặt nắm tay.

Vì cái gì muốn lời cô tiến vào chuyện này, cô sẽ không mách với chú Tư, càng sẽ không can thiệp vào chuyện tình cảm của Tư Trạm.

Tư Trạm ánh mắt u ám, cổ tay trắng nõn tinh tế nhu nhược, nắm tay giống như có thể bị bàn tay anh bao vây, anh cũng không biết vì cái gì mà đột nhiên ra tay giữ cô lại.

Cảm nhận được bàn tay vô vọng giãy giụa, nhìn Tiểu Miêu trong mắt phiếm ánh nước, cũng nhìn thấy cổ tay cô hơi đỏ lên.

“Sức lực nhỏ như vậy, tránh cái mà gì tránh.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tư Trạm: Thân thể thành thật như vậy thì làm sao bây giờ.

** Trạm ca luôn gọi Miêu Miêu là Tiểu Miêu nhé, bao ngọt ^^.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đồng Miêu không tránh, cô rũ mắt xuống, bất đắc dĩ “À” một tiếng, có chút nghiêm túc nói: “Cậu yên tâm đi, tớ sẽ không nói cho chú Tư.”

Khương Dao kinh ngạc nhìn qua: “Miêu Miêu, cậu ở chung nhà với Tư Trạm á?”

Đồng Miêu giương mắt nhìn Tư Trạm, tóc mái mỏng ngắn rũ trên lông mi, cô cảm thấy anh sẽ giải thích một chút về quan hệ của bọn họ, nhưng Tư Trạm không có.

Ánh mắt anh rất sâu, nhìn chằm chằm Đồng Miêu sau một lúc lâu, như có như không nháu mắt, đột nhiên buông lỏng tay cô ra.

Cổ tay trắng nõn bị anh cảm ra vết đỏ, có vẻ phá lệ chói mắt, anh bình tĩnh di chuyển ánh mắt.

Đồng Miêu chạy nhanh đem tay lui về, thối lui đến cạnh Khương Dao.

Nhưng không biết vì cái gì, có lẽ là bị lòng độ ấm của bàn tay anh xâm nhiễm lâu rồi nên hiện tại cảm thấy hơi lạnh.

Hách Mộng Khê thấy Tư Trạm bắt lấy tay một nữ sinh khác còn hoài nghi thật nhiều nhưng trong lời nói của cô thì đại khái là ba Tư Trạm phải tới giám sát anh.

“A Trạm, tớ có thể lập tức cùng Trần Khải Khiếu chia tay.”

Cô muốn tranh thủ một lần, thậm chí hạ quyết tâm thật lớn.

Tư Trạm lạnh lẽo quét mắt nhìn cô ta, gằn từng chữ một nói: “Cậu có chia tay hay không thì cũng không có quan hệ đến tôi.”

Dứt lời anh tránh khỏi Hách Mộng Khê, tung một chân đá cửa khép hờ, bước nhanh ra cửa.

Cửa sắt đung vào công cụ dọn dẹp sau tường, phát ra tiếng trầm đục, Hách Mộng Khê nhìn bóng dáng anh rồi run lên.

“Ai ai, Trạm ca cậu đi chỗ nào!” Trần Đông chạy chậm đuổi theo, ra cửa vọt tới trước Hách Mộng Khê làm mặt quỷ.

Đồng Miêu nắm chặt quai đeo cặp sách, hơi hơi có chút ngáy ra.

Tức giận cái gì đâu?

Không thể hiểu được.

Trên đường tan học, Đồng Miêu giải thích cho Khương Dao, gập ghềnh, nói cô ở tạm nhà Tư Trạm liền càng xấu hổ.

Khương Dao thật ra là người có trái tim ấm áp, đối với cô ấy mà nói gia đình ly hôn thì bản thân liền không có cái gì, bên cạnh cô ấy có không ít chú diều vì sự nghiệp mà lựa chọn chia tay.

Cô vỗ vỗ bả vai Đồng Miêu thờ phào nhẹ nhõm nói: “Nói thật, vừa rồi tớ còn cho rằng Tư Trạm thích cậu đấy.”

Đồng Miêu bị cô ấy nói làm hoảng sợ, chạy nhanh lắc lắc đầu: “Sao có thể chứ, cậu ấy không chán ghét tớ là tốt lắm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Khương Dao chậm rãi gật đầu, nhẹ giọng nói thầm: "Nhưng tớ trước nay không thấy Tư Trạm kéo tay nữ sinh nào, cậu ấy cũng không giống bọn Trần Khải Khiêu, mỗi ngày đôi một bạn gái, cho nên thật sự nhiều nữ sinh rất thích cậu ấy."

Học sinh bên ngoài không ít, rộn ràng nhốn nháo đem âm lượng của Khương Dao lắng xuống, một câu cuối cùng kia, Đồng Miêu chỉ nghe được mơ hồ.

Ánh nắng từ phía tây, vàng sáng màu cam đỏ gấn chiếu vào trên mặt, không hiểu sao lộ ra chút thẹn thùng.

Cô cảm lòng không sờ cổ tay của chính mình.

Dấu tay đã lắng xuống, nhưng xúc cảm của bàn tay anh lại thành ký ức không vứt đi được.

Sau khi trở lại chung cư, Đồng Miêu theo từng bước báo bình an với Đồng Mỹ Quân, sau đó đánh răng tắm rửa, xem sách.

Trong phòng khô ráo và rất nóng, nhìn một lát liền không kiên nhẫn, cô buông sách xuống, đem cửa sổ mở ra, làm gió đêm thổi tan không khí khô nóng.

Anh sao còn chưa trở về?

Kim đồng hồ báo thức học tập đã chỉ về phía 9 giờ, nghĩ đến gần đây có tin đồn có cướp, Đồng Miêu không khỏi có chút lo lắng.

Anh hôm nay là giận đối với ai, với cô sao?

Đồng Miêu hơi có chút vô tội, cô rõ ràng cái gì cũng chưa làm, còn chủ động đối tốt với anh.

Mở cửa phòng ra, Đồng Miêu rón ra rón rén thăm dò đi ra ngoài, cửa im ắng, ai cũng không có.

Trong phòng Tư Trạm người máy đã bắt đầu báo giờ, cửa phòng anh không đóng kỹ, người máy không nghe được mệnh lệnh, thế nên đi ra ngoài.

Đầu nhỏ phát ánh sáng xanh di chuyển từ đông sang tây, cảm nhận được tia hồng ngoại từ con người, nó đầu vào đẩy chạy đến trước mặt Đồng Miêu.

"9 giờ viết số hiệu! 9 giờ viết số hiệu! Tiểu tử Trần Đông lại muốn lười biếng!" Âm thanh máy móc hướng tới phía Đồng Miêu hô to.

Đồng Miêu cười khúc khích, ngồi xổm xuống, quan sát kỹ người máy.

Cô cẩn thận vươn tay, nhẹ nhàng gõ đầu người máy, cô trước kia chưa từng dùng qua, cho nên cảm thấy đặc biệt mới lạ, không biết vật nhỏ này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Không nhận được mệnh lệnh, người máy lại hô: "9 giờ rồi, ngài có phải lại không về nhà không?"

Đồng Miếu nhìn về phía đôi mắt màu lam nói: "Làm thế nào dừng lại đây, mày đừng kêu nữa, cậu ấy không ở đây."

Người máy không nhận được tiếng của Tư Trầm, như cũ một mực nói: "Sắp hết điện, ta muốn nạp điện!"

Đồng Miếu ngồi xổm trên mặt đất, ôm hai chân, đi xung quanh người máy một vòng, muốn quan sát toàn diện, kết quả người máy đầu nhỏ cũng đi theo cô vòng một vòng.

Cô thật không biết nên làm thế nào để nó dừng lại, có lẽ chỉ có thể chờ nó hết điện.

Đồng Miếu thở dài, quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, sau đó gõ gõ đầu người máy, tiếng nói non nớt lắm bả: "Cậu chừng nào thì trở về."

Người máy tích tích vang lên hai tiếng, đôi mắt màu lam phát sáng âm ỉ, không tới năm phút đồng hồ, liền hoàn toàn hết điện.

Đồng Miếu có chút mất mát đi về phòng, cô nằm trên giường nhỏ, nhắm mắt lại cố gắng bình tĩnh đi ngủ.

Giấc ngủ của cô chất lượng vẫn luôn không có vấn đề gì, đặc biệt là lúc ở cao trung học tập, ngủ rất nhanh dậy cũng sớm.

Nhưng không biết vì cái gì, hôm nay ở trên giường lăn qua lộn lại, thế nào cũng ngủ không được.

Rốt cuộc cô thậm chí còn ầu trĩ mà đếm số, đếm tới một trăm, cô tự sa ngã lắc đầu, cảm thấy di động mở Tieba*.

*Tieba Baidu: một diễn đàn trực tuyến. Tương tự như Google

Trước kia cô có chú ý đến Nhất Trung Tieba, còn ở trên là các bài viết, thuần thực mở Tieba ra, cô mới nhớ tới, mình đã chuyển tới Thịnh Hoa.

Thịnh Hoa Tieba thì như thế nào?

Mới vừa đi vào, Đồng Miếu kinh ngạc một chút, có rất nhiều fans, so với Nhất Trung thì nhiều hơn rất nhiều, nhưng là các bài viết đăng rất tùy ý, không có yêu cầu cách thức gì.

- - ta nghe nói bình thường lớp một nửa nữ cũng không có, thật sự sao?

- - Muốn vào cửa Thịnh Hoa thì mất bao nhiêu tiền?

- - tôn chủ nhiệm lại đi rừng cây nhỏ để bắt quan hệ nam nữ thân thiết, sắp tới đừng đi rừng cây nhỏ nữa nha!

- - Tư Trầm thật trâu bò, Hách Mộng Khê cho Trần Khải Khiếu đội nón xanh*!

*Đội nón xanh: giống cầm sừng bên mình.

...

Đồng Miếu trong lòng run lên, một lộc cộc từ trên giường ngồi dậy.

Cô chớp chớp mắt, cảm thấy có chút miệng lưỡi khô đắng, bài viết đã có trên trăm lượt truy cập, lại một đôi mới, đã lên trang nhất.

Cô nhẹ nhàng một chút, rất nhanh bấm vào bài viết.

Trên bài là một ảnh chụp mờ mờ, vừa vặn là lúc Tư Trầm cùng Hách Mộng Khê ôm nhau, xem góc chụp, không ngờ là từ trong lớp cô.

Lầu một có viết thuyết minh, vài câu ít ỏi, đều là cảm thán.

Phía dưới trả lời cũng tương đối sinh động, bọn họ thậm chí đều không cần nhìn kỹ, chỉ nhìn một bức ảnh đơn thuần, lại giống giống như đã hiểu toàn bộ.

"Không phải đâu, tiêu chuẩn của Tư Trầm thấp như vậy?"

"Hách Mộng Khê đúng là kỹ nữ, như một con yêu tinh, một người như thế, Tư Trầm có thể coi trọng cậu ta sao?"

"Mặc kệ lầu trên có thừa nhận hay không, Hách Mộng Khê chính là rất xinh đẹp, có thể tìm ra mấy người đẹp hơn cậu ấy chứ."

"Anh trai mình học sơ trung cùng Hách Mộng Khê nói qua, Hách Mộng Khê rất thích đánh nhau tàn nhẫn, ai cũng không quản được."

"Trần Khải Khiếu có thể chịu được sao? Có bạn gái thì bị người ta cạy góc tường."

"Mình nghe nói Hách Mộng Khê chính miệng nói vẫn còn thích Tư Trầm."

...

Cũng không biết sử dụng thế nào, Đồng Miêu đem bài viết xem từ đầu tới đuôi, nhưng thoát nhìn sự việc bùng nổ lợi hại, thậm chí càng truyền càng khoa trương.

Cô đích thân ở hiện trường, cô biết rõ mọi chuyện như thế nào.

Tư Trạh không có thích Hách Mộng Khê, đây là hiểu lầm.

Đồng Miêu cắn cắn má thịt, nâng điện thoại lên, nhanh chóng đánh chữ, viết một đoạn thật dài.

Ngón tay dừng lại ở nút gửi đi vài giây, cô lại chậm rì rì, một chữ lại một chữ xóa đi.

Anh có thể cảm thấy cô nhiều chuyện không?

Ánh sáng màn hình điện thoại chiếu vào khuôn mặt hơi rối rắm của Đồng Miêu, tóc quăn rối tung dán ở sống lưng gầy của cô, áo ngủ tơ tằm màu xanh nhạt bao bọc lấy căng chân cô, ngón chân nhỏ nhắn khấn trương co lên.

Tất cả mọi người đều khoác áo choàng*, dù sao cũng sẽ không biết là cô.

* Ý chỉ đều là ẩn danh

Sau một lúc lâu --

Đồng Miêu Miêu: Tư Trạh không thích Hách Mộng Khê.

Chán nản đi quanh phòng, Trần Đông tháo tai nghe xuống, hung hăng vỗ bàn: "Mẹ nó lự - đạn cũng không biết ném!"

Cậu rất buồn bực, sắc mặt Tư Trạh cũng không tốt, nhưng không mắng giống cậu, mà là uống ừng ực vài ngụm Coca.

Hai người cùng một tổ đội, đi cùng với hai người xa lạ, tìm một cái xe xin, bọn họ đều lên xe, sau đó ở trên xe tay kéo lự - đạn, bốn người chỉnh tề, ai cũng chưa kéo xuống.

Nhìn trên màn hình ghi lại lịch sử, Tư Trạh trực tiếp rời khỏi trò chơi.

Trần Đông còn đang mắng: "Tớ mẹ nó nhất định phải cắt thịt hấn, thằng nhãi ranh này chính là tình báo!"

Cảm xúc hôm nay của Tư Trạh vẫn luôn không tốt, anh quơ quơ lon Coca đã hết: "Tớ đêm nay ở lại nhà cậu."

Trần Đông đương nhiên nói: "Cần thiết đấy, nhà cậu lại không có ai."

Dứt lời, cậu lấy điện thoại lướt lướt Weibo*, lập tức nhìn đến hai thông báo nhắc nhở.

*Weibo: một trang mạng xã hội, tương tự như Facebook.

Tiểu Ai nhà Tư Trạh: Làm thế nào dừng lại đây, mày đừng kêu nữa, cậu ấy không ở đây.

Tiểu Ai nhà Tư Trạh: Cậu chừng nào thì trở về.

* Tiểu Ai là tên người máy

Trần Đông lập tức nhảy lên, cả kinh nói: "Mẹ nó, nhà người có phải đang nháo quỷ không!"

Tư Trạh ban đầu không chút để ý nửa khép mắt, nghe thấy lời cậu, lập tức nhìn lại đây, ánh mắt sắc bén bức người.

Một phen đoạt lấy điện thoại trong tay Trần Đông, Tư Trạh thấy được hai tin nhắn.

Như là vô ý thức lầm bầm lầu bầu, có lẽ là người nào đó không cẩn thận sờ đến ấn phải phím, chuyển thành thư từ, lúc này mới gửi đi.

-- Cậu chừng nào thì trở về.

Ngón tay Tư Trạh cảm lòng không sờ vào tin nhắn trên màn hình, câu môi cười.

"Có phải Tiểu Ai bị hỏng rồi không?" Trần Đông gãi gãi đầu, nhìn Tư Trạh bỗng nhiên sắc mặt tốt lên, nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra.

Tư Trạh đem điện thoại ném cho cậu, một tay xách cặp sách đập trên vai, đứng dậy nhàn nhạt nói: "Tớ về nhà."

Trần Đông không thể hiểu được: "Không phải mới vừa nói ở nhà tớ sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Đông: Xong rồi, Tiểu Ai thành tinh!

Đồng Miêu ghé vào trên bàn, hơi uể oải ỉu xìu.

Có lẽ là gió đêm thổi tới hơi lạnh, hôm nay bụng nhỏ của cô vẫn luôn không thoải mái, ần ần đau.

Khương Dao sờ sờ đầu cô nàng, lo lắng hỏi: "Cậu không sao chứ Miêu Miêu?"

Đồng Miêu lắc đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: "Khả năng là cái đó sắp tới."

Đều là nữ sinh, Khương Dao tự nhiên hiểu, thân thể cô vẫn luôn tốt, lúc tới cái này cũng không phản ứng gì nhiều, nhưng cô biết, có rất nhiều nữ sinh đau đặc biệt lợi hại.

"Có muốn xin nghỉ không, tớ thấy sắc mặt của cậu không tốt." Khương Dao nghiêng đầu, cầm lên một dùm tóc dài của Đồng Miêu, ở khe hở ngón tay ôn nhu vòng vòng.

Cô cảm thấy tóc dài của Đồng Miêu cuốn lên là đẹp nhất, không khoa trương, lại rất nhu thuận chỉnh tề, tóc mềm lộc cộc dán ở phía sau lưng, giống rong biển uốn lượn.

"Tớ kiểm tra rồi, còn không có đâu." Đồng Miêu cường chống đứng dậy tới, ngón tay trắng bệch cầm ly thủy tinh.

"Tớ đi lấy nước cho cậu." Khương Dao muốn cướp lại đây.

Đồng Miêu mặt đỏ lên, ngượng ngùng sẽ phiền toái đến Khương Dao, chạy nhanh lắc đầu: "Không cần không cần, tớ có thể làm được."

Trong phòng học có một cái máy nước, sáng sớm trực nhật mới vừa đổi nước xong, đun nóng đến bây giờ, độ ấm đã vậy là đủ rồi.

Cô thừa dịp vào giờ tự học đang thu bài tập, đi đến bên cạnh máy nước, vận nấp ly thủy tinh, nghe máy nước vang lên ừng ực ừng ực, rót hơn nửa ly nước ấm.

Đồng Mỹ Quân đã từng dạy nên Đồng Miêu không có uống nước đá, cho dù là mùa hè nóng bức.

Cô bụng ly thủy tinh đang tỏa nhiệt, mở miệng, cái miệng nhỏ thối thối, chậm rì rì đi về chỗ ngồi.

Lực chú ý đều ở trên mặt nước lung lay, cho nên lúc Từ Mậu Điền đi tới cô cũng không có nhìn đến, mặt đất lại hơi ướt, Từ Mậu Điền không kịp dừng lại, đụng mạnh vào người Đồng Miêu.

Nước ấm bị va chạm đổ ra ngoài, rơi vào mu bàn tay của Đồng Miêu, cô thật sự chịu không được, sợ hãi kêu một tiếng, vẩy tay.

"A!"

Ly thủy tinh theo tiếng mà rơi, mới vừa một chạm đất, liền vỡ nát, mảnh thủy tinh nhỏ văng đến trên cẳng chân cô, tinh tế làm ngứa, tiện đà chuyển thành hơi đau.

Từ Mậu Điền chạy nhanh vỗ vỗ sách luyện tập trong tay, kêu lên: "Ai da đây đều là bài tập!"

Nước ấm khó tránh khỏi rơi trên mấy quyển sách luyện tập, trong đó còn có của Chu Nhã Như, Chu Nhã Như có tiếng yêu sạch sẽ, sách vở đều mới giống nhau, một nếp gấp cũng không có.

Cô ấy vừa nghe Từ Mậu Điền kêu bài tập, còn vẫn luôn vỗ vỗ nước, lập tức đứng lên.

"Sao lại thế này Từ Mậu Điền!"

Từ Mậu Điền sốt ruột nhíu mày, quay đầu lại nói: "Đồng Miêu rắc nước ấm lên!" Cậu ta chỉ nói thật chuyện này, ngắn gọn lại xảo diệu, không có muốn gánh tránh nhiệm.

Đồng Miêu bị một màn nài dọa, bụng nhỏ càng là không thoải mái, cô dùng tay không bị nước ấm văng đến che bụng lại, nhíu nhíu mày.

Khương Dao đang ở chơi điện thoại, nghe tiếng không khỏi ngẩng đầu lên: "Miêu Miêu, làm sao vậy?" Cô vừa rồi không có nhìn đến, trong phòng học người cũng loạn, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đồng Miêu lắc đầu, miễn cưỡng cong đôi mắt lên cười, lo lắng Khương Dao lại đi đến.

Sau đó cô ngồi xổm xuống, muốn đem các mảnh lớn nhỏ nhặt lên, nếu cắt phải bạn học nào thì không tốt.

Mu bàn tay đau nóng rát, đã đỏ lên hoàn toàn, cùng khớp xương trắng nõn đối lập với nhau.

Từ Mậu Điền chạy nhanh vòng qua cô, đem sách hướng ra cửa sổ vậy vậy, cửa sổ mở ra một cơn gió nhỏ, thổi vệt nước.

Trong miệng cậu ta còn không ngừng lầm bầm: "Thật là, lập tức liền phải nộp rồi!"

Đồng Miêu nghe được cậu ta nhỏ giọng nói thầm, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Từ Mậu Điền ánh mắt có chút lập loè, trong miệng vẫn luôn lầm bầm, tựa hồ phải cho người bên cạnh nghe được, chuyện này cùng cậu ta không quan hệ, cậu đã tận lực cứu giúp rồi.

Mắt hạnh nhuận nước hơi hơi nhúu lại, cô trong lòng cũng nổi lên một tia tức giận.

Nhưng mà cô không có lập trường yêu cầu Từ Mậu Điền có đảm nhận trách nhiệm hay thăng thân thành khẩn, lại nói tiếp, cô cũng chỉ mới biết được Từ Mậu Điền mấy ngày qua với cái danh "học trò tốt"

Nhận thấy được ánh mắt của Đồng Miêu, Từ Mậu Điền hơi hơi dừng mặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một cơn gió mạnh xuyên thấu qua khe hở cửa sổ thổi vào vén tóc mái của Đồng Miêu lên, gió không lớn, nhưng tuyệt đối có cảm giác tồn tại.

Góc độ này.....

Cô không khỏi nhớ tới bức ảnh mơ hồ trên Tieba, trong lòng trầm xuống.

Từ Trạm đi tìm Quý Nhược Thừa thương lượng về vật lý người máy, mới vừa tới, liền nhìn thấy Đồng Miêu ngồi xổm trên mặt đất, dùng tay nhặt mảnh nhỏ thủy tinh, trên mu bàn tay trái còn có một vệt đỏ lớn rất chói mắt.

Đồng tử của anh hơi co rụt lại, trái tim khó có thể ức chế sự đau xót, bất thành linh xảy ra, hoàn toàn không có cách nào che dấu được cảm giác này, làm anh kinh hãi.

Lòng bàn tay mềm như bông mới vừa bỏ vào một mảnh nhỏ, Đồng Miêu đã bị một cỗ lực đạo xé kéo lên.

“A, cậu làm gì!”

Cô hoảng sợ, trọng tâm không vững dựa vào vai trái của một người, rấn chắc lại ảm áp.

Bao quanh cánh mũi là mùi bạc hà dễ ngủ, như có như không bị đánh tan ở trong gió.

Là Từ Trạm

“Bị phỏng không biết dùng nước lạnh để rửa sao!”

Ngữ khí của anh rất không tốt, hung dữ, sắc mặt âm trầm dọa người, mắt phượng hẹp dài mang theo hàn ý lạnh như băng.

Lực đạo trên tay có chút ngang ngược, lôi kéo cô bước nhanh hướng về phía phòng nước.

Đồng Miêu phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp anh, căn bản cũng không có cơ hội tránh tay anh ra.

Anh lại bắt lấy cổ tay cô, lần này càng khẩn càng dùng sức.

Cô có chút nhút nhát sợ sệt nhìn bóng dáng Từ Trạm, cuối cùng lý giải vì sao nhiều học sinh sợ hãi chọc phải Từ Trạm như vậy, lúc anh nóng giận thật sự rất dọa người.

“Tur Trạm.....” Đồng Miếu nhỏ giọng gọi thử.

Anh không nhìn lại cô.

Cho đến đi đến vòi nước trước mặt, anh mới chuyển qua cầm tay trái của cô, đem lòng bàn tay cô mở ra, hướng về nước lạnh phía dưới.

Bàn tay Tiểu Miếu mềm như bông, ngón tay nhỏ dài ấm áp, không biết sao mềm như vậy, một chút đều không nhìn ra dấu vết luyện đàn violon.

Động tác của anh không khô ôn nhu vài phần, giống như chỉ hơi cần dùng một chút lực là có thể đem cô niết hồng.

Đồng Miếu có chút co quắp, Tur Trạm vẫn luôn bắt lấy tay cô, dòng nước lạnh băng rơi vào mu bàn tay cô, cũng rơi vào cổ tay Tur Trạm.

Cổ tay áo Tur Trạm bị nước bắn vào, hơi hơi ẩm ướt, đồng hồ xa xỉ của anh cũng không chút thương tiếc nào ở trong nước cọ rửa.

Nước lạnh giảm bớt đau đớn của cô, nhưng dấu vết hồng hồng vẫn không có biến mất, trong không gian hai người chỉ có tiếng nước xôn xao, giống tiết tấu tim đập nhanh.

Cô không có rút tay về, tùy ý để anh cầm lấy, dù sao sức lực nhỏ cũng không tránh được anh.

Ban đầu chỉ nghĩ Tur Trạm thực chán ghét cô, lại không có nghĩ đến, anh sẽ bởi vì cô mà tức giận.

Có một loại người rất kỳ quái, lúc bản thân kiên cường nhất xây dựng một bức tường, tựa như tất cả đau xót đều có thể ngăn cách.

Nhưng một khi có người từ khe hở của bạn tiến vào, sự tủi thân như nước chảy ấm áp, đem bức tường làm tan rã.

“Tur Trạm... Cảm ơn.” Cô lại nhỏ giọng ngập ngừng nói.

Đôi mắt của Đồng Miếu luôn có nhuận nước, cái mũi đau xót, một giọt nước mắt đọng lại trên lông mi dày đậm.

Tur Trạm cảm thấy trái tim giống như bị người ta ninh một chút, rất đau, may anh nhẫn lại, thấp giọng trầm ngâm: “Cậu đừng khóc.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tur Trạm: Cậu khóc tớ đau lòng.

Trong phòng học lớp ba kêu loạn lên, những mảnh thủy tinh vụn vặt rải trên mặt đất đang được trực nhật thu dọn, Tur Trạm cùng Đồng Miếu còn chưa có trở về.

Trước bàn Trần Đông là nữ sinh vận động viên thể thao, lớn lên gầy gầy tinh tế, mặt trái xoan, ngày thường không có cảm giác tồn tại.

Cô nàng quay đầu xuống, vỗ túi đựng bút của Trần Đông: “Ài, Trần Đông, Tur Trạm làm gì vậy?”

Trần Đông rung chân, vừa nhắc đầu cười hi hi nói: “Trần Lộ Nam, cậu đem bài tập hóa học của cậu cho tớ mượn chép tớ liền nói cho cậu luôn.”

Bài tập hóa học là do Từ Mậu Điền thu, hiện tại còn để trên cửa sổ hong gió, nhưng phía trước Từ Mậu Điền còn bàn của Khương Dao, phải đẩy cái bàn mới lấy được vở từ Từ Mậu Điền.

Trần Lộ Nam không thể trêu vào Khương Dao, cũng không có biện pháp vòng qua cô ấy mang bài tập của mình lấy về đưa cho Trần Đông chép.

Cô ấy cắn chặt răng: “Tớ giúp cậu viết được chưa, đáp án tớ đều nhớ rõ.”

Trần Đông chạy nhanh đem vở mình đưa qua, mặt trên dùng bút viết xiêu vẹo cái tên: “Làm làm”

Trần Lộ Nam không tình nguyện tiếp nhận, hơi nháy đôi mắt hỏi: “Vậy Tur Trạm làm gì?”

Trần Đông không chút để ý nói: “Tim thầy Quý, chúng tớ thiếu tổ viên giỏi vật lý toán học, người máy thiết kế không đứng dậy được.”

Trần Lộ Nam có chút gấp, thò qua tới thấp giọng hỏi nói: “Tớ không phải hỏi hỏi này, vừa mới cơ, cậu ấy làm gì vậy?”

Trần Đông dừng một chút, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thương mà không giúp được gì nhún vai: “Tớ đây nào biết.”

Trần Lộ Nam khó thờ, đem bài thi của Trần Đông ném trở về: “Cậu vẫn là tự viết đi.”

Đang nói, cửa phòng học bị chân một người không chút khách khí đá văng, tiếng vang thật lớn khiến phòng học lập tức lặng ngắt như tờ.

Tur Trạm sắc mặt tàn nhẫn, bước nhanh đến, không tới vài bước liền đến trước mặt Từ Mậu Điền, đem bàn bên cạnh cậu ta túm lại, không nói hai lời

nhấc chân hung hăng đạp vào bàn Từ Mậu Điền vài cái.

Chấn động từ chân anh làm sách vở trên bàn đổ ào ào xuống, Khương Dao giật nảy mình, kẹo que trong tay thiếu chút nữa không nắm được.

Cái bàn làm từ gỗ không chịu nổi sức đá, không tới vài cái liền lung lay, phía dưới bị đá sập, tấm ván gỗ ở giữa vỡ ra, vụn gỗ rơi rụng trên mặt đất.

Bạn cùng bàn của Từ Mậu Điền thờ cũng không dám thờ, trơ mắt nhìn Từ Trạh hủy đi cái bàn của Từ Mậu Điền.

Khương Dao ngồi ở bên cạnh ghế trên, kiêu chân, vây quanh cánh tay, kinh ngạc nói: “Này, Từ Trạh cậu phát điên cái gì thế?”

Từ Mậu Điền nhấp môi, gắt gao nắm chặt giấy nháp trong tay, trên cửa sổ hoa được tưới nước, tràn ra tạo thành dòng nước nhỏ, theo cửa sổ chảy ở trên mu bàn tay cậu ta, thế nhưng không hề có phát hiện ra.

“Từ Trạh cậu muốn làm gì, cậu cùng tôi ra ngoài một chuyến!”

Tôn chủ nhiệm đang ở tầng lầu tuần tra, vừa vào cửa chính liền nhìn thấy Từ Trạh dùng mấy đá đem cái bàn hủy đi, ông tức giận oai râu, Thịnh Hoa có quá nhiều học sinh vô pháp vô thiên, Từ Trạh trong số đó chính là nhân tài kiệt xuất.

Từ Trạh quay lại đầu quét mắt nhìn Tôn chủ nhiệm một cái, lạnh lùng nói: “Chờ đã.”

Sau khi làm lơ Tôn chủ nhiệm, anh chỉ vào Từ Mậu Điền đang phát run, nảy sinh ác độc nói: “Lại một lần nữa, tôi cũng hủy luôn cậu.”

Tôn chủ nhiệm khí bụng thẳng run, là lần đầu tiên có người đem lời ông nói coi như không khí.

Nếu không phải Từ Khải Sơn đầu tư cho trường học!

Ông cố nén đề ép lửa giận.

Từ Trạh dứt lời, tay để xuống, sắc mặt lạnh lùng như cũ, anh đi về hướng Tôn chủ nhiệm, nhàn nhạt nói: “Đi thôi.”

“Tôi thật hần phải gọi ba cậu tới quản quản cậu thôi!” Tôn chủ nhiệm chỉ vào bóng dáng của anh, tức giận đóng cửa.

Tôn chủ nhiệm vừa đi, trong lớp lập tức nổ tung nổi.

“Mẹ nó chuyện gì xảy ra vậy?” Mấy nam sinh ngày thường hay xáo động lập tức nhìn về phía Trần Đông.

Trần Đông nhìn một vòng, vô tội nói: “Điều nhìn tớ làm gì, người nào đó xứng đáng bị vậy.”

Cậu có ý nhìn nhìn Từ Mậu Điền.

Khương Dao đi tới vỗ bàn Trần Đông, nhú mày nói: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, Từ Trạh phát điên cái gì vậy?”

Trần Đông không dám không đáp Khương Dao, cậu đem tay gối đến sau đầu, thấp giọng nói: “Ai, topic ngu ngốc trên Tieba kia, Từ Trạh tra IP thì thấy của Từ Mậu Điền, là cậu ta đăng.”

Bọn họ là bang nhân ngày thường đều không chú ý Tieba, nhưng không chịu nổi bên người có người truyền lời, trên mạng nháo loạn ồn ào huyền ảo, đều nói Hách Mộng Khê cho Trần Khải Khiếu đội nón xanh, Từ Trạh là hiệp sĩ tiếp mồm.

Xung quanh nam sinh duỗi cổ nghe lén chép chép miệng: “Mẹ nó, có chuyện như vậy luôn!”

“Tớ còn nghĩ Trạh ca thay nữ sinh kia xuất đầu cơ.”

“Thôi đi, trùng hợp thôi, Từ Trạh rất chán ghét nữ sinh kia, vừa tới liền nhắm vào cô ấy.”

“Kỳ thật tớ cảm thấy Đồng Miêu rất xinh đẹp, Trạh ca chán ghét cô ấy làm gì?”

“Cậu không biết Trạh ca không thích nữ học trò ngoan ngoãn.”

...

Đồng Miêu từ bệnh viện đi ra, mu bàn tay được lau bằng thuốc mỡ mát lạnh, đau đớn tiêu giảm rất nhiều.

Hành lang hàng năm đều mở cửa sổ, sáng sớm gió lùa một hồi, có chút lạnh.

Bác sĩ hoài nghi dạ dày cô bị nhiễm trùng, đưa thuốc cho cô, nhưng thuốc chưa có hiệu quả nhanh như vậy, thân thể cô như cũ có hơi mệt.

Đi lên thang lầu, có hơi ra mồ hôi.

Trong phòng học tất nhiên có gió lạnh, cô lại chỉ mặc váy đồng phục, nếu không có cái áo khoác này thì.....

Không thể thấy tay cô hơi nắm chặt, trong lòng ngực ôm một cái áo khoác rất rộng so với cô.

Trên áo khoác có hương bạc hà dễ ngửi, không phải mùi thuốc lá, là mùi bột giặt.

Đây là lúc Tư Trạm đi phía trước rồi cúi ra ném vào trong tay cô.

Lạnh lùng, ương ngạnh để lại một câu:

“Cậu không mặc thử xem”

Còn không đợi cô nói gì, Tư Trạm đã xoay người đi rồi.

Cô nãy giờ vẫn luôn nắm áo, thật sự là rất ngượng ngùng, cô chưa từng mặc quần áo nam sinh bao giờ.

Hướng hồ, trong quần áo còn có nhiệt độ cơ thể của Tư Trạm

Đồng Miêu mím môi, bên cửa sổ gió thổi làm bay tóc mái của cô, con ngươi đen lá, lẳng lặng nhìn áo trong tay.

Sau một lúc lâu.

Cô thờ dài, nhẹ nhàng gom lại tóc dài đang rối tung, cầm áo khoác ở trên người mình, nhẹ nhàng đem cánh tay tiến vào trong tay áo, duỗi nửa ngày, cũng chỉ lộ ra cái ngón tay nhỏ, trắng nõn.

Áo Tư Trạm quá lớn, cô mặc dài xuống tận trên đầu gối, tay áo phồng phình, đem cả người cô ẩn vào bên trong, nhìn cô nho nhỏ một đoàn.

Thực khoa trương nhưng lại không phải không hợp nhau.

Nơi nơi đều là mùi hương của anh.

Thật là.

Cô ngửa đầu, là cái thang lầu quen thuộc, lúc ấy Tư Trạm đứng ở nơi này, từ trên cao nhìn xuống, chế nhạo nhìn cô.

—— Tiểu Miêu, tớ thích cậu.

——..... Là tuyệt đối không thể.

Khi đó trên mặt anh mang theo nụ cười ác liệt, nhìn mặt nàng đỏ lên, xấu hổ và giận dữ, không biết phải làm sao.

Thật là không hiểu được anh mà!

Cô rụt rụt vai, từng bước một đi lên thang lầu, bên cạnh trường học là siêu thị đang phát nhạc, là bài của anh em nhà Carpenter* trình bày.

*The Carpenters là một ban nhạc do 2 anh em nhà Carpenter Karen và Richard Carpenter thành lập.

Âm thanh như có như không, nhưng lần điệu rất rõ ràng cũng rất nhu tình.

Rất nhanh đã đến cửa lớp, từ trên lầu đi xuống có hai học sinh nhuộm tóc, đồng phục xiêu xiêu vẹo vẹo, có dáng đi hình chữ bát.

Nhìn dáng vẻ hình như là cao tam.

Đồng Miêu trốn đến phía xa một chút, trước kia ở Nhất Trung, thầy cô đã dặn dò các cô, học sinh cao tam đều nóng nảy, chớ chọc bọn họ.

Trong đó có một người móc ra bật lửa đốt điều thuốc: “Ài, Khải khiếu thật muốn đánh Tư Trạm à?”

Một người khác nói một tiếng: “Luyện tiếc cô gái kia, muốn thể hiện trước mặt Hách Mộng Khê.”

Người cầm thuốc lá nhú nhú mày: “Tư Trạm không dễ chọc đi, tao nghe nói nhà nó rất có bối cảnh, mình đừng rước họa vào thân.”

“Mày ngốc à, chúng ta phải xét trường hợp, làm Tư Trạm hoảng sợ là xong rồi, ai lại thật cùng cậu ta động thủ chứ, khi cậu ta tàn nhẫn rất dọa người.”

“Dù sao mày cũng đừng nói ra ngoài, Tư Trạm nếu cũng dẫn người tới, Khải khiếu thật đủ sặc.”

“Cũng không nhất định, chúng ta lớn Tư Trạm một tuổi mà.”

Hai người cũng không ai để ý thấy bên cạnh là Đồng Miêu ngoan ngoãn, vừa lăm bắm vừa đi xa, khói bụi bay trên mặt đất, nháy mắt bị gió thổi đi rồi.

Lông mi Đồng Miếu run lên, không biết vì cái gì, cô đột nhiên rất lo lắng, hận không thể nhìn anh ngay bây giờ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tư Trạng: Ai nói tớ không thích nữ học trò ngoan ngoãn.

* Anh em Carpenters:

The Carpenters là một ban nhạc do 2 anh em nhà Carpenter Karen và Richard Carpenter thành lập. Với lối chơi nhạc độc đáo và giọng hát được ví như "tiếng ca thiên thần" của Karen, The Carpenters đã bước lên đỉnh vinh quang của sự nghiệp âm nhạc, cho dù ban nhạc không tồn tại lâu do cái chết đột ngột của Karen Carpenter. Người ta ước tính có khoảng 100 triệu đĩa đơn và album của ban nhạc này được bán, khiến họ là một trong những nghệ sĩ có số lượng đĩa nhạc bán nhiều nhất thế giới. (Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Lúc sau vào phòng học, Đồng Miêu yên lặng đi vô chỗ ngồi, bụng vẫn còn hơi đau.

Áo Tư Trạm lớn, rất ấm, ít nhất cô không cảm nhận được gió lạnh ở phía sau lưng.

Khương Dao mất sắc, cẩn thận đánh giá Đồng Miêu nhìn một cái, kinh ngạc nói: “Ài, cậu vậy mà mặc áo của Tư Trạm.....”

Đồng Miêu vươn lòng bàn tay trắng nõn che miệng Khương Dao lại, nhấp mở môi, nhẹ nhàng lắc đầu, bên tai khó kiềm lại được đỏ lên.

Khương Dao nhanh chớp chớp mắt, giờ bàn tay bảo đảm mình sẽ không nói ra, Đồng Miêu lúc này mới mang tay từ miệng cô ấy rút về.

Khương Dao ngửi ngửi: “Miêu Miêu, trên tay cậu có mùi dầu cù.”

Đồng Miêu gạt đầu, đem mu bàn tay đỏ lên đuổi ra cho Khương Dao xem: “Ủm, lau thuốc mỡ.”

Khương Dao có chút đau lòng kéo lại, thỏn thức nói: “Ày, nghiêm trọng như vậy, Từ Mậu Điền thật là xứng đáng bị như thế!”

Trong lớp các bạn học đang tự do đọc bài, chủ nhiệm lớp kêu Từ Mậu Điền đổi bàn, cái bàn kéo dài trên mặt đất, phát ra thứ âm thanh ma sát.

Từ Mậu Điền tự mình yên lặng dọn, cũng không có ai đi lên giúp đỡ.

Lúc đi ngang qua trước bàn Đồng Miêu, động tác của Từ Mậu Điền dừng một chút, dư quang khó có thể ức chế nhìn tới vệt đỏ trên mu bàn tay cô.

Sau đó cậu ta cúi đầu, yên lặng đem cái bàn hư dọn ra ngoài cửa.

Chủ nhiệm lớp sắc mặt âm trầm, Tư Trạm cũng không có ở trong phòng học.

Đồng Miêu nhú nhú mày, cô không biết trong lớp xảy ra việc gì, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Khương Dao giương cổ lên, ý bảo nhìn cái bàn bị nát bên ngoài, bĩu môi: “Cái kia, Tư Trạm đá đấy.”

Đồng Miêu hoảng sợ, cô không biết Tư Trạm có sức lực lớn như vậy: “Cậu ấy đá bàn của Từ Mậu Điền làm gì?”

Trong miệng hỏi, trong lòng lại không khỏi nghĩ tới lúc hai người nói chuyện trong phòng nước.

—— cậu làm gì mà cầm ly nước cũng không được.

—— không cẩn thận đụng vào Từ Mậu Điền.

Người nào đó cau mày, vẻ mặt xấu tính.

Cô thút tha thút thít nức nở, ấp a ấp úng.

Khương Dao không có nhận thấy được Đồng Miêu đang khẩn trương, tiếp tục nói: “Nghe Trần Đông nói là bởi vì bài viết trên Tieba, hình như là Từ Mậu Điền hồ cậu ấy, bị tra ra IP, chỉ bằng trình độ máy tính của Tư Trạ, cũng không biết Từ Mậu Điền nghĩ như thế nào.”

Đồng Miêu không hiểu sao thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vì cái bài viết kia sao?

Trong lòng cô cảm thấy không phải, không biết vì cái gì chính mà có thể khẳng định như vậy.

Khương Dao trước nay cũng không đọc bài, cô nâng nhàn rãi rồi nhàm chán, liền mở ảnh chụp lên Quý Nhượng Thừa, lướt lướt, một ý nghĩ hiện ra.

“Ài Miêu Miêu, cậu tìm cho tớ một đề vật lý siêu khó đi, chính cậu cũng làm không được ấy.”

Đồng Miêu có chút không thể hiểu được, cô một bên ôm bụng, một bên ở trong trí nhớ nghiêm túc nghĩ một chút.

Đề cô cho rằng khó, chắc cũng không phải trình độ của cao trung đi.

“Muốn làm gì vậy?”

Khương Dao giả hoạt cười: “Tốt nhất có thể khiến Quý Nhượng Thừa không làm được.”

Đồng Miêu nhìn bộ dáng tinh quái của cô ấy, không khỏi cong cong đôi mắt: “Cậu xác định?”

Khương Dao nghiêm túc gạt đầu: “Nhanh lên nhanh lên, tớ tan học liền đi hỏi.”

Đồng Miêu vươn tay không bị thương tới, tìm được cặp sách, mang đề luyện tập ngày thường hay làm ra.

Tùy ý lật lật vở, chỉ một đề tổng hợp tính diện trường: “Cái này đi, tờ lần đầu tiên không có làm ra được.”

Khương Dao dường như coi đề là bảo bối kéo lại, chép vô vở của mình.

Đồng Miêu do dự sau một lúc lâu, lúc này mới mềm như bông hỏi: “Ừm... Vậy có biết Tư Trạm đi đâu không vậy?”

Khương Dao một bên chép đề, một bên đáp: “Bị chủ nhiệm kêu đi rồi.”

“Cái gì?” Đồng Miêu có chút khẩn trương.

Khương Dao mới bớt thời gian vờn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ có chút tái nhợt của cô: “Ai da, cậu lo lắng cái gì, ai có bị gì chứ Tư Trạm không bị gì đâu, cũng không nhìn xem ba cậu ấy là ai.”

Tiết ngữ vẫn kết thúc rất nhanh, không có nhiều người nghe giảng, Đồng Miêu không phải học sinh lười học, nhưng một tiết này cô tựa hồ cái gì cũng chưa nghĩ, cái gì cũng chưa nghe vào.

Mới vừa tan học, Khương Dao liền cầm lấy đề chạy, tóc đuôi ngựa nhếch nhếch lên, bay lung tung mà mạnh mẽ.

Đồng Miêu chịu đựng đau bụng, chậm rãi đi tới cửa lớp, nhìn xung quanh khắp nơi.

Sao còn chưa trở về, cô còn có một chuyện lớn muốn nói cho anh.

Điện thoại đột nhiên vang lên, cô cúi đầu vừa thấy, là mẹ.

“Ừm?” Đồng Miêu có chút khó có thể tin, thường mẹ sẽ không gọi cho cô vào thời gian này.

“Thì Thầm à, các con là bạn cùng lứa tuổi thì dễ nói chuyện, con đi theo A Trạm nói.....”

Đồng Miêu lắng lắng nghe.

“Em đừng che chở tiểu tử kia, để anh nói!” Tư Khải Sơn tức muốn học máu đoạt lại điện thoại, cường chế lửa giận nói, “Thì thầm, Tư Trạm vì sao lại hủy hoại của công trường học, bắt nạt bạn bè?”

Đồng Miêu tay run lên, nắm tay lại.

Hủy hoại của công là sự thật, nhưng bắt nạt bạn bè?

Cô rừ đôi mắt xuống, có chút gian nan kéo kéo khóe môi, so với người luôn sống trong xã hội thượng lưu như Tư Khải Sơn, cô có lẽ có thể lý giải được những người ở xung quanh mình rõ hơn.

Tôn chủ nhiệm là cố ý đem sự việc nói nghiêm trọng lên, muốn để Tư gia bồi thường cho trường học nhiều hơn.

Tay cô không khỏi nắm chặt di động, trong mắt mang theo một cảm xúc mà cô hiện tại cũng lý giải không được, chậm rì rì nói: “Chú, đều do cháu.”

Đồng Mỹ Quân ngăn người, có chút nóng vội nói: “Này cùng con thì có quan hệ gì chứ, không phải A Trạm nói nhìn bạn học không vừa mắt sao?”

Thì ra anh nói như vậy.

Đồng Miêu dựa lưng vào tường, nhìn thiên cảnh ở khu dạy học trung ương, lần đầu nhìn Thịnh Hoa thiên cảnh, thế nhưng cảm thấy có chút cao xú bất thắng hàn*.

* Cao xú bất thắng hàn: nghĩa đen là ở vị trí trên cao không thắng nổi (chịu nổi) gió lạnh lẽo. Còn nghĩa ẩn dụ là người có chức cao vọng trọng sẽ không chịu được cô đơn, không bạn tri kỉ..

Hiểu nôn na là Tiểu Miêu cảm thấy cô đơn.

Cô nhỏ giọng hằm hồ nói: “Tư Trạm sợ cháu bị bắt nạt, đừng hiểu lầm, cậu ấy thực sự có trách nhiệm của một người anh trai.”

Tư Khải Sơn dừng một chút, cảm xúc cũng hòa hoãn lại: “Nếu đúng là như vậy, thì nó không có làm sai, nó hẳn là chăm sóc cho cháu.”

Tư Khải Sơn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, Tư Trạm có bao nhiêu không kềm chế được ông không phải không rõ ràng, ông trước kia còn lo lắng Tư Trạm sẽ bắt nạt Đồng Miêu, hiện tại giống như..... Có cái gì không đúng?

Đồng Mỹ Quân thật cẩn thận hỏi: “Thì Thầm, vậy con không có việc gì chứ?”

Đồng Miêu chậm rãi ngồi xổm xuống, bàn tay gắt gao che bụng lại, trên trán lớp mồ hôi mỏng làm ướt tóc mái, áo khoác rộng rãi của Tư Trạm đem cô vây lại kín kẽ, giống như bức tường không có kẽ hở.

“Con đương nhiên không có việc gì rồi.”

-

Quý Nhượng Thừa trong văn phòng, Khương Dao đem đề đến trước mặt Quý Nhượng Thừa, ngang ngược nói: “Đề là đề học, thấy đến giảng cho em.”

Một cô giáo thực tập đứng ở cửa co quắp cười cười, có ý tứ nói: “Việc ăn cơm vào buổi tối, chúng ta tí nữa nói tiếp.”

Khương Dao quay đầu nhìn cô ấy một cái, lại nhìn trên bàn Quý Nhượng Thừa có một hộp chocolate xa xỉ.

“Thầy, buổi tối không phải phải học bù cho em sao?”

Cô nàng nhìn chằm chằm đôi mắt Quý Nhượng Thừa, ánh mắt sáng quắc.

Quý Nhượng Thừa giương mắt cùng cô đối diện, con ngươi đen nhánh không giận nhưng tự uy, hàm dưới góc cạnh rõ ràng bình tĩnh giắt giắt.

Thầy ấy dùng tay lấy mắt kính vàng xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, nhẹ nhàng cười, tiếng nói thông thả dễ nghe: “Đúng vậy, tôi mới nhớ tới, xin lỗi cô Hạ.”

Nữ giáo viên hiển nhiên có chút mất mát, nhưng cũng không thể làm chậm trễ công việc của Quý Nhượng Thừa, có chút lưu luyến nhìn sùm mặt Quý Nhượng Thừa: “VẬY... Đề hôm khác đi.”

Cửa từ bên ngoài đóng lại, Quý Nhượng Thừa xoa xoa ấn đường, lãnh đạm nói: “Đề này không xuất hiện trong kì thi đại học.”

Khương Dao cố chấp túm tay thầy ấy xuống, cường bách thầy xem hai mắt của mình: “VẬY thầy có thể làm hay không?”

Quý Nhượng Thừa nhích về phía sau, kéo khoảng cách với Khương Dao, thẳng thắn thành khẩn nói: “Cần một chút thời gian.”

Khương Dao nhìn chằm chằm mặt thầy, trong mắt là không chút nào che dấu vẻ thương thức cùng kinh diễm: “Nhưng em phải đi học ngay.”

Quý Nhượng Thừa đứng dậy, tránh ánh mắt Khương Dao, lui ra xa chút, bắt đắc dĩ nói: “Em rút cuộc muốn làm gì hả Khương Dao.”

Khương Dao dựa vào bàn của thầy ấy, lớn mật lại công khai nói: “Thầy ôm em một chút, em liền không hỏi nữa.”

Quý Nhượng Thừa hơi phần nộ, cằm cổ trắng nõn nổi lên gân xanh: “HỒ NHAO!”

Không chút khách khí quát lớn.

Thầy ấy có thể lý giải tuổi dậy thì học sinh đối với mình có chút ảo tưởng, nhưng mà như Khương Dao, thật sự là quá quá đáng.

Khương Dao phồng mặt lên, đôi mắt trừng lớn, đuôi mắt hơi giương lên: “Thầy chẳng lẽ thích người vừa rồi, cô ấy so với em xinh đẹp hơn sao?”

Thiếu nữ một bộ dáng đúng lý hợp tình, sợ pho mát của mình bị người khác cướp đi.

Quý Nhượng Thừa thờ dãi một hơi, đôi tay bóp eo, hận không thể đem Khương Dao ném văng ra ngoài: “Cô ấy cũng là giáo viên, em tôn trọng chút đi.”

Khương Dao mới mặc kệ, cô tức giận đập xuống cái bàn, lảm bảm: “Thầy còn nhận chocolate của cô ấy, tôn trọng cái rắm! Em thay thầy nhận!”

Cô một phen cầm hộp chocolate, ngang ngược mở ra, cũng mặc kệ làm đau ngón tay của mình, cầm chocolate lên liền bỏ vào miệng mình ăn.

Môi cô nhỏ nhắn, đỏ tươi, một lần chỉ có thể nuốt vào một miếng, sau khi chocolate bị hòa tan, trong miệng đều là nước sốt.

Hương vị thơm ngọt ở trong miệng nhưng cô một chút cũng không cảm thấy hạnh phúc, ngược lại trong lòng tràn đầy vị ê ẩm.

Một bên thô lỗ nuốt, một bên khoe mắt đỏ lên, nước mắt ở trong nhìn vô cùng đáng thương, giống như là chocolate bất nạt cô.

Một hộp chocolate không tính nhiều, mới một phút đồng hồ đã bị cô ăn hết, miệng bị căng căng phồng, trong miệng còn mơ hồ không rõ thì thầm: “Em không cho thầy ăn!”

Quý Nhượng Thừa đôi tay vây quanh ngực, mặt không biểu tình nói: “Đây là quà ba thầy mang về từ Italy.”

Động tác của Khương Dao lập tức dừng lại, cô hung hăng nuốt một chút, có chút đại ra chớp chớp mắt, than thở nói: “Quý... Quý hiệu trưởng?”

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Dao: Tư Trăm cậu học tớ nè.

Tư Trăm: Sợ có người nói tớ chơi lưu manh.

* Lời của editor: giờ mình mới phát hiện truyện này mình edit trùng với một nhà khác, mà bên đấy có nhiều người đọc hơn nữa. Muốn khóc quá ㅠㅠ.
Tạo động lực cho tớ với

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lại lần nữa nhìn đến Tư Trạm, là ở đại sảnh khu dạy học.

Tư Trạm tay bỏ túi quần, đồng phục áo somi bị gió thổi phình phình, sắc mặt không tốt, môi mỏng nhấp, không kêu một tiếng.

Đồng Miêu vừa định đi qua, lúc này mới phát hiện đối diện anh còn có một người.

Hách Mộng Khê bị cây cột che mắt, cô không có chú ý tới.

Vẫn là không cần quấy rầy người khác nói chuyện.

Đồng Miêu do dự đứng tại chỗ, đôi mắt không nhìn bọn họ, nhìn ngoài cửa lớn.

Có thừa thớt bạn học ra vào, nhưng cũng không tính là ít, lớp cô bây giờ là tiết thể dục, bởi vì thân thể không thoải mái nên Đồng Miêu không có đi học.

Mới vừa rồi ở phòng học, uỷ viên thể dục viết cô vào danh sách được nghỉ, cô hơi nhìn lướt qua, Tư Trạm cũng viết lên đó, mà mấy bạn nữ học thể dục cũng không bắt anh tham gia.

Anh thật đúng là bá đạo, ai cũng không muốn chọc phải anh.

Cô nghĩ lung tung, đột nhiên nghe Hách Mộng Khê lớn tiếng nói: “Tớ thật không có lừa cậu! Trần Khải Khiếu nói tìm người đánh cậu!”

Đồng Miêu bỗng nhiên ngẩn ra, suy nghĩ bị lôi trở lại.

Chuyện này à.

Một cô còn vẫn luôn lo lắng đến bây giờ, hóa ra đã có người nói cho anh.

Cô muốn xoay người trở về lại nghe Tư Trạm bắt cần đòi nói: “Tập hợp lại đánh nhau không thú vị nhỉ, lập quân lệnh trạng* đi.”

* Pk 1v1

Thịnh Hoa cũng xem như là trường học quý tộc, trong trường học con nhà phú quý làm quan rất nhiều, nhà ai cũng có quan hệ, từ nhỏ đã kiêu ngạo đến thành ‘côn đồ’ cũng không ít, xung đột thường xuyên xảy ra, nhưng mà liên quan đến tranh chấp hai gia đình liền không thú vị.

Cho nên quân lệnh trạng được học sinh xem như quy định luật bất thành văn, một chọi một, gọi là phương pháp Pk, nhưng vì đập bóng, nên đại đa số người lựa chọn trực tiếp đánh nhau, ai bị đánh thành cái dạng gì cũng không được tìm đối phương phiền toái, xứng đáng nhận xui xẻo.

Mỗi lần có quân lệnh trạng truyền ra, đều kết thúc ở bệnh viện, cho nên trường học nghiêm lệnh cấm loại hành vi này, bị phạt cũng rất nặng.

Đồng Miêu nhú mày, đột nhiên cảm thấy bụng đã ngừng đau lại bắt đầu đau lại.

Sao anh có thể như vậy, loại chuyện này chẳng lẽ không nên nói cho phụ huynh cùng thầy cô sao?

Hách Mộng Khê liếm môi, có chút nôn nóng nói: “Cậu đừng không để trong lòng, cậu ta không nghĩ cùng cậu chơi quân lệnh trạng đâu, nếu bị phát hiện sẽ phải thôi học.”

Tư Trạm cười nhạo một tiếng, cong môi một góc không thể thấy: “Bạn trai cậu là Trần Khải Khiếu chứ không phải tôi, cậu lẫn lộn đầu đuôi rồi.”

Hách Mộng Khê cắn chặt răng, đôi mắt phỉếm hồng kéo tay áo Tư Trạm: “Cậu biết trong lòng tớ chỉ thích mình cậu, tớ không muốn cậu cùng cậu ta đánh nhau rồi bị thương.”

Tiếng bật lửa thanh thúy, Tư Trạm châm vào thuốc lá vị trái cây, nhân nhặt phun khói, bao phủ mặt anh có chút mơ hồ.

Anh nhướn mày, mí mắt gấp ở trên nhau, ánh mắt sắc bén, tiện đà gần từng chữ một nói: “Tình đi, cậu xứng làm tôi cùng người khác đánh nhau sao?”

Thanh âm của anh lạnh lẽo, còn có chút ý vị trào phúng, không lưu tình để lại chút mặt mũi nào.

Đồng Miêu nhìn không được quay đầu lại, Tư Trạm cách cô không xa, tuy chuyện này đều do Hách Mộng Khê gây ra, nhưng cô cũng cảm thấy lời anh nói thật quá đáng.

Nữ sinh đều có tính xấu, Hách Mộng Khê cũng không phải ngoại lệ, cô ấy đối với Tư Trạm đã ăn nói đủ khép nép, nhưng Tư Trạm trước sau thái độ vẫn lãnh đạm như vậy.

“Cậu thật cho rằng ai cũng không đánh lại cậu sao, Trần Khải Khiếu tìm xã hội đen đó.” Cô ta cường ngạnh cảnh cáo nói, sau đó liếc mắt nhìn thật sâu Tư Trạm một cái, quay đầu liền đi.

Tư Trạm thuốc còn chưa có hút xong, không biết vì cái gì, anh cảm thấy giống như hút không quen, lấy ra nhìn nhìn mới miễn cưỡng nhét lại trong miệng.

Đồng Miêu yên lặng trở về, trong lòng bùm bùm nhảy.

Xã hội đen, thực dọa người đi, trước tiên phải nói cho chú Tư, phải mấy bảo tiêu tới bảo vệ Tư Trạm.

Cô hơi ngưng mi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Tư Trạm sẽ không cảm thấy cô nhiều chuyện chứ?

Đang đi, tóc đuôi ngựa đột nhiên bị một người túm chặt, Đồng Miêu không kịp phòng ngừa mà ngã đầu, sợ hãi kêu một tiếng.

Tay túm chặt rấy nhanh liền buông lỏng ra, cô xoa xoa đầu, oán niệm xoay đầu lại.

Đôi tay Tư Trạm đập ở bên hông, thuốc lá đã vứt, vừa mở miệng liền có mùi quýt nồng đậm.

Thanh đạm không ít, chỉ có một mùi hương trái cây, mùi thuốc lá cơ hồ đều không có.

“Cậu cố ý nghe lén tớ nói chuyện.” Ngừ khí chắc chắn.

Đồng Miêu lặng lẽ lui về phía sau một bước, chậm rì rì nói: “Tớ không có.”

Bụp.

Tư Trạm đột nhiên duỗi tay nâng cằm cô, mềm như bông, hơi hơi nhon, có chút trẻ con phì hai má, xúc cảm rất tốt: “Gạt người, à?”

Ngừ khí này động tác này quá mức ái muội, cuối câu anh còn mang chút uy hiếp “À”.

Đồng Miêu không tự chủ cảm thấy có chút khô nóng, cô xoay đầu tránh thoát ngón tay Tư Trạm, dùng mu bàn tay xoa xoa cằm mình.

“Tớ đi siêu thị, đi ngang qua mà thôi.”

Tư Trạm một tay chống ở tường bên cạnh tai cô, không cho cô đi qua, có chút bá đạo không nói lý: “Mua cái gì, cho tớ ném thử.”

Đồng Miêu có điểm sợ anh, cũng không biết nói dối lung tung có thể lừa được hay không nhưng vẫn giả vờ trấn định ngẩng đầu: “Tớ ăn xong hết rồi.”

Cổ họng Tư Trạm phát ra tiếng cười nhẹ.

Bộ dáng Tiểu Miêu nói hươu nói vượn cũng rất đáng yêu, ánh mắt vẫn luôn trốn tránh, còn muốn ngẩng đầu lên, làm bộ dáng rất có tự tin.

Anh cúi đầu, để sát vào cằm Đồng Miêu, đôi mắt hơi buông xuống, nhìn chằm chằm đôi môi nhỏ nhắn tinh xảo màu đỏ nhạt, chế nhạo nói “Cậu đây là ám chỉ tớ ném từ trong miệng cậu hả?”

Anh thật đúng là muốn ném thử, môi nhỏ mềm mại nhuận nước, có phải ngon miệng như kẹo đường hay không.

Đồng Miêu chột mồm to hai mắt, mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ mặt cô đỏ lên, cô dùng tay đẩy ngực Tư Trạm, lắp bắp nói: “Cậu lại hồ nháo... Tớ muốn nói cho chú Tư!”

Cô đã dùng lực đẩy rất lớn, nhưng Tư Trạm vẫn ổn, ngực cũng rất cứng, không bị sao cả.

Tư Trạm “A” một tiếng, thu lại ánh mắt có chút lộ liễu, nhàn nhạt nói: “Vậy buổi tối hôm nay cậu có thể tố cáo, ba tớ bảo tớ đưa cậu đi ăn cơm.”

Nói hoa mỹ là gia đình liên hoan, rõ ràng còn chưa có tạo thành gia đình đâu, chỉ mới yêu đương mà thôi.

Anh nhìn thoáng qua Đồng Miêu đang sợ hãi phải cố giả bộ bình tĩnh, thấp giọng “Fuck” một tiếng.

*Bản gốc là "Thao" tương tự Đ*t hay ĐM bên mình nên mình để "Fuck" cho đỡ thô.

“Tớ đã biết.” Cô vẫn hơi xấu hổ và giận dữ, có chút oán niệm trừng mắt nhìn Tư Trạ.

Câu vui đùa kia cũng thật quá đáng, dù bọn họ không phải là anh em trong tương lai thì bình thường nam sinh cùng lớp cũng không nên nói như vậy.

“Ai, buổi tối cậu mặc áo khoác của tớ đi, xem thế nào.” Tư Trạ trêu đùa cô, nhìn cô nho nhỏ trong vải áo khoác không hiểu sao rất đáng yêu.

Đồng Miêu mặc thành quen, vừa rồi vẫn không chú ý tới, Tư Trạ nhắc, cô mới nhanh chóng kéo khóa áo khoác xuống, cởi ra để trên cánh tay: “Tớ... ớn rồi, áo khoác giặt xong sẽ trả lại cậu.”

Dù sao cô sẽ không mặc nữa.

Mỗi lần thấy anh có chỗ tốt, đều bị anh bắt nạt, cô lại cảm thấy như ban đầu.

Tư Trạ ánh mắt u ám, một phen mang áo khoác túm lại, ngón tay không cẩn thận cọ qua cánh tay trơn bóng của Đồng Miêu, để lại xúc cảm ấm áp, giống như sữa đậu hũ.

“Cậu không mặc tớ mặc.” Áo khoác còn mang theo nhiệt độ cơ thể, có mùi hương nhàn nhạt của làn da.

Mẹ nó thật dễ ngủ.

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Dao: Cậu còn không muốn cùng tớ học!

Tư Trạ: Không, cậu lưu manh.

Đồng Miêu & Quý Nhược Thừa:.....

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hoàng hôn đặc biệt không trung thực, mặt trời còn chưa có hoàn toàn lặn xuống, ánh trăng đã đậm bạc treo trên bầu trời.

Đồng Miêu thu dọn cặp sách, nói với Khương Dao: “Tớ hôm nay đi với mẹ, không thể đi về cùng cậu rồi.”

Khương Dao vẫy tay, đem ly nước buồng xuống: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Đồng Miêu nhú mày: “Cậu hình như uống rất nhiều nước, sao vậy?”

Khương Dao có chút mắt tự nhiên nuốt vào, ánh mắt linh hoạt hơi buồng xuống: “Ăn... Quá nhiều.”

Đồng Miêu không rõ nguyên do, vẫn là yên lặng gật đầu.

Lúc đi ra cửa phòng học, cái bàn bị phá còn lẻ loi nằm ở cạnh cửa, Đồng Miêu nhìn thoáng qua, cũng biết Tư Trạ dùng bao nhiêu sức lực, không hiểu sao cảm thấy Từ Mậu Điền có điểm đáng thương.

Ngoài hai bên công trường mùi hương bạc quế nồng đậm, Đồng Miêu thích hương vị này, cô một bên nhẹ ngủ, một bên kiểm tra tiền lẻ trong tay.

Từ Thịnh Hoa vào trung tâm thành phố, chắc là mất 6 tệ đi.

Đang nghĩ ngợi, một chiếc ô tô màu bạc chợt dừng ở bên cạnh cô, tiếng thắng xe dọa cô nhảy dựng.

Cửa sổ xe hạ xuống, Tư Trạ một tay chống cửa sổ, dùng ánh mắt chỉ về phía ghế lái phụ, khô khốc nói: “Lên xe.”

Đồng Miêu nhú mày, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Học sinh đi tới lui khó tránh khỏi đưa mắt nhìn lại, có thể đem xe dừng ở trước mặt trường học đúng là không phải người bình thường.

Tư Trạ hí mắt nhìn chằm chằm Đồng Miêu đang đứng quy củ một chỗ, không nề hà nói: “Đi lên.”

Đồng Miếu banh mặt, tiếng nói non nặn nghiêm trang hỏi: “Tur Trạm, cậu còn chưa đủ tuổi, lấy đâu ra bằng lái?”

Tur Trạm như thể nghe được chuyện thiên phươg dạ đẳm* nhượng mảy, nhìn Đồng Miếu không phải nói giỡn, anh nhẹ nhàng gọi mội, thấp giọng cười nhạo, đuôi mắt mắt hai mí hơi chiết.

* Thiên phươg dạ đẳm: chuyện mơ tưởng hão huyền, chuyện sẽ không xảy ra.

Bọn họ ở sơ trung đều có xe, cao trung đều sẽ đưa xe, ngày thường đi đường cũng không phải sợ, đây là lần đầu có người nói với anh như vậy.

Anh hứng thú đánh giá Đồng Miếu, ánh mắt thật sâu, bị ánh dương làm cho có vàng sáng màu đỏ nhạt.

“Vậy bây giờ cậu muốn làm sao đây?”

Xe là quà sinh nhật của Tur Khải Sơn tặng cho anh, Tur Trạm phản nghịch vẫn luôn không có chạm vào đồ của Tur Khải Sơn đưa, cũng không biết vì sao gần đây lại muốn lái, nhưng có người lại không thích ngồi.

Đồng Miếu nghiêm túc vươn tay, lòng bàn tay mềm mại trắng nõn cầm mấy đồng xu, cô chỉ bụng mướt mà nộn màu đỏ, xinh đẹp dị thường.

Tur Trạm không nhìn tiền, chỉ lo nhìn từng vòng vân tay của cô.

“Ta nghĩ cậu ngồi tàu điện ngầm đi.” Đồng Miếu lắc tay, muốn đem tiền đưa cho anh.

Tur Trạm khoe miệng run rẩy, suốt bao nhiêu năm anh cũng chưa ngồi tàu điện ngầm bao giờ, khi còn nhỏ thì tài xế đưa đón, trưởng thành tự mình mình lái xe, sau này cha mẹ ly hôn, hai người tranh nhau cướp bồi thường cho anh, liều mạng muốn cướp anh về.

“Ây, cậu không phải nói giỡn đi.” Anh nhìn chăm chăm cô, nhìn ra một chút mưu tính vui đùa.

Đồng Miếu lúc này mới bừng tỉnh, Tur Trạm không thích ngồi xe điện ngầm, hai người bọn họ hoàn cảnh sống không giống nhau, cô cho rằng đây là việc tự nhiên nhưng trong mắt Tur Trạm lại là việc khó có thể lý giải.

Vẫn là không thích ứng được cuộc sống mới.

Đồng Miếu trầm mặc, có chút xấu hổ cuộn ngón tay, muốn đi về.

Bỗng nhiên tay cô bị một người gắt gao nắm lấy, bàn tay rất to, có thể bao lại toàn bộ bàn tay cô.

Tur Trạm giữ kín như bưng, đem tay cô mở ra, lấy tiền xu trong lòng bàn lên, nhàn nhạt nói: “Không phải muốn mời tớ sao.”

Hoàng hôn lại rơi xuống vài phần, trên không trung có một mảng trắng, trên mặt đất toàn cánh hoa quế bị rụng, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng câu lấy cô, chợt lóe qua.

Đồng Miếu bừng tỉnh.

Trạm tàu điện ngầm có rất nhiều người, tiến đến trạm đều phải xếp hàng, ở cửa xe lại càng nhốn nháo, đem chặn lại cả đường ra.

Tur Trạm nhịu mảy, nhưng cũng không nói gì, lúc sau cửa xe mở ra, hai người cơ hồ là bị người đằng sau đẩy lên xe.

Thân ảnh nhỏ xinh của Đồng Miếu bị dòn vô trong đám người trước mặt, cô dựa lưng vào ngực Tur Trạm, kín kẽ, nhúc nhích cũng nhúc nhích không được.

Gương mặt có chút nóng.

Mỗi lần ngồi xe điện ngầm nhất xấu hổ chính là tình huống này, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người khác.

Tur Trạm một tay bắt lấy lan can, cúi đầu nhìn Đồng Miếu đang bối rối cứng đờ, mơ hồ lộ ra hình dạng xương bướm xinh đẹp, trên cái cổ màu trắng như sữa rủ xuống mấy sợi tóc hỗn độn.

Anh buồn bã nói: “Tàu điện ngầm cũng khá tốt.”

Đồng Miếu nghiêm túc trả lời hần: “Ừ, rất tiện nghi.”

Chắc.

Ai được tiện nghi chứ.

Đến trạm tiếp theo không có ít người đi xuống, vị trí cửa cũng rộng ra chút, Đồng Miếu chạy nhanh về phía trước một bước, kéo ra khoảng cách với Tur Trạm.

Gió lạnh thổi ở phía sau lưng, mang đi không ít đến độ ẩm từ anh, Đồng Miêu thở phào một hơi.

Tư Trạm cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không nhúc nhích, điện thoại trong quần đột nhiên vang lên, anh vươn một cái tay khác, đeo tai nghe Bluetooth lên.

Âm thanh khản trương của Trần Đông từ đối diện truyền đến: “Ca, cậu ở đâu đấy?”

Đồng Miêu kéo khoảng cách với anh, Tư Trạm không hiểu sao có chút bức bối, nói chuyện cũng rất ngắn gọn: “Tàu điện ngầm.”

Trần Đông dừng một chút, hơi nghi ngờ hỏi: “Đi bằng cái gì?”

Ngón tay Tư Trạm dừng ở trên tai nghe sắp bị rớt: “Có chuyện gì nói nhanh, tàu điện ngầm ổn quá.”

Trần Đông bị sặc một chút, lại cảm thấy chuyện mình sắp nói so với việc Tư Trạm ngồi xe điện ngầm quan trọng hơn, lúc này mới nói: “Mới vừa rồi tớ thấy mấy đứa cao tam đi cùng Trần Khải Khiếu đến trước cửa lớp, phòng chừng tưởng đập cậu nhưng không thấy cậu đâu.”

Tư Trạm có chút phiền chán nói: “Chuyện của tên phế vật này nói sau, tắt đây.”

Đồng Miêu ở phía trước nghe thấy, từ ảnh phản lại từ cửa kính, có thể nhìn thấy bộ dáng cau mày của Tư Trạm, kỳ thật anh thật sự rất đẹp trai, chẳng trách Hách Mộng Khê dũa dũa không thôi.

Cô đang miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy trên đùi bị người ta đụng phải.

Cô hơi cắn môi lùi về phía sau.

Lại bị đụng một chút, nhưng rõ ràng tàu điện ngầm không có đổi tốc độ.

Rất nhanh, cô cảm thấy đây là bàn tay của một người, nhẹ nhàng sờ vảy đồng phục của cô, còn mưu tính đưa tay xuống sờ làn da cô.

Cô nhấc mắt, trước mặt là một người đàn ông cao lớn hơn cô rất nhiều, nhìn giả tạo và mập mạp, hơi có mùi rượu, gáy còn đỏ mề mòi, tay rất kỳ quái để ở sau người. Đồng Miêu lui lại một chút, hần liền đi theo ghé sát vào một chút.

Nháy mắt cảm giác ghê tởm như nuốt phải ruồi bộ dăng lên.

Đặc biệt là cảm giác cách vảy đồng phục, cô khó chịu, hàm răng đều đang run rẩy.

Cô không tránh được, cẩn thận di chuyển hai chân, trên trán đỏ mề mòi.

Nhưng cái tay kia giống như có dòi trong xương, bừa bãi tìm góc vảy cô, muốn hướng vào bên trong thăm dò.

Tư Trạm phát giác Đồng Miêu không muốn lui về sau, lại lui đến ngực anh, anh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng vừa nhấc mắt liền phát hiện sườn mặt Đồng Miêu trắng đến dọa người, cả người cứng đờ không bình thường.

“Tư Trạm.....”

Cô nhỏ giọng kêu tên của anh, yếu ớt mang theo run rẩy, lần đầu gặp tình huống thế này tay cô chỉ lạnh lẽo, gắt gao giữ lấy cánh tay Tư Trạm.

Cái tay kia còn công khai duỗi về phía sau, cho đến khi duỗi tới trước người Tư Trạm.

Bình tĩnh nửa khác, Tư Trạm nâng mắt lên.

“Tao thao mệ mầy*!”

* Nôn na là "ditconmemay"

Đồng Miêu cảm giác mình bị một sức lực mạnh mẽ kéo về phía sau, sau đó cô nhìn thấu Tư Trạm giờ nắm đấm về phía đầu người.

Cả người lộ khí lạnh lẽo dọa người, khớp xương của anh trắng bệch, trên cánh tay cơ bắp nhô lên, một quyền đem người nọ đánh tới cửa xe, hung hăng đập đầu vào cửa xe, phát ra tiếng trầm đục thật lớn.

“Má!” Người nọ lộc cộc xoay người trở về, đôi mắt có chút chột dạ, nhưng vừa thấy là học sinh cao trung, lập tức yên tâm.

Vẫn là một thằng nhóc mà.

Người xung quanh hoảng sợ, chạy nhanh tản ra mà không rõ nguyên do.

Trong mắt Tư Trạm mang theo lạnh lẽo, đồng tử hơi co lại, hàm dưới banh gắt gao, trên trán từng gân xanh hiện ra.

“Ông chạm bằng tay nào?” Ngừ khí của anh lạnh lùng, như không có nhiệt độ, như bùng nổ trước yên lặng, không hiểu sao làm cho người ta sợ hãi.

Người nọ trừng mắt, chống chế nói: “Mày có bệnh à! Liên quan gì đến mày!”

Tư Trạm câu môi cười, âm đạm nói: “Không nói đúng không?”

Anh nhắc một chân đá vào cái bụng to béo của người kia, dùng sức rất mạnh, mấy người xung quanh rồi nghe một tiếng thật to.

Người nọ lập tức ôm bụng quỵ xuống, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng Tư Trạm cũng không cho kẻ đó thời gian kịp thở ra, anh dùng đầu gối giữ eo hấn lại, vẻ mặt nghiêm nghị, dùng sức nắm tay hấn bẻ về phía sau lưng.

Có một tiếng "rắc" rõ ràng đi cùng với tiếng tê tâm liệt phế, quỵ khóc sùi gào của hấn ta.

Đem tay hấn bỏ xuống dưới.

Như vậy vẫn chưa xong, anh lại bẻ gãy một cánh tay khác, sau đó thừa dịp cửa xe mở ra, đem hấn đá ra cửa như một phế vật.

Một đồng lớn lăn ra khỏi tàu điện ngầm làm mọi người giật nảy mình, hấn quỵ rạp trên mặt đất nửa ngày không dậy được, thở hổn hển, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tư Trạm.

Người này xuống tay rất tàn nhẫn, hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả.

“Ông để tôi thấy một lần thì tôi đập ông một lần.”

Tư Trạm để tay trong túi quần đồng phục, sắc mặt lạnh băng, cánh tay anh khi này bị hấn dẩy dựa nên làm bị thương có vết đỏ, nhưng anh căn bản không để ý, giống như anh không hề đau đớn.

“Tư Trạm.....”

Đồng Miểu nhìn chăm chăm cánh tay anh, hơi trắng da, một tia máu theo miệng vết thương chảy về phía mu bàn tay, đôi mắt cô đau đớn.

Nhưng cô chỉ có thể nhỏ giọng kêu tên của anh, cô hoàn toàn nghếch ra, không biết nên nói cái gì.

Cô cuối cùng hiểu tại sao hai người cao tam kia sợ Tư Trạm như vậy, Tư Trạm mà động tay, thật sự không kể hậu quả, cũng không muốn sống.

Tư Trạm quay đầu nhìn cô, sự ác ý chậm rãi thu lại.

Tiểu Miểu mê mang, mắt hạnh hơi ướt át, đôi lông mi dài run rẩy, ánh mắt yếu ớt nhìn chăm chăm cánh tay anh, làm người khác muốn ôm vào trong ngực mà an ủi.

Anh miễn cưỡng khắc chế dục vọng, cứng đờ nâng tay lên, bàn tay sờ sờ mái tóc xoắn mềm mại, âm thanh phát ra rất nhẹ: “Đừng sợ.”

* Chick: mình phát hiện truyệnfull bung truyện của mình đi, tức thiệt chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Mới ra khỏi tàu điện ngầm, trời bắt đầu mưa phùn, giống như lông tơ an tĩnh đậu trên lông mi.

Đồng Miểu còn chưa khôi phục lại sau sự việc hồi nãy, tay hấn ta ghê tởm, khuôn mặt ngang ngược, làm cô vẫn luôn buồn nôn.

Nhưng nhiều hơn là cô nhớ tới hình dáng Tư Trạm, cánh tay sạch sẽ lu lợt, cơ bắp săn chắc, sắc mặt lạnh lùng, còn đọng lại một vết máu.

Đồng Miểu rũ mắt xuống, trong lòng yên lặng đảm bảo sẽ đối tốt với Tư Trạm, về sau nhất định phải tận tâm tận lực trợ giúp Tư Trạm học tập, thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại.

“Này, cần dùng áo mưa không?”

Tư Trạm ở phía sau cô đi tới, nhíu mày, độ ẩm hạ xuống, cô còn mặc váy chỉ đến cẳng chân.

“Không cần, tớ không có yếu đuối như vậy.” Đồng Miêu tùy ý trả lời.

Ồ.

Trắng nõn mềm mại, còn chỉ uống mỗi nước ấm, bị tên biến thái dọa tới mức nước mắt lưng tròng, mắt hờn mắt vía cả nửa ngày, còn nói không yếu đuối.

Hương Xá là khu trung tâm thương nghiệp, Lan Thị nổi danh là thánh địa mua sắm và hẹn hò, bọn họ chọn nhà hàng trong một khách sạn năm sao cấp, hai người đi tới, vì sợ bị hiềm lăm nên Đồng Miêu cố tình đi cách Tư Trạm khoảng một mét.

Tư Trạm tay đút túi quần, chậm rì rì đi theo.

“Soái ca, mua cho cô bé này đóa đi, hoa hồng hay bách hợp đều có.”

Một bà lão mặc áo bông đi tới, trong tay xách theo một cái thùng nước, bên trong thùng bốn phía cắm đầy hoa.

Tư Trạm bị cản lại, Đồng Miêu cũng không đi được.

Cô xấu hổ xua tay: “Không cần không cần, chúng cháu không phải.....”

Mũi đỏ lên hơi nhăn, đôi mắt đen nhánh mang theo chút ảo não.

Rõ ràng đã cách xa ra, tại sao còn bị hiều lăm chứ?

Bà lão dúi dúi không thôi, tận tình khuyên bảo giữ chặt Đồng Miêu: “Cô bé, hoa không đáng giá bao nhiêu, con gái không cần sợ tốn tiền của con trai đâu, không tặng hoa cho cháu thì sẽ tặng cho người khác!”

Tư Trạm ở một bên câu môi cười, cũng không đáp lời, nhìn Đồng Miêu bối rối chân tay luống cuống.

Anh thậm chí còn không để ý điều thuốc nồng đậm mùi quả quýt.

Thuốc lá bị nước phun tới, nháy mắt đã dập tắt.

Đồng Miêu liếc mắt nhìn anh, yên lặng lùi về phía sau một bước: “Bà hiểu rồi, chúng cháu không phải... người yêu.”

Cũng không biết tại sao hai chữ này khó đọc như vậy, nói ra làm người khác cảm thấy gian nan, đặc biệt là người nào đó còn một bộ dáng chẳng hề để ý mà xem náo nhiệt.

Bà lão sừng sốt, lại hướng về phía Tư Trạm nói: “Cháu trai còn không thổ lộ đi, nhanh lên, cô bé nào lại không thích hoa chứ, nhìn cháu ăn mặc đẹp như vậy, còn thiếu gì mấy đồng tiền.”

Bà xách thùng nước lên, liều mạng đem thùng giơ trước mặt Tư Trạm, mùi hoa hồng hương át đi cả mùi trái cây.

Tư Trạm liếc mắt nhìn về phía bó hoa.

Đồ vật làm ra vẻ như vậy anh trước kia cảm thấy rất chướng mắt, có nữ sinh ám chỉ anh, nhưng anh trước nay vẫn luôn khinh thường.

Hôm nay lại cảm thấy, cô cầm đóa hoa này cũng khá tốt, con gái hẳn là xứng với hoa.

“Tiểu Miêu, cậu muốn tốn tiền vì cậu không?” Tiếng nói râm thấp trong màn mưa nồng đậm, âm cuối hơi nâng, ý vị không rõ.

Bà lão rút nhanh từ thùng một đồng hoa hồng: “Hoa hồng đẹp, mười một đóa hoa "một đời một kiếp!"”

Đồng Miêu nhấp môi, khuôn mặt nhỏ không khỏi đỏ lên, biết Tư Trạm lại muốn trêu ghẹo cô.

Mỗi lần vào lúc cô cảm kích anh, Tư Trạm lại trêu cợt cô.

Bà lão vẫn không buông, muốn đem hoa nhét vào ngực Đồng Miêu, còn không ngừng khuyên cô không cần tiết kiệm tiền cho bạn trai.

Mặt Đồng Miêu đỏ lên, xấu hổ tột đỉnh, cuối cùng dứt khoát cắn răng, xấu hổ và giận dữ nói: “Anh hai*, anh đừng náo loạn!”

* Ca ca: anh trai. Minh để anh hai nghe cho nó hay.

Việc này không chỉ làm bà lão sừng sốt, mà ngay cả Tư Trạm cũng sừng sốt.

Bà lão cứng đờ giờ hoa, ánh mắt ở hai người liếc qua liếc lại một lúc lâu, tuổi tác không sai biệt lắm, lớn lên đều rất xinh đẹp, có khi là anh em ruột thật.

Bà lúc này mới ù rũ thu hoa lại, vội vàng đi tìm mục tiêu kế tiếp.

Tư Trạm sau một lúc lâu mới lòi, thuốc lá bị anh vút ở thùng rác, mùi quýt hòa tan đi rất nhiều.

“Cậu kêu tờ là cái gì?” Anh hỏi, ánh mắt trở nên thâm trầm và phức tạp.

Đồng Miêu thấy ánh mắt anh, cúi đầu nhìn đôi giày trắng của mình, nổi giận nói: “Tớ cố ý đấy.”

Anh mới không muốn làm anh trai cô.

Tư Trạm đi tới, một tay bóp chặt cằm cô, cưỡng bách cô ngẩng đầu, ngón tay ẩm ướt ma sát với sườn mặt bị nước mưa làm ướt nhẹp.

Hai mắt anh hip lại, tiếng nói khàn khàn nhẹ nhàng lại chậm rãi, mang theo dục vọng* cùng cảnh cáo: “Tiểu Miêu, đừng tùy tiện kêu một người con trai là anh trai.”

* Gốc là tảo dục mà mình không hiểu lắm nên để dục vọng, ai biết thì nói mình.

- - -

Phòng bên trong xa hoa, Tư Khải Sơn ngồi ở chính giữa, trên mặt treo một tia không vui.

Đồng Mỹ Quân trấn an cầm lấy tay ông, liên tục hướng về phía ông đưa mắt ra hiệu.

Đồng Miêu rũ đầu ngoan ngoãn ngồi ở một bên, trộm nhìn Tư Trạm.

Tư Trạm không chút để ý kiêu chân, trên người mang hơi nước lạnh lẽo.

“Nói xong chưa?”

Anh như là một câu cũng chưa nghe vào, có chút trào phúng hỏi ngược lại.

“Ba đã sớm nói với con, đừng hoành hành ngang ngược mà đánh người! Nếu lặp lại một lần nữa, con mà bị đuổi học thì ba cũng mặc kệ con, cùng mẹ con xuất ngoại đi!”

Đồng Mỹ Quân nhẹ đẩy ông một chút: “Còn không phải vì bảo vệ cho Thi Thầm sao, đừng nói nữa, chúng nó đều đói bụng rồi.”

Tư Khải Sơn trách cứ xong rồi, cũng biết không khuyên nhủ được Tư Trạm, ông nói chậm lại: “Càng là người có chỗ đứng càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, xúc động không nên đại sự.”

Tư Trạm cười nhạo một tiếng, lười biếng bụng ly rượu vang đỏ lên, ngửa đầu uống.

Uống vào hơi đắng, nhưng dư vị ngọt lành.

Tư Khải Sơn sừng sốt: “Cánh tay con sao lại thế này? Lại cùng người ta đánh nhau sao?”

Vết máu ngưng kết rõ ràng khúc khuỷu, dán chặt trên cánh tay.

Đồng Miêu hơi ngẩng đầu, mềm nhẹ nói: “Chúng con ở trên tàu điện ngầm.....”

“Không cẩn thận bị ngã.” Tư Trạm đánh gãy lời cô.

Đồng Miêu nháy mắt im lặng nhìn Tư Trạm, Tư Trạm không có nhìn lại ánh mắt cô.

Hing như khi ở cùng người lớn, anh đối cô lạnh nhạt đi rất nhiều.

Vì sao anh làm việc gì cũng không muốn chú Tư biết, vì sao thà rằng bị người nhà hiểu lầm cũng không nghĩ giải thích một chút?

“Tư Trạm giúp cháu..., giúp cháu đuổi lưu manh nên bị thương.” Cô đột nhiên nhìn Tư Khải Sơn cố chấp nói.

Tư Trạm ảo não “Mẹ” một tiếng, thâm nói: “Cứ nói như tớ bị người ta đánh rồi bị thương không bằng.”

“Ai da.” Đồng Mỹ Quân có chút đau lòng nhìn thoáng qua cánh tay Tư Trạm, đẩy đẩy Đồng Miêu: “Mau đi ra sảnh lớn tìm còn i-ốt, cho anh trai sát trùng.”

Đồng Mỹ Quân lơ đãng nói, Đồng Miêu trong lòng lại run lên.

Sức lực ngón tay cùng ngữ khí khàn khàn của Tư Trạm vẫn còn rõ ràng lưu trong trí nhớ.

Anh nói, đừng tùy tiện kêu một người con trai là anh trai

Sườn mặt cô chậm rãi căng thẳng, có chút xấu hổ và giận dữ nhìn Tư Trạh một cái.

Tư Trạh cuối cùng cũng cong môi, nửa híh mắt, chế nhạh nhìn chẳh chẳh cô.

Hằh rằh nhẹ nhàng cắh cắh má thịt, cô thu ánh mắt về, chậm rãi rời khỏi chỗ ngồi, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đồh Mỹ Quầh thư thái cười: “Hai người bọn nó ở chung rất hòa thuận.”

Tư Khắh Sơn nhìn nhìn sắc mặt con trai, nhúh mày nói: “Ừ, đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cuối tuần Đồh Miểu không về chung cư với Tư Trạh, cô ở lại nhà cũ trong trung tâm thành phố lấy mấy quyển sách tham khảo cùng bút ký.

Cuốn bút ký chỉnh tề, trên bìa có chút bụi bặm

Cô nhẹ nhàng dùng tay vỗ vỗ, vừa lòng thở một hơi.

Nếu muốn giúp Tư Trạh học tập, phải chỉnh đốn lại từ đầu.

Sáng sớm hôm sau, Tư Khắh Sơn phắh xe riêng đưa cô đi học, Đồh Miểu ban đầu không quen, nhưng vẫn yên lặng đồng ý.

Nếu mẹ muốn cùng chú Tư ở bên nhau, cô phải thích nghi được cuộc sống của bọn họ.

Vào tiết tự học, Tư Trạh vẫn chưa tới, cô mang bút ký nhét vào trong ngăn kéo, lấy vở ra học từ đơn nghiêm túc.

Trí nhớ cô không tồi, các từ đơn cơ bản không thể nào quên, nhưng không biết vì sao trình độ tiếng Anh vẫn không nâng cao được.

Khurong Dao chống cằm nhìn cô: “Miêu Miêu, chữ viết của cậu đẹp thật đấy, ngay cả giấy nháp cũng sạch sẽ như vậy.”

Đồh Miểu thấy ánh mắt chủ nhiệm lớp không nhìn lại đây, nhẹ nhàng cúi xuống ghé vào bên tai Khurong Dao nhẹ nhàng hỏi: “So với thầy Quý thì chữ đẹp hơn không?”

Khurong Dao tay chân lập tức khua khua, gương mặt đỏ lên, lắh bắh nói: “Không phải đâu, cậu cũng học được cách nói giỡn à?”

Đồh Miểu đôi mắt cong cong, lông mi dài hơi run, sau đó cúi đầu tiếp tục học từ đơn.

Vừa nói đến Quý Nhượh Thừa, Khurong Dao lại bắt đầu thất thần, cô nàng ngây ra một lúc lâu sau mới vỗ cánh tay Đồh Miểu: “Này, Quý Nhượh Thừa hiện tại đang phụ đạo cho lớp ôn thi, cậu cùng tớ tham gia được không?”

Đồh Miểu cầm bút trong tay, nghe được hai chữ “ôn thi”, đôi mắt cô hơi rử, nhẹ nhàng nói: “Vị tháng sau toàn trường có cuộc thi sao?”

Khurong Dao gắh đầu: “Đúng vậy, tớ nghe nói biểu hiện tốt thì có thể đạt được tư cách vào Thanh Hoa - Bắc Đạh, hơn nữa trường học tranh thủ kế hoạch chiêu sinh, sau khi thành công có thể đề cử hai vé trúng tuyển, nghe nói cuộc thi lần này rất quan trọng.”

Đồh Miểu giặh mình, lắh bắh: “Vậy à.”

Cô nghe được vô số người nói cuộc thi này quan trọng thế nào.

“Nè Miêu Miêu, cậu học khoa học tự nhiên giỏi như vậy, lại lắh rất nhiều đề thi, sao cậu không tham gia đi?” Khurong Dao có chút nghi hoặc hỏi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở sợi tóc cô, đậu trên sườn mặt Đồh Miểu, trắng giống như phát sáng, lắh người ta không nhìn được muốn xoa bóp.

Đồh Miểu hơi giặh khốe môi không có đáp lại.

Vừa lúc chủ nhiệm lớp vỗ tay, ngữ khí lãnh đạm nói: “Này đừng nói thẳh, đạh biểu môn học thu bài tập, chuẩn bị đi học!”

Khương Dao bấu môi, quay về bắt đầu viết bài.

Các đại biểu môn sôi nổi đứng dậy, có chút mệt mỏi lấy bài thi, gõ vào một đám đang ghé vào trên bàn ngủ.

“Này tỉnh tỉnh, nộp bài tập.”

“Nhanh lên, tớ còn phải nộp.”

“Từ từ, coi tớ viết hai bút luôn!”...

Đồng Miêu cầm bút ở trong tay, ngòi bút đặt trên giấy nhấp, mực nước hơi thấm ra ngoài tạo thành một vòng màu đen nho nhỏ.

Sao cậu không tham gia đi?

Lời nói của Khương Dao bị cô lục lại trong đầu, không thể ngưng nghĩ ngợi được.

Tay cô không tự chủ được nắm lại, móng tay niết vào lòng bàn tay làm hơi đau.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cô nhất định sẽ tham gia thi đấu, đại diện cho Nhất Trung, mang theo mong đợi của thầy cô toàn trường, mang danh sách được tuyển vào đoạt lại.

Vào mùa hè năm nay, cô đạt được giải nhất toàn quốc môn sinh học, cũng vì thành tích này mà cô có tư cách vào được Thanh Hoa.

Nhưng hiệu trưởng cùng chủ nhiệm đem cô khóa lại trong văn phòng, nếu không đáp ứng sẽ không thả cô đi, nói là không có người thích hợp làm về vang trường học hơn cô.

Nhưng bọn họ không biết, vì đạt được thành tích này, cô mấy ngày liền không có cách nào ngủ được, cả người khó chịu lẫn lộn trên giường.

Đồng Mỹ Quân lo lắng mang cô đến bệnh viện kiểm tra, thân thể lại không có bệnh gì, thẳng đến khi Tư Khải Sơn liên hệ với bác sĩ tâm lý ở nước ngoài.

‘Chúng thiên tài sợ hãi*’ - danh từ xa lạ mới bắt đầu xâm nhập vào cuộc sống của cô.

* Minh lên mạng tìm nhưng không có ghi chép gì về bệnh này cả. Nhưng có thấy "Hội chứng thiên tài" mọi người có thể lên tham khảo.

Chuyên gia nói, người bị bệnh này thường vì gia đình hoặc hoàn cảnh làm ảnh hưởng, quá đề ý đến kết quả nên làm cho cơ thể chịu kích thích một cách thất thường, không chịu nổi áp lực.

Loại này bệnh thường xuất hiện ở những người thiên tài, bọn họ cảm thấy chính mình chỉ có thể tiến về phía trước, không có đường rút lui.

Ngày đó ánh nắng màu vàng nhạt, độ ẩm cũng thoải mái, ly đường đỏ ngọt ngào, trong bể cá vàng phun bong bóng.

Thành tích được công bố, tên cô chói lọi trên đầu bảng.

Áp lực lúc đó không còn sót lại chút gì, cô tựa như một lần nữa sống lại, đôi mắt liền có thần thái.

Gương mặt của lão chuyên gia hiện từ vỗ bả vai cô, ôn nhu hỏi: “Cháu còn nhớ rõ...cái cảm giác đó không?”

Đồng Miêu sống lưng đang thả lỏng lại không cảm lòng được mà run lên, nhớ lại những việc mình trải qua trong mấy ngày qua.

Cô liếm liếm đôi môi tái nhợt, mở to mắt hạnh nhuận nước, có chút mê mang bắt lực nói: “Giống như đau răng.”

Rất đau rất đau, lan đến mỗi tế bào của toàn thân, bạn biết khi nào là điểm cuối, nhưng bạn cũng biết, trước đó không ai có thể cứu vớt bạn.

-

“Đồng Miêu? Nộp bài tập.” Chu Nhã Như giờ bài thi trước mắt cô quơ quơ, không biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Đồng Miêu nâng mắt lên nhìn vào trong lòng ngực cô ấy, lúc này mới như tỉnh từ trong mộng từ cặp lấy bài tập ra đưa cho Chu Nhã Như.

Chu Nhã Như cúi đầu nhìn thoáng qua, đề cuối cùng rất khó, cô không làm được, nhưng Đồng Miêu lại làm được.

Cô nàng cảm thấy, Đồng Miêu hẳn không phải là ngu ngốc.

“Ừm... Trường học sắp có cuộc thi, cậu sẽ báo danh à?” Ánh mắt Chu Nhã Như có chút lập loè, khăn trương cầm lấy bài thi trong tay, liếm đôi môi khô khốc.

Cô ấy có một người bạn ở Nhất Trung, nói bóng nói gió mới biết Đồng Miêu ở Nhất Trung thành tích có bao nhiêu ‘biến thái’.

Đồng Miêu cẩn thận lắc đầu, trên trán tóc mái rũ trên lông mi thon dài, nhu đạo nói: “Tớ không tham gia.”

Chu Nhã Như thở ra một hơi, trên mặt lập tức hiện ra ý cười, cô ấy nhẹ nhàng nói: “Tớ mua dư một lon nước có gas lạnh, nhìn cậu rất nóng, cho cậu uống đây.”

“Ơ?”

Đồng Miêu nhất thời chưa có phản ứng, Chu Nhã Như đã chạy chậm trở về, mang tới cho cô.

“Cảm ơn, nhưng mà.....” Cô hơi nhăn mũi, có chút do dự.

“Đừng từ chối, cậu mới vừa chuyển tới, hai bọn mình còn chưa có nói chuyện, chờ có thời gian tớ mời cậu đến nhà tớ chơi.” Chu Nhã Như cười tủm tỉm đặt trên bàn Đồng Miêu.

Đồng Miêu không đành lòng cự tuyệt, cô sờ sờ ly thủy tinh mang theo hơi nước, ngón tay bị lạnh hơi rụt lại.

“Đến trưa tớ với cậu ra căn tin ăn đi.”

“Không cần đâu, kỳ thật.....”

Cửa phòng học bị một người ngang ngược đẩy ra, tiếng vang đột ngột đánh gãy lời Chu Nhã Như, các bạn học đang mệt mỏi cũng sôi nổi giương mắt lên nhìn về hướng cửa.

Chủ nhiệm lớp tức giận nói: “Đến trễ còn lớn tiếng như vậy, cậu cho ai nghe hả!”

Tư Trạm liếc mắt nhìn cô một cái, không có phản ứng, một tay xách cặp, mang theo vẻ lạnh nhạt người sống chó đến gần.

Sắc mặt anh không tốt, giống như không ngủ được, trong ánh mắt còn có chút tơ máu.

Trên trán cũng có chút hỗn độn, giống như dùng khăn lông vội vàng lau sơ qua, mặc dù như vậy, vẫn có nữ sinh không nhận được nhìn trộm anh.

Đồng Miêu nâng cằm lên nhìn nhìn, rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Cô cẩn thận đem nắp bút đóng lại, đem tờ giấy kéo xuống lót ở phía dưới ly thủy tinh.

Nếu không khăn trải bàn sẽ bị ướt.

Tư Trạm lười biếng cầm túi quần, đi ngang qua trước bàn Đồng Miêu, đột nhiên ngừng lại, đôi mắt quét đến ly thủy tinh màu xanh lục, hơi hơi mỉa mai.

“Nước đá, đưa tớ đi.”

Tiếng anh nói hạ xuống rất thấp, mang theo sự ngang ngược, cầm ly nước lên một tay vịn nắp, ngẩng cổ hùng hăng uống mấy miếng.

Hầu kết nhẹ nhàng lẩn, chất lỏng lạnh lẽo đối với người không ăn cơm mà nói dạ dày có chút kích thích.

Trần Lộ Nam quay lại đầu nói với Trần Đông: “Tư Trạm thật quá đáng, sao có thể lấy đồ của nữ sinh chứ.”

Trần Đông vui tươi hơn hờ nói: “Cậu quản nhiều như vậy làm gì.”

Trần Lộ Nam yên lặng nhìn Tư Trạm, lẩm bẩm: “Xem ra Tư Trạm đúng là không thích kiểu con gái ngoan ngoãn thật.”

* Không phải đâu chị ơi, do Miêu tỷ không uống được đồ lạnh thôi, chứ ảnh thương cơ gần chết UwU.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Trạm ca, thầy ở phòng thí nghiệm nói buu phẩm gửi linh kiện người máy tới rồi.” Lư Bình Hiên từ Hội Học Sinh tới gõ cửa lớp ba, nhìn một hồi thì thấy Tư Trạm.

Tư Trạng từ trên bàn bò dậy, miễn cưỡng mở to mắt, bực bội gật đầu.

Trần Đông ghé vào bên người anh, nhỏ giọng nói: “Ca, cậu cả đêm qua viết số hiệu à?”

Tư Trạng lạnh lùng quét mắt liếc cậu một cái: “Chả lẽ chờ cậu viết?”

Trần Đông cười hắc hắc: “Tớ nào có viết tốt bằng cậu, tí nữa tan học qua phòng thí nghiệm ghép nối một chút nhé?”

Tư Trạng thay đổi cánh tay để gối, mơ mơ màng màng “Ủm” một tiếng, lại nằm bò ra ngủ.

“Này, nước tớ giúp cậu ném hay là đưa cho em gái?” Trần Đông xách theo chai nước, ở trong tay thường thức.

Cậu biết Tư Trạng không thích uống uống nước có ga, cho nên chai này nằm ở trên bàn cả một ngày.

Trần Lộ Nam ngồi trên đột nhiên thẳng lưng, hơi nhích về phía sau, nhưng tay viết không ngừng ở trên bài thi.

Tư Trạng mệt muốn chết, đầu óc đã không còn bình thường, lẩm bẩm nói: “Ném, cô ấy không uống nước lạnh.”

Khá khen.

Trần Đông bĩu môi, mẹ nó ai có thể nghĩ đến, có một ngày Tư Trạng tính tình lãnh đạm cũng có thể giống như nam chính phim thần tượng chứ.

Nhưng đối tượng của anh cũng đặc biệt quá đi, chính là em gái tương lai đó!

Nhưng cậu không cho rằng Tư Trạng tự dưng muốn làm anh trai tốt đâu, trước kia không thấy Tư Trạng dụng tâm với nữ sinh nào như vậy.

Ôi?

Trần Đông cân nhắc một chút, hình như trước kia..... Bên người không có kiểu người như Đồng Miêu!

Tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên tiếng Anh cầm theo sách giáo khoa đi ra ngoài.

Dù sao mấy tư thế ngủ của học sinh ông cũng đã quen, hơn nữa nói thật, đám học sinh lớp ba này nhờ gần quan được ban lộc, tiếng Anh đề thi đại học cũng rất nhẹ nhàng.

Khương Dao bĩu môi, nhẹ nhàng kéo cánh tay Đồng Miêu: “Đi mà đi mà, cậu giúp tớ đi.”

Đồng Miêu không lay chuyển được cô ấy, chỉ có thể khề gật đầu: “Thôi được, nhưng tớ phải làm cái gì?”

Khương Dao suy tư sau một lúc lâu, có chút căm giận nói: “Quý Nhược Thừa chỉ thích hỏi bài, nếu mà trả lời không được, thầy ấy sẽ không lưu tình chút nào.”

Đồng Miêu bưng tỉnh, nhìn Khương Dao một bộ muốn nói tục nhưng lại có chút ngọt ngào, cô ghé vào trên bàn, nâng mắt hạnh lên, nhìn mặt Khương Dao: “Yêu lắm là cảm giác gì ta?”

Khương Dao giật mình, chỉ chỉ cái mũi của mình, lẩm bẩm nói: “Tớ là yêu lắm sao? Tớ là muốn tuyên bố khắp thiên hạ có được không hả.”

Đồng Miêu giật mình một chút, yên lặng ở trong lòng tán đồng, chắc cô mãi mãi sẽ không có khả năng giống như Khương Dao, nhưng mà... dù sao cô cũng không thích ai.

Hai người thu dọn xong, đi xuống tầng một sảnh báo cáo.

Muốn học tiết phụ đạo của Quý Nhược Thừa trước tiên phải chiếm chỗ, nếu không nhất định bậc thang còn không có mà ngồi.

Khương Dao ngày thường đều không nghe người khác, khẳng khái chọn chỗ ngồi gần phía bục giảng nhất.

Đồng Miêu không có chạy nhanh như cô ấy, nhìn Khương Dao đã chiếm được chỗ ngồi, lúc này mới chậm rì rì đi xuống.

Máy lạnh mở rất lớn, cô cảm thấy hơi lạnh, không biết sao mà nhớ đến cái áo khoác.

A.....

Cô lắc đầu, muốn đem bóng dáng của áo khoác vứt ra sau đầu.

Sau một lúc lâu, cô có chút gục ngã, duỗi tay kéo dây buộc tóc, làm tóc dài rũ xuống dưới che lại cái cổ mảnh khảnh.

Mái tóc xoắn xỏa tung che phía sau lưng kín mít, lập tức ấm áp hơn.

Khương Dao xoa xoa tóc cô, cảm thán nói: “Thật giống búp bê* của tớ.”

* Gốc là "SD oa oa" mà mình nghĩ SD là thê nhó, còn oa oa là búp bê nên mình dịch vậy =)))

Lúc này, rất nhiều người đã đi vào, sảnh báo cáo rất lớn nhưng rất nhanh đã đầy chỗ ngồi.

Quý Nhượng Thừa sau một phút đồng hồ mới cầm sách đi vào tới.

Thầy ấy mặc một cái áo somi màu trắng, phía dưới là quần màu đen bó sát, bên hông đeo thắt lưng Givenchy*.

Đi lên bục giảng, áo somi kẻ sọc lưng thầy, mơ hồ có thể thấy sọc lưng rắn chắc có lực.

Thầy cúi đầu nhìn nhìn sách, một tay tùy ý cời cúc ở cổ áo, chắc là do nóng.

Khương Dao nhìn chằm chằm động tác của thầy ấy hung hăng nuốt một ngụm nước miếng.

Có một nữ sinh mặc váy hung phấn chạy lên bục giảng, đứng bên cạnh Quý Nhượng Thừa, khẩn trương xoa tay: “Thầy, em tên Mạc Từ Từ, anh trai em là Mạc Đêm, là bạn học thời đại học của thầy.”

Quý Nhượng Thừa sớm đã qua nước ngoài học tiến sĩ, đại học hình như đã qua lâu rồi.

Thầy nhú mồm, có chút lãnh đạm nhìn cô ấy: “Ừ, em có chuyện gì sao?”

Mạc Từ Từ mỉm cười ngọt ngào: “Anh của em nói, nếu thầy làm nghiên cứu bọn họ sẽ không tới, em trước kia vẫn luôn sùng bái thầy, có thể cùng em chụp một bức ảnh không?”

Thiếu nữ có biểu tình yêu thích rõ như ban ngày, Quý Nhượng Thừa không tỏ thái độ.

Cái bàn ở hàng phía trước đột nhiên bị ai "bộp" một cái, toàn bộ phòng học đều nghe được.

“Này! Cậu không muốn học nhưng chúng tớ còn muốn học đấy.”

Khương Dao lạnh mặt, mắt đảo hoa hơi giương, trong mắt mang theo ý cảnh cáo.

Đồng Miêu lại lần nữa cảm thán khả năng biến sắc từ si mê đến lạnh lẽo trong vòng một giây của Khương Dao, không chút nghi ngờ nữ sinh kia nếu không đi xuống, Khương Dao liền đi đánh người.

Quý Nhượng Thừa xoay đầu nhàn nhạt nhìn cô ấy một cái, lơ Mạc Từ Từ ở một bên, cầm microphone hướng về phía trên bục giảng nói: “Hôm nay người tới rất nhiều, nhưng tham gia thi đấu thì chỉ cần hai đội, chỉ có mười danh ngạch, nếu cảm thấy trình độ của mình không đủ thì có thể đi về, đừng lãng phí tài nguyên của trường học.”

Thầy ấy chỉ Mạc Từ Từ, cũng chỉ Khương Dao.

Trong lòng thầy ấy rất rõ ràng, các cô tại sao tới.

Mạc Từ Từ mỉm môi, có chút xấu hổ, cô không đành lòng nhìn Quý Nhượng Thừa một cái, yên lặng cảm điện thoại đi xuống.

Trong phòng học lặng ngắt như tờ, không có người cử động.

Quý Nhượng Thừa câu môi cười khề, gật đầu: “Nếu quyết định muốn tham gia thi đấu, khẳng định đều chuẩn bị bài vật lý rồi, tôi ra một đề, làm không được thì nói thẳng, không cần phải ở lại đây.”

Phía dưới một mảnh thốn thức, ngay cả Đồng Miêu cũng hơi lo lắng, quả nhiên như Khương Dao nói, thầy Quý không để cho người ta chút mặt mũi nào.

Khương Dao chu miệng, cô nàng cũng biết Quý Nhượng Thừa là có ý gì, cô còn thấy được ánh mắt ám chỉ của Quý Nhượng Thừa.

Nhưng thế thì thế nào, nếu cô biết khó mà lui, thì tám trăm năm trước đã không quán lấy Quý Nhượng Thừa nữa rồi.

Quý Nhượng Thừa quay người lại, viết nhanh ở bảng đen một đề.

Mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng thầy ấy viết cũng không qua loa, vì để học sinh thấy rõ ràng, cũng cố tình không có cấu kết.

Tất cả mọi người đều yên lặng lấy giấy nháp, giành giật từng giây thử lại phép tính.

“Cho năm phút đồng hồ, nếu không làm, hiện tại có thể đi ra ngoài.”

Quý Nhượng Thừa dựa vào bục giảng, tay vẩy quanh ngực, cúi đầu nhìn giấy nháp của Khương Dao.

Khương Dao chống cằm hoảng sợ đặt bút viết, môi hồng hơi nâng, chau mày.

“Miêu Miêu?” Cô ấy nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Đồng Miêu, nhỏ giọng kêu lên.

“Ừm, trước tiên tính lực bấy, công thức cậu biết chứ?” Đồng Miêu tuy rằng hỏi, nhưng đã lấy giấy ghi nhớ, mang công thức cần sử dụng chép lại cho Khương Dao.

“Sau đó dùng công thức tính Am-pe lực, chú ý phân tích lực.”

“Thông lượng là công thức thứ ba, điện thế là thứ tư, sau đó.....”

Khương Dao cũng coi như thông minh, tuy rằng mấy công thức này cô ấy cũng chưa tiếp xúc quá nhiều, nhưng cũng biết đại khái.

Trong phòng học đã có người lục tục rời đi.

Quý Nhược Thừa rũ mắt thấy Khương Dao tràn đầy năng lượng tính toán, có chút dờ khóc dờ cười, này cũng coi như chép nhưng vẫn là chính mình làm?

Chắc là bên người có quân sư rồi.

* Một loại thất lung Givenchy:

eBon.vn

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gió đêm mát mẻ, thổi lên làn da cô, mang theo mùi hoa nhàn nhạt.

Đèn trong trường chiếu xuống, những con muỗi bay lượn vòng quanh, ánh trăng treo trên bóng đêm thâm trầm, cong vút giống lông mi.

“Thật an tĩnh.” Khương Dao hít thật sâu mùi hoa trong không khí.

“Đúng vậy.” Đồng Miêu nắm chặt quai cặp, nhìn lên ánh sáng của những ô cửa sổ.

Đã rất lâu rồi không được thông thả thưởng thức phong cảnh xung quanh như bây giờ.

Vào lúc lựa chọn học lý, đại biểu môn mang giấy ý nguyện thu lại, giáo viên ngữ văn đột nhiên hỏi: “Các em có biết hoa đào nở khi nào không?”

Các bạn trong lớp cùng mờ mịt ngẩng đầu lên, thấy giáo viên không nói gì nữa, lại tiếp tục vùi đầu múa bút thành văn.

Giáo viên lâu bầu cảm thán: “Đúng là học sinh khoa học tự nhiên!”

Đồng Miêu cũng không có chú ý hoa đào nở rộ khi nào, giống như mỗi lần ý thức được thì cánh hoa đã sớm bị lá xanh thay thế, thời gian cũng lơ đãng qua đi.

“Cảm ơn cậu Miêu Miêu.” Khương Dao nhìn cô cảm kích cười tươi.

Đồng Miêu lắc đầu: “Không gì, tớ cũng học được rất nhiều, thầy Quý không hổ danh là tiến sĩ của Princeton*.”

* Viện Đại học Princeton còn gọi là Đại học Princeton, là một viện đại học tư thục tọa lạc ở Princeton, New Jersey, Hoa Kỳ. Princeton là viện đại học xếp thứ tư trong các trường và viện đại học cổ xưa nhất ở Hoa Kỳ và một trong tám trường và viện đại học của Ivy League. (Wikipedia)

Hai người chậm rãi đi về phía cổng trường, Khương Dao ôm Đồng Miêu lái nhai khen Quý Nhượng Thừa.

Ngữ điệu của cô ấy nhẹ nhàng lại dễ nghe, hỗn hợp ở trong gió, ngọt giống kẹo sữa.

Đột nhiên, có tiếng máng không hài hòa xông vào, đánh gãy âm thanh ôn nhu.

“Tur Trạ, mày nói chuyện đi!”

“Đánh cái gì đánh, má!”

"Học trường có biết hay không?"

...

Đêm tối quá an tĩnh, tiếng nam sinh kiêu ngạo truyền ra rất xa, Đồng Miêu đột nhiên dừng bước.

Khương Dao nhủ mảy, quay đầu về phía rừng cây nhỏ nhìn lại, rừng cây nhỏ loáng thoáng có ánh sáng điện thoại.

“Tớ hình như nghe được tên Tur Trạ, có phải là Tur Trạ không?” Cô nàng thầm nói.

Đồng Miêu đột nhiên cầm tay Khương Dao, vội vàng nói: “Cậu đi tìm bảo an để báo nguy đi.”

Sao có thể quên đi chuyện này, sao có thể quên đi chuyện quan trọng nhất chứ!

Bởi vì một câu đùa ‘anh trai’ mà chưa nói chuyện này cho chú Tur.

Đầu ngón tay cô chậm rãi lạnh toát, tóc mái dán ở giữa trán, mắt hạnh đen nhánh hơi ngưng lại.

Khương Dao trong nháy mắt phản ứng lại: “Má! Trần Khải Khiếu cùng lục trà kỹ nữ giờ trò!”

Cô ấy với Tur gia quan hệ không tồi, khi còn nhỏ thường xuyên cùng nghịch ngợm với Tur Trạ, tình hữu nghị cách mạng sâu đậm, loại việc đánh nhau này, từ trước đến giờ vẫn nhất trí đối ngoại.

Cô ấy muốn đi vào bên trong.

Đồng Miêu gắt gao giữ chặt lại, nghiêm túc lắc đầu: “Tớ đi kéo thời gian, cậu mau đi tìm người.”

Khương Dao có chút do dự, nhưng cũng bình tĩnh lại, việc này nếu cô chưa biết thì huynh đệ của Tur Trạ khẳng định cũng chưa biết, nếu làm ẩu, Tur Trạ sẽ bị người ta đánh.

“Miêu Miêu, cậu đi tìm người, tớ.....”

“Bọn họ đều biết cậu, cậu không đi được.”

Đồng Miếu bị ánh đèn đường che lại, không rõ biểu tình gì.

Khurong Dao cắn chặt răng, nhéo tay Đồng Miếu thật mạnh: “Tớ lập tức quay lại!” Dứt lời chạy nhanh về cổng trường.

Khurong Dao vừa đi, lòng bàn tay Đồng Miếu nhận một cơn gió lạnh, mang đi một chút mồ hôi.

Cô nhẹ nhàng liếm môi, nắm chặt tay, chạy về phía ánh sáng đang lóe.

Cô biết Tư Trạm ở đó, cô biết xã hội đen cũng ở đó, cô cũng biết Tư Trạm đánh nhau liền không muốn sống.

Trái tim đập thình thịch, sắp từ ngực nhảy ra ngoài.

Với tốc độ của Khurong Dao cả đi lẫn về cũng mất năm sáu phút, nếu bảo vệ không đủ, còn muốn gọi thêm người thì mất thêm khoảng ba bốn phút.

Đồng Miếu hít sâu một hơi, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, trong mắt không mang thần sắc gì.

Cô một bên chạy vội, một bên lấy điện thoại gửi tin nhắn cho chú Tư.

Nếu thật sự xảy ra xung đột, về phía trường học phải đánh đòn phủ đầu mới có thể chiếm được thế thượng phong.

Cô phải nghĩ chu toàn mới được, cô có lẽ không thể giúp đỡ Tư Trạm đánh nhau, nhưng cô muốn giúp Tư Trạm chặt đứt nỗi lo về sau.

Đáng tiếc, cô cũng là thật lâu về sau mới biết được, nỗi lo về sau của Tư Trạm đã có từ rất sớm, và cũng chỉ có một.

-

Tư Trạm nhìn đám học sinh lớp 12 đang vây lấy mình, nhẹ nhàng cong khóe môi, mí mắt nhấc lên, nhìn về phía Trần Khải Khiếu.

Trần Khải Khiếu ý vào người đông thế mạnh, giờ tay đập vỡ bình rượu, mảnh nhỏ rơi đầy đất, rơi rụng linh tinh ở trên cỏ.

Hắn ngồi xổm trên mặt đất, nghiêng răng, lạnh lùng nói: “Mẹ nó mày có biết Hách Mộng Khê là bạn gái tao không?”

Đôi mắt hẹp dài của Tư Trạm hơi co lại, chậm rãi nâng cằm lên, trên người toát ra hơi thở lạnh lẽo.

Anh không nói một tiếng kéo khóa ra, duỗi tay cởi áo khoác, cẩn thận cuộn lại ném về phía mặt đất.

Bên trong mặc một cái áo đen bó sát ngăn tay, dán lên cơ bắp rắn chắc của cánh tay, gió đêm thổi tới mang đi nhiệt độ cơ thể.

Anh không chút để ý ngoác ngoác tay, ngửa khí trào phúng: “Nói nhiều câu vô nghĩa làm gì.”

Trần Khải Khiếu đột nhiên đứng dậy, đưa ánh mắt, cùng mười mấy người xung quanh đi về phía Tư Trạm.

Tư Trạm không khỏi nắm chặt nắm tay.

Ai cũng không có nói nữa, xung đột chạm vào là nổ ngay, Trần Khải Khiếu cũng biết ngày hôm nay, Tư Trạm nhất định sẽ phản công, hôm nay nhất định đem anh đánh đến sợ nếu không sẽ bị Tư Trạm trả thù chết.

“Xin lỗi, các cậu muốn đánh nhau sao?”

Thanh âm mềm mại đột nhiên vang lên giữa một đám con trai.

Trần Khải Khiếu dừng động tác lại, nhìn nhìn xung quanh: “À?”

Tư Trạm đứng tại chỗ, ngón tay run lên, nhúu mày thật sâu.

“Minh là cờ đỏ*, các cậu đánh nhau tớ phải ghi tên lại.”

* Góc là Chu Sinh, mình nghĩ nó tương đương với cờ đỏ (sao đỏ) bên mình.

Đồng Miếu nghiêm trang từ cặp sách lấy ra một quyển vở nhỏ, đẩy mấy người đang vây quanh Tư Trạm ra, đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chằm Trần Khải Khiếu.

Đám bọn họ có hơi ngốc, Cờ đỏ họ đã nghe qua nhưng trước nay vẫn chưa thấy.

Vẫn là một cô bé mềm mại, đầu tóc bồng bênh giống như búp bê.

Trần Khải Khiếu dừng một chút, đối với việc này có chút bất ngờ, hắn theo bản năng cãi lại: “Mẹ nó tan học rồi, cậu quản được à?”

Đồng Miếu nghiêm túc nói: “Ở trong trường học đều phải quản, trừ phi các cậu bây giờ ra ngoài ngoài đánh.”

Trần Khải Khiếu như nghe được thiên phương dạ đàm*, giương miệng mở to con mắt: “Cái gì, ra ngoài á?”

* Thiên phương dạ đàm: chuyện mơ tưởng hảo huyền.

Tư Trạng cắn răng, gắt gao nhìn chăm chăm sườn mặt Đồng Miếu, vừa rồi nắm chặt tay chảy ra mồ hôi mỏng.

Đồng Miếu không nhìn Tư Trạng, cô nâng mắt lên, nghiêm trang chỉ bức tường cách đó không xa: “Làm phiền mọi người đi chuyển, từ đây nhảy ra ngoài rồi đánh.”

* Đại học Princeton:

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Không có cách giải quyết.

Yêu cầu này nói đi nói lại cũng không có gì quá đáng, nhưng mà nghe lại thấy quái quái thế nào.

Một đám con trai kiêu ngạo cuồng vọng nhưng bây giờ lại an tĩnh cân nhắc một lúc lâu.

Nhưng dù ý của Đồng Miếu logic như thế nào thì cũng sẽ không thuyết phục được lâu.

Trần Khải Khiếu như ở trong mộng mới tỉnh, hấn từ khi nào mà tuân thủ quy tắc hả?

Vì thế lập tức đứng lên bức bối chỉ vào Đồng Miếu, quát: “Chạy nhanh cho tao, nơi này không có chuyện của mày!”

Tư Trạng theo bản năng chắn trước mặt Đồng Miếu, làm xong mới thoáng cứng đờ.

Trần Khải Khiếu nhìn hai người bọn họ nhẹ nhàng nhún mày.

Tư Trạng lập tức thay đổi tư thế quay người lại, trừng mắt cảnh cáo Đồng Miếu, sắc mặt không có ý tốt trách mắng: “Kêu cậu đi cậu không nghe thấy à!”

Đồng Miếu giương mắt nhìn về phía Tư Trạng.

Trong bóng tối mơ hồ có thể thấy rõ hình dáng của anh, hàm dưới căng chặt biểu hiện chủ nhân của nó đang khấn trương, hương bạc hà tươi mát của thiếu niên nhẹ nhàng vờn xung quanh cô.

Anh rất cao, cách gần như vậy, cô chỉ có thể ngưỡng cổ mới thấy mặt anh.

Một nửa thân mình anh che trước mặt cô, cô mới vừa bị dọa ra mồ hôi lạnh lại được gió đêm thổi tan.

Đánh cuộc một phen đi, Tư Trạng, xem ý trời thôi.

Đồng Miếu mím môi, yên lặng nhìn xung quanh một vòng, hàng lông mi dài mỏng manh nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng cô giống như thấy người xa lạ đề phòng nhìn chăm chăm Tư Trạng, cất cao giọng nói: “Tớ biết cậu, Tư Trạng lớp ba đúng không.”

Cô cầm bút viết xoạt xoạt trên vở.

Sau đó cô né tránh Tư Trạm, đi đến trước mặt Trần Khải Khiếu: “Anh là năm ba, chắc là lớp mười nhì.”

Tiếng xấu của lớp mười năm ba lan toàn trường, trường học đưa những học sinh không quyền không thể cũng không có thành tích vào một lớp, thầy cô cũng không quản được.

Có thể nói, đây là trắng trợn trào phúng.

Trần Khải Khiếu trong lòng có lửa giận, nhưng lần này không phải là đối với Tư Trạm, mà là đứa cò đỏ tự dưng xen vào chuyện người khác.

“Lớp mười gì chứ, lão từ học lớp một!”

Đồng Miếu cầm bút trong tay viết xuống, nhẹ nhàng khiêu môi, mắt hạnh khẽ nâng, tóc mái nhỏ mịn trên chọc trên lông mi cô.

“Chắc cậu... chưa từng xem qua "tâm lý học tội phạm" nh?”

Tiếng của cô thực nhẹ, nhẹ nhàng làm Trần Khải Khiếu lập tức thay đổi sắc mặt.

Xung quanh có một người khác tức giận: “Đệch, Trần ca mày ngốc à!”

“Cô ta gài mày đỏ, nói cho cô ta làm gì chứ!”

Trần Khải Khiếu cũng nén giận, những người như bọn họ thông thường làm xong việc liền chạy, không lưu lại chứng cứ gì, nếu không dù trong nhà có quan hệ cũng gây không ít phiền toái.

Nhưng hẳn thật ra không muốn nói cho cò đỏ, chỉ là buột miệng thốt ra.

“Mẹ nó mày lừa tao!”

“Cho nên các cậu đi ra ngoài đánh đi, tớ sẽ mặc kệ.”

Đồng Miếu đem bút nắm chặt, giả vờ trấn định nhìn thẳng Trần Khải Khiếu.

Cô cảm thấy, đám người này khả năng làm như vậy là rất nhỏ, nhưng nhất thời có thể kéo dài thời gian.

Nếu thật sự gặp phải đại vận, bọn họ quyết định đổi địa điểm, Tư Trạm sẽ có cơ hội chạy thoát nhiều hơn.

Nhưng cô cố tình xem nhẹ, không phải tất cả học sinh đều tuân theo quy tắc, còn nữa mấy người kia nghe nói đều là xã hội đen.

“Khải khiếu, cùng cô ta phí lời làm gì, em gái lớn lên khá xinh đẹp, mình mang đi chơi đùa được đấy.”

Một tên cao gầy, dáng vẻ lưu manh đứng dậy, trong tay hắn còn cầm điều thuốc đang cháy dở, rồi tùy ý ném vào mặt cô.

Tư Trạm nhìn chăm chăm hắn, trên trán hơi trời gân xanh: “Mẹ nó mày lặp lại lần nữa!”

“Tao nói thế nào, liên quan cái rắm gì đến mày!”

Người nọ dứt lời liền đi lên xô cánh tay Đồng Miếu, sức lực hắn rất lớn, lại không kịp phòng ngừa, Đồng Miếu bị xô ngã lúng túng lao đảo vài bước.

Trên cô có một tảng đá lớn chìm ở trong bóng tối, cô bị vướng một chút, trọng tâm không vững ngã về phía trước.

“A!”

Người nọ lập tức buông lỏng tay.

Đồng Miếu ngã thật mạnh trên mặt đất, lòng bàn tay bị một vật thể nhỏ lên đâm một cái, mới đầu cũng không đau, như là bị người khác hung hăng đè lại.

“Đồng Miếu!” Tư Trạm một phen đỡ cô lên, thần sắc kinh hoàng.

Đồng Miếu dựa vào ngực anh, nâng tay lên, một dòng máu nóng từ lòng bàn tay chậm rãi chảy tới cổ tay mảnh khảnh.

Màu đỏ tươi của máu làm đôi mắt Tư Trạm đau đớn, bàn tay non mịn trắng nõn còn mang theo đất đá dơ bẩn.

Đồng Miếu nhú mày, đau quá, càng ngày càng đau kịch liệt, ngón tay phản phát không cử động được, máu tươi chảy ra không ngừng từ miệng vết thương, không có ý dừng lại.

Đá quả nhiên lợi hại, chỉ là đè một chút mà đã vậy.

“Mẹ mày!” Tư Trạm đá mắt mang theo tơ máu, gào tay đánh người nọ một quyền, một chút mà thôi, âm thanh nứt xương truyền rõ ràng tới tai những

người xung quanh.

Người kia không kịp phòng ngừa, lập tức ngã trên trên mặt đất, biểu tình thống khổ, máu trong miệng phun ra.

Xong rồi! Đồng Miêu trong lòng run lên.

“Hai người bọn họ có quen biết! Mẹ nó không cho chúng mày đi!”

Trần Khải Khiếu cuối cùng cũng phản ứng, thẹn quá hóa giận, nắm tay nắm về phía cổ Tư Trạm.

Tư Trạm dư quang lạnh lùng, nghiêng cổ, đột nhiên bắt lấy cánh tay hắn, đầu gối đá vào chỗ hiểm của Trần Khải Khiếu.

Anh rõ ràng lấy một chọi nhiều, cần phải đánh hết sức, nếu không trụ được đến cuối cùng thì chỉ hại anh nhất.

Nhưng còn có Đồng Miêu.....

Tư Trạm nhiều ít có chút bận tâm, phòng bị phía sau sợ có người đi lên kéo Đồng Miêu, Trần Khải Khiếu cũng không phải tốt lành, hai người rất mau xông vào đánh nhau, nắm tay hung hăng đánh về phía đối phương.

“Tư Trạm! Đừng đánh nữa!”

Đồng Miêu một bên kêu, một bên đứng ở cạnh Tư Trạm, che những vị trí chí mạng của Tư Trạm.

Cô biết, đám học sinh này, đáy lòng vẫn có chút nguyên tắc, cô là con gái, những người này nhiều ít sẽ bận tâm, chỉ cần cô không đi, những người này sẽ không có cách nào trợ giúp Trần Khải Khiếu.

Máu tươi theo đầu ngón tay cô chảy xuống, rõ ràng là chất lỏng ấm áp nhưng cô lại cảm thấy càng ngày càng lạnh.

Gió rất lạnh, đêm rất lạnh, ánh trăng cũng lạnh.

Cô rất sợ, trái tim nhảy bình bịch, nước mắt ngưng ở hốc mắt, cắn răng lắm mới có thể nuốt trở về.

Cả mười phút này, cô không biết khi nào sẽ kết thúc, càng không biết Tư Trạm có bị thương hay không.

Trong đêm tối yên tĩnh, bọn họ cũng chỉ có hai người, hồ lang hoàn nuôi, tứ cố vô thân.

Ban đêm hôm nay, cô bình đàm học cao trung một cách rục rờ, chẳng sợ hãi điều gì, cô cũng không có một người như Tư Trạm bên cạnh, cô vẫn luôn vui mừng cũng kiểu ngao.

“Nơi đó nơi đó!”

“Miêu Miêu tới tới rồi!”

“Này này không được đánh!”

Cách đó không xa tiếng bước chân đột nhiên ồ ào lên, các nhân viên an ninh giờ gây chạy vào trong rừng cây, Khương Dao đi trước, chen qua đám người, một phen kéo Đồng Miêu lại.

“Miêu Miêu, cậu có sao không?”

Cô ấy mới vừa hỏi ra miệng, đột nhiên cứng đờ, sau đó khó có thể tin nâng tay mình lên.

Trong lòng bàn tay đều là máu, là máu của Đồng Miêu.

Ở trong đêm tối thấy không rõ lắm, mùi tanh ngọt ẩm ướt.

“Con mẹ chúng mày!”

Khương Dao mắt đỏ lên, xách theo gậy xông vào đánh, Đồng Miêu lập tức dùng tay không bị thương túm chặt cô ấy.

“Khương Dao, tớ sợ quá.....”

Thân hình cô nhỏ nhỏ phát run, tay lạnh lẽo, giống như vớt từ trong nước đá, cô nắm chặt Khương Dao, nước mắt từ từ rơi xuống.

“Được được, tớ mang cậu đi bệnh viện.” Khương Dao trúc trúc xoa nước mắt Đồng Miêu, giống hệt như búp bê sứ, một chạm là có thể nát, vậy mà còn có người làm cô chảy nhiều máu như vậy.

Mấy người còn lại đều tròn tròn mắt, ai cũng không dám di chuyển.

Nhưng mà Tư Trạm cùng Trần Khải Khiếu căn bản kéo ra không được, hai người bọn họ tựa như muốn đem đối phương giết chết, hung hăng đánh nhau.

Tư Trạm thấy có người tới, không chỗ nào kiêng kỵ xuống tay mạnh hơn.

Anh không nói lời nào, giống một con chó sói, cắn xé đối thủ.

“Gọi cho bệnh viện! Tìm phụ huynh!” Đến cuối cùng Trần Khải Khiếu mới bỏ dẫy, các nhân viên an ninh mới cùng lúc xông tới, đè Tư Trạm lại.

* Editor: các bé không được học theo Tư Trạm mà đánh nhau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Bệnh viện nơi nơi đều là mùi nước sát trùng, điều hòa thổi tới gió lạnh, ở trước phòng cấp cứu, Đồng Miêu nhìn thoáng qua bóng dáng Tư Trạm.

Tay không tự giác mà hơi run rẩy, sống lưng thẳng tắp, khẳng khái không cần hộ sĩ giúp đỡ, trong vầng sáng chói lọi dần dần đi xa.

Thẳng đến khi hình ảnh Tư Trạm biến mất, Đồng Miêu vẫn nhìn về phía anh sững sờ.

Trên đường đi anh đều nắm chặt tay cô, đến bệnh viện mới buông ra.

Lòng bàn tay anh khô ráo ấm áp, thậm chí niết tay cô còn hơi đau.

Đồng Miêu có thể cảm nhận được anh rất khẩn trương, từ trước đến giờ vẫn chưa từng khẩn trương như vậy.

Cô hơi nâng tay lên, một bên là vết thương đang ngưng kết vết máu, một bên là độ ẩm của tay Tư Trạm.

“Cô bé, chị hiện tại phải tiêu độc cho em, em kiên nhẫn một chút.” Trong phòng cấp cứu hộ sĩ dùng rượu sát trùng, kéo một cánh tay cô.

“Dạ.” Đồng Miêu bỗng nhiên hoàn hồn, yên lặng gật đầu.

Đau như này không có gì đáng sợ, cô lặng lẽ nắm chặt cánh tay mà Tư Trạm đã cầm, không hiểu sao cảm thấy có chút an ủi.

Rượu sát trùng đến làn da, lạnh lẽo thoải mái, máu cô chảy nhiều, cho nên dùng liên tiếp các cục bông.

Cuối cùng sát đến trên miệng vết thương, Đồng Miêu hơi nhíu mày, ngón tay cầm bông không được rút lại.

“Cô gái nhỏ lớn lên thật trắng, về sau chú ý một chút, đừng để lại sẹo.” Hộ sĩ vừa thấy cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của cô, động tác không khỏi dịu dàng.

Đồng Miêu lễ phép: “Em không sợ để lại sẹo.”

“Vậy cũng phải chú ý, người nhà của em đâu?” Hộ sĩ nhìn khắp nơi, chỉ thấy Khương Dao ở bên cạnh.

“Mẹ còn đang tới.” Đồng Miêu thành thật trả lời.

Hộ sĩ dùng một chút: “Vậy ba em đâu?”

Ánh mắt Đồng Miêu hơi rủ, đôi lông mi cong hạ xuống, qua một lúc lâu cô mới nhẹ nhàng nói: “Ba em cũng là bác sĩ.”

“À, ra là như vậy, chị thấy an tâm rồi.” Hộ sĩ dán băng gạc cho cô, vội vàng xử lý rượu sát trùng.

Khương Dao nhíu mày, sờ mặt cô: “Miêu Miêu.....”

Tuy chưa từng nghe cô nói qua nàng về ba mình, nhưng với biểu tình này, thì chắc chắn không vui rồi.

“Khương Dao, cậu có thể giúp tớ nhìn xem Tư Trạm có bị sao hay không?” Đồng Miêu ngẩng đầu lên, sự cô đơn trên khuôn mặt nháy mắt đều tiêu tán, thật giống như cái gì cũng chưa xảy ra, cong đôi mắt, khóe miệng đầm đìa cười.

“Được....” Khương Dao lưu luyến đi ra cửa, kỳ thật Tư Trạm còn đang kiểm tra, căn bản nhìn không thấy, Đồng Miêu là muốn kêu cô ấy đi để một mình liếm láp miệng vết thương.

Cũng may Đồng Mỹ Quân rất nhanh đã chạy đến, đầu tiên bà kiểm tra cơ thể Đồng Miêu, sau khi phát hiện cô không có đáng ngại mới nhẹ nhàng thờ ra.

Tư Khải Sơn ở trường học xử lý vụ việc cho Tư Trạm, cho nên Đồng Mỹ Quân đến chăm sóc hai đứa nhỏ, chỉ có thể trước tiên làm tài xế đưa Đồng Miêu về nhà, sau đó chờ kết quả kiểm tra của Tư Trạm.

Bà không hỏi Đồng Miêu hồi nãy đã xảy ra việc gì, bà nhìn ra được con gái của mình đang sợ hãi, nhút nhát sợ sệt giống một con mèo nhỏ.

Đêm đã rất muộn, ngẫu nhiên có tiếng kêu của cóc nhái trong bụi cỏ, chân trời chỉ có ánh trăng yên tĩnh.

Đồng Miêu ghé vào trên ban công, ngơ ngẩn nhìn ra phía sau.

Sự việc xảy ra hôm nay giống như một giấc mơ, cho tới bây giờ lòng cô còn sợ hãi.

Trong phòng vắng vẻ chỉ có một mình cô, Tư Trạm đêm nay chắc sẽ không trở về.

Cô không hiểu sao lại cảm thấy có chút nhớ nhung.

Rất nhanh Khương Dao đã báo bình an, nói Tư Trạm không xảy ra việc gì lớn, chỉ là bị thương ngoài da, nhưng mà Trần Khải Khiếu gãy xương, gia đình của hắn không buông tha.

Trong chốc lát lại an ủi cô nói rằng, với mối quan hệ của Tư Khải Sơn, việc nhỏ này không thành vấn đề, kêu cô đừng lo lắng.

Cô đêm nay một chút cũng không ngủ, cái gì làm cũng không xong, hơi sững sờ nhìn bài thi trước mặt, qua nửa giờ, cô mới bừng tỉnh, phát hiện mình vẫn chưa đọc được gì.

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đung phai, Đồng Miêu hoảng sợ.

Đúng lúc có tiếng máy móc ở bên ngoài kêu: “Ta không còn điện, Tư Trạm mau nạp điện cho ta!”

Đây là người máy của Tư Trạm nhỉ?

Cô cẩn thận mở cửa ra, ngồi xổm xuống, phát hiện ánh sáng xanh trên người Tiểu Ai chột lóe lên.

Cô nhẹ nhàng sờ đầu Tiểu Ai: “Tao không phải Tư Trạm, nhưng mà nạp điện ở chỗ nào?”

Trên đầu Tiểu Ai chiếu ra hai luồng ánh sáng vào trên mặt Đồng Miêu, cô hoảng sợ nhắm mắt lại.

“Tiểu Miêu, Tiểu Miêu đi theo ta.”

Dứt lời, nó xoay người đi về phía phòng Tư Trạm.

Đồng Miêu ngăn người.

Tiểu Miêu?

Là Tư Trạm thiết lập cho nó sao?

Cô chạy nhanh đuổi kịp Tiểu Ai, đây là lần đầu tiên cô vào phòng Tư Trạm.

Dưới chân không cẩn thận mà đụng vào một linh kiện máy móc, cô nhìn không hiểu lắm, chỉ chạy nhanh thả lại tại chỗ cho Tư Trạm.

Sau khi mở đèn cô mới phát hiện, trong phòng Tư Trạm rất đơn giản, ngay cả cái đồng hồ báo thức cũng không có, nhưng là đầy linh kiện người máy, còn có các xấp tư liệu.

Cô thoáng nhìn một chút, là các yêu cầu về người máy trong thi đấu, còn có rất nhiều từ tiếng Anh mà cô nhìn không hiểu lắm.

Tiểu Ai đứng ở ven tường, đã hoàn toàn tắt máy ngủ đông, đôi mắt màu lam nhạt dần rồi tắt đi.

Ổ nạp điện ở trên bàn, Đồng Miêu lấy nó cắm vào, muốn lặng lẽ rời khỏi phòng Tư Trạm.

“Tiến độ số hiệu của Tư Trạm là trăm phần trăm, tiến độ viết số hiệu của Trần Đông là 50%, đã lưu, người máy đã lắp ráp xong, cách cuộc thi tuyển chọn người máy toàn quốc còn sáu tháng.”

“Đã lưu, thí nghiệm lần một thành công.”

“Đã lưu, tốc độ, độ nhạy, năng lực chống tổn hại không đủ.

“Đã lưu, Tiểu Miêu không uống nước lạnh.”

“Báo cáo khởi động máy xong.”

Đồng Miêu khó tin quay đầu lại, nhìn Tiểu Ai lăm bằm sau khi khởi động máy thành công.

Là Tư Trạm ghi lại việc cô không uống nước lạnh vào người máy?

Lại còn ghi chung với rất nhiều việc quan trọng.

Tìm cô không thể thấy run một chút, đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay tê dại, cảm giác tê dại từ đầu ngón tay truyền tới đỉnh đầu.

Đứng ở tại chỗ lặng im sau một lúc lâu, Đồng Miêu cuối cùng cũng cẩn thận đi ra cửa phòng.

Sau một giây cửa phòng khép lại, cô đột nhiên thở dài nhẹ nhõm, mang hết thấy điều vừa nhìn thấy khóa ở phía sau cửa.

Buổi sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời lười nhác phoi người, trực nhật soạn một cái, mang bức màn kéo lên, mở đèn phòng học lên.

Trước mắt không hiểu sau trở nên tối tăm, một hồi lâu mới thích ứng ánh sáng, Đồng Miêu nằm dài trên bàn, một đêm không ngủ, hôm nay một chút tinh thần cũng không có.

Tư Trạm vẫn chưa có tới, chú Tư cũng không có tin tức, cho nên chỉ cần một có người đẩy cửa, cô liền sẽ bừng tỉnh nhìn về phía cửa, lại mất mát gục đầu xuống.

Cứ lặp đi lặp lại.

Vào tiết học đầu tiên, Khương Dao đột nhiên từ bên ngoài đi vào, Đồng Miêu lập tức nâng mắt lên nhìn cô, đầu tóc lộn xộn dán ở vành tai, lông mi nhẹ nhàng run, giống một thỏ con ngây thơ.

Biểu tình của Khương Dao nghiêm túc, cô ấy ngồi cạnh Đồng Miêu, do dự nói: “Miêu Miêu, Tư Trạm, cậu ấy.....”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Thôi học?”

Đồng Miêu hơi giật mình, giống như chưa từng nghĩ tới hai chữ này sẽ có liên quan tới Tư Trạm.

Cô nắm chặt tay không bị thương, lòng bàn tay thấm mồ hôi, giống như còn có độ ẩm của Tư Trạm.

Khương Dao gật đầu, bắt đầu đi nói: “Trường học muốn nghiêm túc xử lý vụ việc này, chú Tư không muốn quản, chủ yếu là mẹ Tư Trạm từ nước ngoài đã trở lại.”

Một đêm xảy ra thật nhiều việc, nhiều đến mức làm cho Đồng Miêu tiêu hóa không được.

Cô nhẹ nhàng rũ mắt, nhìn một bên mặt, lông mi cong lên một cung rất đẹp, đuôi mắt hơi đỏ lên.

“Cậu ấy đâu, muốn chạy sao?”

Tiếng cô rất nhỏ, người nhỏ như Khương Dao sắp không nghe được, thậm chí không xác định được có phải là cô đang hỏi chính mình hay không.

“Cậu ấy chắc phải đi, chỉ cần trường học đuổi học cậu ấy, mẹ Tư Trạm sẽ mang cậu ấy đi Anh quốc.” Khương Dao ghé vào trên bàn, cẩn thận đánh giá sắc mặt của Đồng Miêu.

Cô ấy biết bọn họ sắp trở thành anh em kế, nhưng cô ấy cũng biết, ngày đó còn rất xa.

Còn có nhiều hơn, nhưng ai cũng không có nghĩ nhiều.

“Cũng tốt.” Đồng Miêu cúi đầu, nhẹ nhàng néo tóc của mình.

Trong phòng học hơi lạnh, điều hòa thổi đều đều, ở bàn đầu, Đồng Miêu không hiểu sao lại muốn cái áo khoác kia.

Nếu hiện tại còn khoác ở trên người cô, có lẽ cô sẽ không trả lại nhanh cho anh như vậy.

Chủ nhiệm lớp mang theo sách ngữ văn vào phòng học, sau đó vang lên tiếng đọc sách ồn ào mang theo buồn ngủ, sau đó là tiếng sột soạt lật sách, sau đó... cô cũng không nhớ rõ.

Trước mặt cô xuất hiện không ngừng những linh kiện người máy của Tư Trạm, chúng nó trước bảng đen đi qua đi lại, quấy rầy việc cô nghiêm túc nghe giảng.

—— anh đã làm xong đâu, còn mấy ngày nữa thôi, sẽ viết xong số hiệu.

—— Khương Dao cũng đã nói, trình độ máy tính của anh rất cao, anh thực sự rất thích người máy.

—— đã thí nghiệm rồi, chỉ cần cải tiến nữa là xong.

—— có tư liệu gì đều tìm đọc, anh rất muốn tham gia thi đấu.

—— còn có Trần Đông, nếu anh đi rồi, Trần Đông chắc cũng không có cách nào hoàn thành.

—— anh ở đây còn chưa làm xong việc đâu, anh sẽ bỏ được sao?

Đồng Miêu an tĩnh thất thần, đôi mắt đen nhánh ngơ ngẩn nhìn bảng đen, có lẽ cô luôn luôn ngoan ngoãn, cho nên chủ nhiệm lớp mới không có chú ý đến sự thất thường của cô.

Tiếng chuông tan học vang lên, trong phòng học lập tức ồn ào, quấy rầy suy nghĩ của Đồng Miêu.

Cô rũ mắt, trên giấy qua loa viết một hàng chữ —— cuộc thi tuyển chọn người máy toàn quốc.

Cô yên lặng xé trang giấy xuống, cẩn thận niết ở trong tay, gấp lại, nhét vào trong ngăn kéo.

Đè ép khiến miệng vết thương hơi đau, lại có chút ngứa ngứa.

“Khương Dao, tớ đi ra ngoài một chút.” Đồng Miêu đứng lên, từ cặp sách lấy ra chứng minh nhân dân của mình.

Khương Dao mở miệng hỏi: “Miêu Miêu, cậu đi đâu thế?”

“Văn phòng chủ nhiệm”

Lại lần nữa vào đây, vẫn là mùi trà xanh quen thuộc, nồng đậm, tràn ngập khắp phòng.

Mặt bàn gỗ trơn bóng chính tề, màn hình máy tính còn đang mở, là khu dạy học của Thịnh Hoa.

Tôn chủ nhiệm nhẹ nhàng đặt cái ly ở trên mặt bàn, dựa lưng vào cái ghế phía sau.

“Bạn học, có chuyện gì sao?”

Ông đối với Đồng Miêu cũng có ấn tượng, ông cũng biết, vụ việc ngày hôm qua Đồng Miêu cũng có liên quan.

Sở dĩ không hỏi tội cô bởi vì Tư Trạm đã ôm hết trách nhiệm, trường học cũng phải để lại mặt mũi cho Tư gia, nên không hề làm lớn chuyện.

Đồng Miêu lạnh lùng nhìn mặt chủ nhiệm Tôn, tiện đà yên lặng đẩy chứng minh nhân dân của mình qua.

“Chủ nhiệm Tôn, làm giao dịch đi.”

Chủ nhiệm Tôn sững sốt một chút, cau mày nhìn chứng minh nhân dân của Đồng Miêu, làn da trắng như sữa, lộ ra cái trán mượt mà trơn bóng, đôi mắt hạnh hơi cong, cười rất vui vẻ.

“Có ý gì?”

“Em đồng ý làm đại diện cho trường học tham gia thi đấu.” Cô nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt Đồng Miêu xuyên qua mặt chủ nhiệm Tôn nhìn ngoài cửa sổ.

Vẫn là mùi hương của câu long não, vẫn là rừng cây nhỏ.

Vào ngày đầu tiên, Đồng Mỹ Quân kéo tay cô, nói cô có thể hưởng thụ cuộc sống bình thường trong trường cao trung Thịnh Hoa, hoàn toàn từ bỏ việc

thu dưa.

Cô không cần làm tốt nhất, không cần trở thành vũ khí sắc bén trong mắt thầy cô trong trường, cô thậm chí cũng không cần lộ lý lịch của mình.

An an tĩnh tĩnh, làm một học sinh bình thường.

“Hy vọng trường học đừng cho Tư Trạm thôi học.”

Tay cô đang nắm chặt chậm rãi buông lỏng, giống như vừa hoàn thành đại sự, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt, không có chút sức lực để đứng dậy.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời rất chói mắt, lá cây phản lại vàng sáng, lại bị gió nhẹ thổi vào vang lên tiếng xào xạt.

Không khí rất an tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở, sau một lúc lâu sau, chủ nhiệm Tôn lấy chứng minh nhân dân của cô lên, nhân nhạ nói: “Nhà trường sẽ suy xét.”

-

Tư Trạm dựa vào ghế sofa, trong tay cầm chặt một ly cà phê, hoàng hôn chiếu lên cửa sổ trong suốt sát đất, là màu cam đỏ ấm áp.

Bà Lương để cái bút trong tay, bức màn chậm rãi giáng xuống, bao phủ trên khuôn mặt đỏ ửng của Tư Trạm.

Tư Trạm quay đầu đi.

“Chờ trường học đưa quyết định xuống dưới, con cùng mẹ đi làm thị thực*.” Bà Lương lặng lẽ nhìn Tư Trạm, cũng gần một năm không gặp rồi.

* Thị thực còn gọi là visa, là dạng giấy phép bạn trình trước cơ quan thẩm quyền của quốc gia mà bạn xin xuất nhập cảnh vào quốc gia đó. Nó hoàn toàn khác với hộ chiếu nha.

Khuôn mặt Tư Trạm lớn lên rất giống bà, chẳng qua hiện tại góc cạnh rõ ràng hơn.

“Con không đi.” Anh buông ly cà phê, dựa vào ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần.

“Vương tử Anh quốc là trường học quý tộc, trường Thịnh Hoa tuyệt đối không cùng một đẳng cấp.” Bà Lương đem tư liệu về trường học ném trước mặt Tư Trạm, bên trong được ghi bằng tiếng Anh rõ ràng sạch sẽ, cũng có phong cảnh của trường học.

“Ừm.” Tư Trạm đáp một tiếng có lệ, lấy điện thoại ra, không có mục tiêu đùa nghịch.

Bên trên là ảnh chụp ở cầu thang, anh nghiêng người, tay rút túi quần, đưa lưng về phía bức ảnh, ngang ngược ngăn lại toàn bộ đường đi.

Bóng dang cao gầy đủ bao lại một người.

“Nước mình có một câu nói không sai, có hậu mẹ liền có cha kế, ba con hiện tại chỉ sợ tâm tư đều dùng để lấy lòng con gái của bà ta rồi.”

Bà Lương cười lạnh một tiếng, khuôn mặt tinh xảo nhìn không ra vui buồn.

Tư Trạm nhàu mày, phản bác nói: “Cô ấy không phải như thế.”

“Từ chiếm phòng rồi đến địa vị, cuối cùng là chiếm tài sản của con, bảo bối, con quá ngây thơ rồi.” Bà Lương có chút thương hại nhìn Tư Trạm một cái.

Con trai của bà vốn không nên nhường nhịn như thế, cũng không biết Tư Khải Sơn cấp rút cái gì vào đầu nó.

Tư Trạm nhẹ nhàng cười nhạo, thấp giọng nói: “Thứ cô ấy muốn, con đều cho.”

Cái gì cũng cho cô hết, từ giây phút cô xuất hiện ở rừng cây nhỏ, mạng anh cũng có thể cho cô.

“A Trạm.....”

Bà Lương còn muốn nói gì đó, lại bị tiếng chuông điện thoại của Tư Trạm đánh gãy.

Tư Trạm nâng điện thoại lên, là một dãy số xa lạ, anh do dự sau một lúc lâu, cảm thấy cho dù là đẩy mạnh tiêu thụ cho dãy số, cũng tốt hơn việc tiếp tục cùng mẹ thảo luận cái này.

Sau khi tiếp điện thoại, Tư Trạm nhăn mày thật sâu.

“Làm sao vậy?” Bà Lương hơi lo lắng.

Tư Trạm đột nhiên lạnh lẽo, anh chợt đứng lên, một phen cầm chìa khóa xe, thần sắc ngưng trọng nói: “Vương tử Anh quốc không cần chờ con nhập học, trường học thu hồi lệnh xử phạt.”

Dứt lời, anh bước nhanh ra ngoài cửa, để lại bà Lương ngồi tại chỗ sững sờ.

Nếu thu hồi lệnh xử phạt, sao bộ dáng lại tức giận như vậy?

Bà Lương trở về, nghe nói Tư Khải Sơn mua một chiếc xe cho Tư Trạh, không cam lòng yếu thế, lập tức đến cửa hàng 4S chọn ra cái tốt nhất, nhưng biển số xe còn chưa lấy, thì Tư Trạh đã đi mất rồi.

Cách cửa sổ sát đất bà nhìn bóng dáng Tư Trạh rời đi, như suy tư gì đó nhủ mảy.

Cửa phòng học lớp ba chợt bị ai đó đá văng ra, các bạn cùng lớp ở lại tiết tự học buổi tối hoảng sợ, không biết chuyện gì đang xảy ra mà giương mắt nhìn về hướng Tư Trạh.

Từ Mậu Điền vừa thấy Tư Trạh, ánh mắt trốn tránh một chút, yên lặng cúi đầu.

Tin đồn Tư Trạh bị đuổi học đã truyền ra ngoài, lúc trước cậu ta đăng bức ảnh kia lên, thật sự không biết hậu quả lại như vậy, nếu không.....

Đồng Miêu không ở trong lớp, chỗ ngồi vắng vẻ.

Tư Trạh đứng yên một hai giây, không lưu luyến chút nào xoay người rời đi phòng học, để lại một đám bạn học đang không thể hiểu được.

“Tư Trạh sao đã trở lại?”

“Cậu ấy lại không có lấy sách vở, có phải không bị chuyển đi nữa hay không?”

“Ai biết được, cậu ấy cứ thế không biết là tìm cái gì nữa.”

Trần Lộ Nam còn chưa kịp lo lắng thì hình bóng của Tư Trạh đã biến mất ở cửa, cô nàng lập tức thở dài.

Sắc trời hơi đen, trên cao không có ánh trăng, một tầng mây dày đặc bao lại bầu trời, đèn đường theo thứ tự sáng lên, thay thế ánh nắng, đậu trên mặt đất.

Tư Trạh trở về nhà, trong nhà trống rỗng, không có người ở, Tiểu Ai đang ở trên tường nấp điện, đôi mắt xanh lam lẳng lẳng chiếu lên sách vở.

Trên bàn tư liệu đặt thành xấp, còn có vô số linh kiện nhỏ cần bỏ đi.

Giống như không có ai đi vào cả, nhưng anh biết cô đã ở đây.

Buổi tối 9 giờ, Đồng Miêu cùng Khương Dao trở lại tiểu khu Tân Hà, trong tiểu khu vành đai cỏ xanh tăn ra một cỏ hơi thở ẩm ướt, ẩn nấp ở trong bóng tối là tiếng vang sột sọat của động vật nhỏ.

Cô nắm chặt quai cặp, chân trước nhảy qua một con ếch xanh, theo con đường đá cuội đi vào trong.

“Miêu Miêu, cậu không sao chứ?” Khương Dao lo lắng nhìn cô.

Đồng Miêu ban đầu là bị cô ấy kéo đi nghe tiết học của Quý Nhược Thừa, chỉ là đứng ngoài cuộc phụ trợ cho cô nàng, nhưng hôm nay cô lại nghe một cách rất nghiêm túc, viết rất rõ ràng chính tề, thậm chí còn đánh dấu dễ ghi nhớ.

Không phải nói không tham gia thi đua sao?

Khương Dao nhin một ngày, cuối cùng hỏi ra miệng.

“Không có việc gì, chỉ là phải chuẩn bị đầy đủ, mới có thể bảo đảm vạn vô nhất thất*.” Đồng Miêu lẳng lặng nói.

* Vạn vô nhất thất: không hề có sai sót.

Cô nếu đã đáp ứng với trường học, thì nhất định phải mang giải nhất về.

Trong lòng không lý do mà có hơi không thoải mái, xương sườn đau đớn, Đồng Miêu nhủ mảy, nhanh chóng nỗ lực quét dọn những ý nghĩ trong đầu, hít một hơi thật sâu.

“Sao lại... Đột nhiên quyết định muốn tham gia thi đấu?” Khương Dao thay cô chỉnh lại đầu tóc bị rối loạn, có lẽ dưới ánh đèn ánh đèn, sắc mặt cô có hơi tái nhợt, môi nhấp rất nhanh.

Đồng Miêu hơi rũ mắt, chậm rãi nói: “Có thể tham gia thi đấu, cũng không có gì không tốt, đây là trời cao ban lễ vật cho tớ.”

Đang nói, cánh tay cô đột nhiên bị một bàn tay ấm áp tay túm đi.

Đồng Miêu hơi lão đảo, hoảng sợ.

“Mượn một chút.” Tiếng Tư Trạm trầm thấp nói với Khương Dao, sau đó lôi Đồng Miêu đi về phía đình hóng gió của tiểu khu.

Tay anh nắm chặt, sức lực cũng rất lớn, Đồng Miêu tránh không được, không thể không đi cùng anh.

Cô hơi xấu hổ và giận dữ, nhu đạo nói: “Tư Trạm cậu làm gì đấy!”

Tư Trạm không nói lời nào, thần sắc lạnh lẽo, ngưng mi, đẩy cô dựa vào cây cột của đình hóng gió.

Đồng Miêu thở phì phò, hơi thở phun vào cổ Tư Trạm, hầu kết của anh nhẹ nhàng lặn, trên người là mùi bạc hà nồng đậm.

Anh lại hút thuốc, rất nhiều rất nhiều thuốc.

“Đi đâu vậy, sao giờ mới trở lại.” Anh đợi thật lâu thật lâu, ngồi xổm nên chân đều đã tê rần.

“Tham gia tiết phụ đạo của thầy Quý.” Đồng Miêu thành thật trả lời, cô phát hiện tâm trạng của Tư Trạm không tốt, nhưng đồng thời, cô lại cảm thấy có chút vui vẻ, Tư Trạm đã trở lại.

“Ai cho cậu tham gia thi đấu hả?” Trong giọng nói của Tư Trạm mang theo tức giận, thanh âm ép tới rất thấp.

Đồng Miêu cứng đờ một chút, né tránh ánh mắt Tư Trạm.

Anh đến gần quá, hơi thở ấm áp trên người Tư Trạm phá vỡ lớp màn không khí, đụng vào làn da Đồng Miêu.

Cô dựa vào cây cột gỗ bóng loáng, bị vòng tay anh bao lấy, không thể động đậy.

Anh ngang ngược cường bạo, cũng không cho cô cơ hội thở ra, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào cô.

“Tư Trạm, cậu làm đau tớ.” Giọng cô mềm như bông nói, cánh tay hơi rụt lại.

Tư Trạm lúc này mới chậm rãi buông tay ra, nàng làn da rất mềm mại, thoáng một lát liền sẽ đỏ lên.

Nhưng anh không có di chuyển, vẫn duy trì tư thế này, một tác cũng không lùi về.

Đồng Miêu yên lặng lùi tay về, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, sườn mặt bắt đầu đỏ lên.

Cô cẩn thận đẩy ngực Tư Trạm, hơi xấu hổ hỏi: “Cậu trước tiên có thể tránh ra hay không?”

“Không thể.” Lồng ngực Tư Trạm chấn động, tiếng nói có chút khàn khàn.

Đầu tóc xoã tung của Đồng Miêu bị gió thổi lên, lướt qua ngón tay anh, giống sợi bông mùa xuân, như có như không, bay bay.

“Vậy cậu phải làm sao bây giờ?” Đồng Miêu nhú mi, nhìn đôi mắt Tư Trạm một cách chăm chú.

Nương theo ánh đèn, mắt cô phấp phất ánh sáng, trong đôi mắt đen nhánh là bóng dáng của Tư Trạm.

“Cậu biết rõ... Vì sao còn muốn tham gia?” Đáy lòng Tư Trạm có chút đau đớn, anh chưa thấy hình ảnh Đồng Miêu phát bệnh, nhưng lại biết Đồng Mỹ Quân cẩn thận đến mức nào.

Anh biết Đồng Miêu vì sao lại làm thế, trong lúc gọi điện thoại, chủ nhiệm Tôn đã nói cho anh, muốn bỏ lệnh phạt thì Đồng Miêu phải đem thành tích về cho trường.

Mất hạnh của Đồng Miêu hơi rủ, lắm bả nói: “Tớ có năng lực này, vì sao không thể tham gia chứ.”

Tư Trạm thật sâu nhìn cô một cái, đột nhiên buông lỏng cánh tay đang giam cầm cô, nhàn nhạt nói: “Tớ xin thôi học.”

Anh chậm rãi lui về phía sau, tay để trong túi quần thể thao.

Trong đêm tối, Đồng Miêu không thấy rõ biểu tình của anh, nhưng ngữ khí quá mức nghiêm túc, cô nôn nóng hướng về phía anh kêu: “Vậy cuộc thi người máy phải làm sao bây giờ!”

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng của cô truyền ra rất xa, đình hóng gió cũng truyền lại tiếng của cô, như là cổ chùy gõ trái tim người ta.

Tư Trạm dừng lại, đứng tại chỗ nhìn Đồng Miêu, anh hít một hơi thật sâu, trong giọng nói mang theo cổ bất đắc dĩ lẫn tàn nhẫn: “Tiểu Miêu, cậu còn như vậy.....”

Anh không tiếp tục nói, nhưng hầu kết nhẹ nhàng lặn lộn.

Lòng bàn tay Đồng Miếu dán lên mặt sơn của cây cột, rụt rè nói: “Tớ thế nào?”

Âm thanh mềm mại mang theo chút tội thân, giống như lông vũ vuốt qua trêu chọc tim người khác.

Tư Trạm đột nhiên bước đến phía trước cô, ngón tay khô ráo nâng cằm cô lên, đỉnh mũi cơ hồ đụng phải cô, cách một tấc cuối cùng thì dừng lại.

Môi của Đồng Miếu nhỏ nhắn hồng nhuận, hơi hơi nhấp, mang theo hơi thở ướt át, giống kẹo mềm ngon miệng, làm người ta nhìn không được muốn đụng vào. Ngón tay anh niết gương mặt mềm như bông của cô, làm cô không có khả năng chạy thoát.

Cô giật mình mở to hai mắt, con ngươi sạch sẽ tràn ngập cảm xúc khó có thể tin.

Hơi thở của Tư Trạm đột nhiên mãnh liệt, anh đến gần như vậy, gần đến mức chỉ cần anh muốn liền có thể hôn xuống.

Móng tay Đồng Miếu gắt gao bám vào cây cột, trong đầu như bị nổ mạnh, đánh vỡ tư duy của cô, không có cách nào giải thích.

Anh là... Muốn hôn xuống sao?

Nhưng anh dừng lại, nhưng vẫn không buông cô ra.

Ánh mắt yếu ớt của Đồng Miếu nhìn đôi mắt Tư Trạm, trong miệng mơ hồ không rõ kêu tên anh: “Tư Trạm?”

Tư Trạm đẩy mắt u ám, không khỏi “Ồ” một tiếng, ngón tay thông thả buông cằm Đồng Miếu ra.

Đồng Miếu tựa như một con thỏ nhỏ bị chấn kinh, lập tức chạy cách xa ra, thật cẩn thận nhìn anh.

Mây đen rớt cuộc không chịu nổi trọng lượng của nước mưa, một tiếng sấm nặng nề, nước mưa tí tách rơi xuống dưới.

Giọt mưa mang theo một luồng khí áp ẩm ướt, nghiêng nghiêng đánh vào trên đỉnh hóng gió, cũng đánh vào mái tóc xõa tung của cô.

Tiếng mưa rơi đánh vỡ bình tĩnh, đèn đường hốt hoảng, phía xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Ánh mắt Tư Trạm lập loè một lát, nhàn nhạt nói: “Cậu đừng nghĩ nhiều.”

Có thể không nghĩ nhiều sao?

Đồng Miếu đóng cửa phòng, mở đèn bàn lên, dựa vào giường của mình, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nước chảy, trong đầu là những hình ảnh không vứt đi được.

Cô lấy lịch ra, có đánh dấu vào ngày 30 tháng 9, đó là...ngày phải thi đấu.

Nét bút khoanh tròn ở con số 30, ở cách đó không xa, cũng khoanh vào con số 16.

Thời gian vòng đi vòng lại, lặp đi lặp lại, cô giống như vẫn luôn lặp lại một việc, nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng, lần này với những lần trước không giống nhau.

Tư Trạm đứng dưới vòi sen trong phòng tắm, dòng nước lạnh leo trôi trên làn da anh, rơi xuống mái tóc ướt dầm dề dán ở giữa trán, vòng qua lông mi chảy xuống.

Hình ảnh Đồng Miếu ở trước mắt anh vứt đi không được, anh ngửa đầu, nước lạnh đánh vào trên mặt anh, làm anh ít nhiều thanh tỉnh một chút.

Vì sao không có hôn xuống, cơ hội tốt như vậy.

Anh nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng, cầm lấy khăn lông xoa lưng tung trên người, cũng mặc kệ những dấu vết còn ứ lại.

* Editor: truyện đã được 1k lượt đọc, tuy không nhiều (flop chết đi được) nhưng cảm ơn mọi người thời gian qua đã ủng hộ mình. Những người ủng hộ mình mình đều nhớ tên hết á. Yêu mọi người ☺

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thủ đô lại có một đại hội thể thao, trường học tổ chức cho các lớp cùng tham gia.

Chủ nhiệm Ân nói, những người ở thủ đô cảm thấy không có tiền không yên ổn, vất óc nghĩ ra cái gì đâu không.

Đại số học sinh đều biếng nhác, chủ nhiệm lớp mắt nhắm mắt mở mà cho qua, chỉ có chỗ chủ nhiệm đức dục hùng hồn nêu khẩu hiệu.

Từ Mậu Điền lấy lý do bị dị ứng tia tử ngoại* nên ở lại phòng tự học, thừa dịp trong phòng học không có ai, cậu ta do dự đem một hộp chocolate đặt trong ngăn kéo của Đồng Miếu, viết trên hộp dòng chữ "sorry".

*Tia tử ngoại: tia UV, tia cực tím..

Sau đó cậu nhanh chóng chạy về chỗ ngồi, vui đầu đọc tiếng Anh.

Miệng vết thương của Đồng Miếu đã dần dần khép lại nên mấy ngày nay rất ngứa, vì vậy cô tình nguyện ở bên ngoài vận động.

Khương Dao đứng ở bên cạnh cô, chỉ có lệ nhảy nhảy, cánh tay cũng chưa nâng lên lần nào.

“Miếu Miếu, cậu nghiêm túc như vậy làm gì?” Tóc đuôi ngựa của cô lắc lư, mặt quay lại, ánh mắt trời chiếu vào, tia nắng lan tràn đến lông mi.

“Tớ vận động không tốt, muốn luyện tập nhiều hơn.” Đồng Miếu nghiêm túc trả lời.

Khương Dao nhìn trộm về phía sau, Tư Trạm ngồi ở trên sân bóng rổ, hai tay để ở đầu gối, ánh mắt nhìn về phía trước, trên mặt không có gì biểu tình gì.

Không cần nghĩ cũng biết, ánh mắt kia đang nhìn ai.

Khương Dao chọc chọc Đồng Miếu, nhỏ giọng nói: “Ai da, Miếu Miếu cậu già vờ ngã một tí đi.”

Đồng Miếu không rõ nguyên nhân nhìn cô ấy: “Già vờ ngã?”

Khương Dao giả hoạt cười: “Chính là cố ý lão đảo một chút, nhanh đi nhanh đi.”

Đồng Miếu gạt đầu bất đắc dĩ, không biết Khương Dao lại muốn chơi trò gì.

Lúc cô tập động tác tiếp theo, nghiêng về phía trước giả vờ ngã, Khương Dao một phen giữ chặt cô, kinh ngạc kêu một tiếng: “A!”

Tư Trạm lập tức đứng lên, ngưng mi nhìn về phía Đồng Miếu.

Khương Dao ôm bụng cười ha ha, hướng về phía sau của đội ngũ kêu: “Ây Tư Trạm cậu đứng lên làm gì thế!”

Chỉ một thoáng sùnn mặt Đồng Miếu đỏ bừng, động tác cũng cứng đờ.

Chắc.

Tư Trạm hí mắt: “Khương Dao cậu nhân rồi quá đấy!”

Khương Dao lè lưỡi làm mặt quỷ với Tư Trạm

Đồng Miếu cuối cùng cảm nhận được tầm mắt nóng rực, nhìn chăm chăm sau lưng cô, làm chân tay cô hơi luống cuống.

Từ lúc đó đến sau này, cô như có như không tránh mặt Tư Trạm, có đôi khi, hai người rõ ràng trong một căn phòng, nhưng lại không có gặp nhau, chỉ có Tiểu Ai thỉnh thoảng đâm vào cửa phòng cô.

Nhưng mà cô không biết, trốn tránh như vậy có thể giải quyết được vấn đề hay không.

“Khương Dao cậu đừng náo loạn.” Đồng Miếu xấu hổ cúi đầu, tóc mái rũ đến trước mắt, lòng bàn tay thấm mồ hôi.

“Này có gì đâu, cậu nhìn tớ nè.” Khương Dao giờ cầm lên, đôi mắt nhìn về một hướng.

Trên cầu thang khu dạy học, Quý Nhượng Thừa một tay cầm quyển sách, đang đi xuống dưới.

Ở chỗ thầy ấy, không thể thiếu ánh mắt hấp dẫn người khác, Khương Dao cảm thấy, anh so với mặt trời còn chói mắt hơn.

“Cậu muốn làm gì?” Đồng Miếu không kịp giữ chặt cô ấy, Khương Dao đã chạy về phía Quý Nhượng Thừa.

Ở giữa sân thể dục là đường băng plastic, bên ngoài có một hố cát để nhảy xa, hạt cát bị ánh nắng phơi đến nóng ran, học sinh năng khiếu* cũng đã rời đi.

* Ý chỉ học sinh tập nhảy xa.

Quý Nhượng Thừa vừa định đi về phía trước, Khương Dao bị vướng vào hố cát, bất ngờ ngã gục xuống.

Cô mặc ống vớ dài màu trắng, đầu gối ma sát với cát, lập tức hoen ra vài giọt nước mắt.

Cô nàng đau nhú nhú mày.

Đồng Miêu vẫn luôn ở sau lưng nhìn cô ấy, vừa thấy cô nàng thật sự nhào vào bờ cát, hoảng sợ, liền chạy phía trước.

Cánh tay đột nhiên bị người ta bắt được, cô vừa quay đầu lại, Tư Trầm bao phủ cả người cô.

“Cậu qua đó làm gì.” Anh lôi kéo cánh tay không cho cô đi.

Đồng Miêu lại cảm thấy gương mặt có hơi nóng, cô giãy giụa nói: “Cậu buông tớ ra, Khương Dao bị ngã.”

Tư Trầm thấp giọng nói: “Cậu ấy cố ý đấy.”

Đồng Miêu nín thở, ngẩng đầu nhìn mặt Tư Trầm “Cậu ấy bị ngã thật mà.”

Tư Trầm hí mũi, ngón tay捏 làn da cô: “Cậu cho rằng Quý Nhượng Thừa là tớ à, nhìn cậu giả bị ngã mà sốt ruột.”

Đồng Miêu mở to hai mắt, sau đó mắt tự nhiên quay mặt đi.

Anh nói... Cũng quá lộ liễu rồi.

Cô hơi nắm chặt bàn tay, nhỏ giọng nói: “Tớ không đi, cậu trước tiên buông tớ ra đã.”

Tư Trầm không nghe cô nói, hỏi ngược lại: “Vết thương thế nào rồi?”

Đồng Miêu cúi đầu, gió thổi làm tóc cô bay lung tung: “Khá hơn nhiều, còn cậu thì sao?”

Tư Trầm nhìn chăm chăm mặt cô, tiếng nói có chút khàn khàn: “Không tốt, đặc biệt đau.”

Đồng Miêu gương mặt: “Ừm”

“Ừm là có ý gì, hửm?” Tư Trầm duỗi tay nâng cằm cô lên, cường bạo nhìn mình.

Đồng Miêu lắc đầu tránh thoát ngón tay anh, có chút xấu hổ và giận dữ nói: “Này, cậu đừng chạm vào tớ!”

“Tư Trầm! Em về vị trí đi!” Chủ nhiệm lớp đẩy mất kính, đứng trước đội ngũ rít gào với Tư Trầm.

Tư Trầm dừng một chút, cảnh cáo cô: “Không được trốn tránh tớ.”

Đồng Miêu không đáp lại.

“Cậu đáp ứng tớ sẽ đi.” Anh không nhượng bộ chút nào.

“..... Ừm”

Không tình nguyện.

Tư Trầm buông tay cô ra, tay cầm túi quần, cảm thấy mất nguyện mà trở về xếp sau.

Đồng Miêu thở một hơi thật dài, nhưng mà tâm tư vẫn đang treo trên mây.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, Quý Nhượng Thừa đã đỡ Khương Dao về phòng y tế, cả người Khương Dao cơ hồ đều dựa vào Quý Nhượng Thừa, đi khắp khiêng.

Lúc sau có mười lăm phút nghỉ ngơi, tiết sau vừa vận lại là tiết vật lý.

Đầu gối Khương Dao xoa còn i-ốt, cùng Quý Nhượng Thừa một trước một sau vào phòng học.

Cô nàng nhìn Đồng Miêu chớp mắt, đuôi mắt hơi nâng, tràn đầy thần sắc đắc ý.

Đồng Miêu lo lắng nhíu mày: “Cậu sao lại ngã thật hả?”

Khương Dao đỡ cái bàn ngồi xuống. Đồng Miêu nhìn đầu gối cô ấy, mơ hồ có thể nhìn ra hạt cát cát qua vết máu, nhọt nhọt, nhìn có vẻ rất đau.

“Đương nhiên muốn ngã thật, Quý Nhượng Thừa cũng không phải là Tư Trạm.” Khương Dao không chút để ý nói.

Đồng Miêu giặt mình, Khương Dao không ngờ nói lời y hệt với Tư Trạm.

Thầy Quý cùng Tư Trạm khác nhau ở chỗ nào, cô không muốn nghĩ nhiều, vì thế chậm rãi lùi về bàn mình.

Khương Dao còn chưa có nói xong, ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm mặt Quý Nhượng Thừa, nhẹ giọng nói: “Miêu Miêu, muốn có một cuộc gặp mặt ngẫu nhiên mà lãng mạn, phải dựa vào nỗ lực bám riết không tha.”

Không biết có phải tiếng của cô nàng hơi lớn hay không, Quý Nhượng Thừa đột nhiên nhìn về phía cô ấy, ánh mắt thâm thúy.

-

Cuộc sống ở cao trung hai điểm một đường, ngày qua ngày, mới chớp mắt đã đến tháng chín, thời tiết cũng dần dần không còn nóng.

Toàn trường đắm chìm trong mười một ngày nghỉ, đại hội thể thao đã tiến hành đầu vào đầy, nhưng Đồng Miêu lại không có duyên tham gia.

Ngày đó có chút âm u, thừa dịp chào cờ nên có thời gian nói chuyện, chủ nhiệm Tôn đồng dạng cho tuyên bố toàn trường chuẩn bị tham gia thi đua.

“Chúng ta sẽ chọn những người ưu tú nhất, tuyển ra mười em học sinh, hai đội đại diện cho trường học tham gia thi đấu.....”

Bởi vì cuộc thi đặc biệt quan trọng, cho nên đại bộ phận dự thi là học sinh lớp 12, nhưng vì bảo đảm vạn vô nhất thất*, nên học sinh lớp 10, 11 vượt trội hơn bạn cùng lứa tuổi cũng sẽ được tuyển ba bốn người.

* Vạn vô nhất thất: không có sai sót.

Đồng Miêu là một trong số đó.

“Bạn học Đồng Miêu, từng đạt được giải nhất môn sinh vật học của cuộc thi league dành cho học sinh trung học, giải nhất môn vật lý cấp quốc gia, cuộc thi Olympic toán học.....”

Đồng Miêu lắng lắng nghe, trên mặt không có biểu tình gì.

Trong lớp thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng kinh hô, ai cũng không biết học sinh mới chuyển tới lại có bối cảnh lớn như vậy.

“Cuối năm lớp 10 cũng đã đạt được thông báo trúng tuyển của Thanh Hoa, cho nên cuộc thi lần này, Thịnh Hoa chúng ta nhất định phải làm được!”

Chủ nhiệm nói xong, trên mặt tràn đầy nụ cười đắc ý, dưới đài vang lên từng đợt vỗ tay.

Đôi mắt Đồng Miêu run rẩy, móng tay gắt gao nắm chặt lòng bàn tay.

Cô rất muốn ngồi xồm xuống, rất muốn cắn thứ gì đó để phát tiết cảm xúc của mình, nhưng cái gì cũng không thể làm.

Chủ nhiệm Tôn nói với học sinh toàn trường, để cho cô áp lực rất lớn.

Cô nỗ lực làm theo lời căn dặn của chuyên gia, điều tiết tâm thái* của mình, nhưng mồ hôi lạnh vẫn không ngừng toát ra.

* Tâm trạng và thái độ.

Khương Dao nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, lo lắng đầy đầy: “Miêu Miêu?”

Đồng Miêu tựa như mới từ trong nước bị kéo lên, đầu tóc ướt đầm dính vào vành tai, hàm răng ở trên môi cắn ra một dấu rất sâu.

Đột nhiên, một đôi tay to rộng ấm áp ngăn lỗ tai cô lại.

Cô bỗng nhiên quay đầu lại.

Tư Trạm che lỗ tai cô, tiếng nói của chủ nhiệm Tôn dần dần trở nên mỏng manh, tiếng vỗ tay xung quanh cũng dần tắt.

Đồng Miêu ngơ ngẩn nhìn Tư Trạm, sắc mặt anh không tốt, ánh mắt lạnh băng nhìn chủ nhiệm Tôn ở trên bục.

Nhưng mà suy nghĩ của Đồng Miêu thành công bị kéo lại.

Cô tạm thời quên mất cuộc thi, quên mất sự khấn trương khi bị mọi người đánh giá trước mặt, gió thổi qua, mồ hôi bị hong đi trong gió, hơi lạnh.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn chằm Tư Trạm, lỗ tai bị bàn tay anh bao lại.

Trong nháy mắt, toàn thế giới đều là anh.

Hơi thở của anh, mùi hương của anh, độ ẩm của anh.

Trong mắt cô lập loè ánh nước, ánh mắt mờ mịt vô thức làm người ta đau lòng, cô lần đầu tiên không có đầy anh ra.

Bầu trời đánh một tiếng sấm rền, rất nhanh mưa tí tách rơi xuống.

Không hiểu sao lại cảm thấy rất giống đêm đó, cơn mưa âm ướt tươi mát, sát vào người.

Đám học trò bị mưa xối rồi loạn hết cả lên, sôi nổi cởi áo khoác chắn mưa, tiếng oán giận cũng dần dần nhiều lên, lời nói của chủ nhiệm Tôn cuối cùng cũng bị đánh gãy.

Tư Trạm trầm ồ hỏi: “Còn sợ không?”

Đồng Miêu ở trong lòng bàn tay anh nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh buông tay ra, nhanh tay cởi áo khoác cởi ra đưa cho Đồng Miêu, thấp giọng nói: “Các cậu khoác đi.”

Đồng Miêu cầm áo khoác, ngẩng ra nhìn Tư Trạm.

Thật kỳ quái, rõ ràng khó chịu đến mức không chịu được, lại bị anh nhẹ nhàng dõng dạc đi lực chú ý.

Giống như thuốc giải.

Khương Dao nhanh chóng đem áo khoác khoác lên, để trên đầu mình cùng Đồng Miêu, còn nhìn Tư Trạm kêu một câu: “Cảm ơn nha.”

Đồng Miêu mới đột nhiên hoàn hồn, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.....”

Chu Nhã Như yên lặng quay đầu nhìn Đồng Miêu, hung hăng cắn chặt răng.

Cô đã nỗ lực như vậy, thậm chí còn kêu mẹ mình tìm chủ nhiệm Tôn, nhưng trường học lại nói danh ngạch đã đầy, kêu cô chờ đến lớp 12 lại tham gia.

Nếu không phải Đồng Miêu, cô tự tin có thể vượt qua đối thủ cạnh tranh khác.

Đồng Miêu rõ ràng đã nói không tham gia.

Nếu sớm biết rằng danh ngạch bị chiếm, cô tội gì phân ra một nửa tinh lực để chuẩn bị cho cuộc thi chứ.

Đáy mắt cô ngậm nước, tay nắm chặt, tiện đà thu hồi ánh mắt, cười lạnh nhìn trời, nước mưa tích ở trong ánh mắt, có chút sấp sấp.

Trần Lộ Nam nhìn về phía Tư Trạm, hơi mất mát chọc người Cát Thần Thần: “Ai da, không phải nói Tư Trạm chán ghét Đồng Miêu à?”

Cát Thần Thần bĩu môi: “Ai biết được.” Cô ấy còn đang khiếp sợ, đắm chìm trong đám thành tích của Đồng Miêu.

Rốt cuộc là dạng người gì, mới có thể học tốt tất cả các môn như vậy, hơn nữa lại còn rất đỉnh.

“Đồng Miêu vừa tới Tư Trạm đã khiến cho cậu ấy gặp gian nan rồi, còn cướp nước của Chu Nhã Như cho Đồng Miêu, Trần Đông cũng nói như vậy.....”

Cô không biết là đang thuyết phục Cát Thần Thần, hay là tại thuyết phục chính mình nữa.

Cát Thần Thần không quá quan tâm cái này, không chút để ý nói: “Khả năng bởi vì Khương Dao đi, bọn họ cũng có quan hệ.”

Trần Lộ Nam có chút vui mừng: “Đúng không?”

Cát Thần Thần gật đầu: “Không nhớ rõ nghe ai nói nữa.”

Trần Lộ Nam dừng một chút: “Khương Dao thích thầy Quý à?”

“Đúng vậy.”

“Khá khen, cũng thật lợi hại.”

...

Tiết học cuối cùng cũng bắt đầu, đám học sinh bị dầy vò đứng ở hàng hiên để tránh mưa, giáo viên không ngừng cảnh cáo: “Không được chen chúc,

không được va chạm!”

Nhưng ai cũng không muốn ướt đầm ngồi trong phòng có điều hòa, tận dụng khả năng chạy về bên trong.

Đồng Miêu cùng Khurong Dao cũng chạy, nhưng các cô chạy đến dưới mái hiên, chờ dòng người ít đi mới đi vào.

Đồng Miêu nhìn Tư Trạch chậm rì rì từ sân thể dục bước tới.

Anh đưa áo khoác cho cô, bên trong mặc một áo CK* ngắn tay, trên cánh tay đều là vết nước, quần áo bị ướt, dán ở trên cơ bắp, nhưng ngoài ý muốn lại rất gợi cảm.

* CK: Không nhầm thì là Calvin Klein. Một dạng áo CK:

Tóc của anh rất đen, ướt đầm rũ ở trên trán, nước mưa đổ rào rào ở xung quanh anh, nhưng anh không chút để ý tay đút túi quần.

Giống một bức tranh phong cảnh.

Đồng Miêu chợt dạ thu hồi ánh mắt, kéo tay Khurong Dao: “Đi thôi.”

Rất nhiều năm sau, cô cũng không quên hình ảnh này, bộ dáng thiếu niên trong sáng tuần tú đi bộ trong mưa.

Không có người nào đặc biệt như anh, cũng không có người nào có thể thay thế được anh.

-

Chu Nhã Như nhẹ nhàng gõ cửa phòng chủ nhiệm Tôn, sau khi được cho phép, đẩy cửa đi vào.

“Chủ nhiệm Tôn, em có chuyện muốn nói với thầy.”

Chủ nhiệm Tôn ngẩng đầu, cười cười, ông đối với những đứa trẻ học giỏi đều có hảo cảm, đều là do Thịnh Hoa chiều mộ về.

“Nhã Như à, làm sao vậy?”

Chu Nhã Như khẩn trương liếm môi, nắm chặt tay: “Chủ nhiệm Tôn, em muốn tham gia cuộc thi.”

Chủ nhiệm Tôn ngẩn người, có chút xấu hổ trầm mặc sau một lúc lâu, lời nói thăm thía: “Nhã Như, năm 2 chỉ có hai danh ngạch, lần trước Hiểu Bạch lớp 1 thứ hạng cao hơn em.”

Ánh mắt Chu Nhã Như run rẩy: “Vậy còn Đồng Miêu? Cậu ấy không phải đã có thông báo trúng tuyển của Thanh Hoa sao?”

Chủ nhiệm Tôn ho nhẹ một tiếng, dựa vào sau ghế dựa: “Nhã Như, thật không dám dấu diếm, trường học lần này muốn Đồng Miêu đoạt được giải thưởng.”

Trong lòng Chu Nhã Như trầm xuống: “Chủ nhiệm, em cũng có thể, em bảo đảm sẽ mang về giải nhất cho trường.”

Chủ nhiệm Tôn thở dài một hơi, vẫn là lắc đầu: “Đồng Miêu ở Nhất Trung chính là một vương bài, làm thầy vẫn luôn đau đầu, hiện tại em ấy chuyển qua, thầy không có lý do gì mà không cần cả.”

Chu Nhã Như còn muốn nói gì đó, chủ nhiệm Tôn đã đánh gãy nòng lời nói của cô: “Lần này em chủ yếu đề cập đến việc muốn có danh ngạch, em cũng là một học sinh ưu tú, học kỳ sau của lớp 11 còn có cơ hội, không cần sốt ruột.”

Tiếng của Chu Nhã Như mang theo khóc nức nở, trong mắt chứa đầy nước mắt: “Chủ nhiệm, em rất muốn đậu Thanh Hoa Bắc Đại, em không thể từ bỏ bất kì cơ hội nào!”

Chủ nhiệm Tôn khó xử nhũn mày: “Bình tĩnh đi, thầy cảm thấy em nhất định có thể thi đậu, em không phải tham gia... năng khiếu thể thao có đúng không?”

Chu Nhã Như cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Bị người nặc danh bầm bả, không tham gia.”

Chủ nhiệm Tôn xấu hổ “A” một tiếng.

Ở Lan thị tham gia thể thao là dễ dàng có được đặc quyền nhất, bởi vì danh ngạch rất nhiều, hơn nữa quản không nghiêm, cho nên rất nhiều phụ huynh từ lúc năm lớp 10 đã kêu con mình tham gia.

Trường học tự nhiên sẽ mắt nhắm mắt mở.

Nhưng chuyện này, thật sự sợ nhất việc bị bầm bả, có năng lực hay không, vừa nhìn đã hiểu ngay.

Xem ra Chu Nhã Như bởi vì chuyện này, nên có vẻ càng vội vàng hơn.

“Kỳ thật em không tham gia cũng không thành vấn đề.....”

Đáy mắt Chu Nhã Như có chút đau thương: “Chủ nhiệm, tố chất tâm lý em không tốt, tham gia kiểm tra sẽ không đậu.”

Không có biện pháp.

Chủ nhiệm Tôn không có khả năng đem danh ngạch của Đồng Miêu nhường cho cô, thay cho Hiếu Bạch cũng không phải việc tốt.

Chu Nhã Như về phòng học liền gục trên bàn khóc lén, Đồng Miêu nhìn thoáng qua chỗ cô ấy.

Lần trước Chu Nhã Như đưa nước cho cô, nên cô đối Chu Nhã Như rất có hảo cảm.

Không biết Chu Nhã Như làm sao mà khóc, hình như rất thương tâm.

Sau khi tan học, cô yên lặng đi siêu thị, mua cho Chu Nhã Như một lon nước có gas lạnh.

Cô nhẹ nhàng đi đến trước bàn Chu Nhã Như, thấp mắt nhìn xuống, Chu Nhã Như khắc chữ ở trên bàn thật mạnh, dùng sức lực rất lớn.

—— Thanh Hoa, Bắc Đại.

Cô đặt nước vào trong tầm tay của Chu Nhã Như, nhu đạo nói: “Cậu đừng khóc.”

Cô không giới an ủi người khác, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể vụng về, nói một câu giống như "sẽ không sao cả".

Chu Nhã Như đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng, cánh tay dùng sức đẩy ra: “Ai muốn nước của cậu!”

Lon thủy tinh nện trên mặt đất, lập tức vỡ thành mấy mảnh, nước bên trong chảy ra, ùng ục ùng ục.

* Editor: tác giả có viết 1 truyện về cặp Quý Nhược Thừa và Khương Dao. Mị muốn thấy thầy Quý sẽ bị quật như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đồng Miêu gạt mình, hơi há miệng, không nói gì.

Bọt nước bắn tung tóe đến trên cẳng chân cô, lạnh lẽo.

Chu Nhã Như đột nhiên đứng lên, đẩy Đồng Miếu ra, chạy khỏi phòng học.

Đồng Miếu nhẹ nhàng lao đảo một chút, chân tay luống cuống đứng ở tại chỗ.

Tiểu học cao đẳng* đang nhìn điện thoại ngẩng đầu lên, không kiên nhẫn thở dài: “Mẹ nó suốt ngày chỉ biết khóc, ngồi cùng bàn với cậu ta đúng là xui xẻo chết đi được.”

* Minh cũng không biết sao lại gọi vậy. Nếu là Tiểu Cao thì mỉa cười chết mất.

Đồng Miếu nhẹ nhàng rút về phía sau, muốn ngồi xổm xuống nhặt mảnh thủy tinh lên, ngón tay vừa mới đụng vào, phía sau liền xuất hiện một bóng ma.

“Cậu đụng vào một chút thử xem.”

Thanh âm có điểm hung dữ, từ đỉnh đầu cô truyền xuống, không hiểu sao rất dọa người.

Đồng Miếu dừng một chút, chậm rãi rút tay trở về, quay đầu lại nhỏ giọng nói thầm: “Tớ chính là nhìn xem, không muốn chạm vào.”

Tư Trạm mới vừa thay một cái áo somi khác, vừa mới mua ở siêu thị, trắng bóng, ngay cả hoa văn cũng không có.

Anh mặc có hơi rộng, dáng người thon gầy đi một ít, nhưng không hiểu sao lại rất đẹp.

Đồng Miếu vỗ vỗ tay đứng dậy, muốn đi về sau cửa lấy cái chổi.

Tiểu học cao đẳng nhìn về phía bóng dáng của cô kêu: “Chu Nhã Như oán hận cậu giỏi hơn cậu ta, có thể tham gia thi đua, cậu còn giúp cậu ta làm cái gì!”

Đồng Miếu dừng bước. Nếu là như vậy, thì thật sự không còn biện pháp nào khác.

Nếu cô muốn đem danh ngạch nhường cho Chu Nhã Như đến cỡ nào thì trường học cũng sẽ không đồng ý.

Không nghĩ tới một bài đăng nho nhỏ, lại chậm rãi, thay đổi quỹ đạo của nhiều người.

“Dù sao nước cũng là tớ mua, về sau không ai dám phải thi tốt rồi.” Đồng Miếu nhìn tiểu học cao đẳng, nhàn nhạt nói.

Tiểu học cao đẳng tám tắc miệng: “Đồng Miếu, cậu có điểm cao lãnh của học thần không vậy.”

Chủ nhiệm Tôn trước mặt mọi người kể ra thành tích của Đồng Miếu, trong lớp các bạn học bắt đầu ấn ý gọi cô là đại thần, thái độ của Từ Mậu Điền đối với cô cũng tốt hơn rất nhiều.

Không đợi cô đáp lời, đột nhiên có Cờ Đỏ gõ cửa lớp: “Cậu là Đồng Miếu à, chủ nhiệm tìm.”

Đồng Miếu nghĩ trên mặt đất đang còn mảnh thủy tinh, có chút do dự.

Tư Trạm dựa vào bàn, tóc còn hơi ẩm ướt, anh nhìn vệt nước trên mặt đất đột nhiên nói: “Cậu đi đi, tớ giúp cậu dọn dẹp.”

Đồng Miếu nghi ngờ nhìn Tư Trạm, anh có thể tốt như vậy?

Nhưng cô lại không dám để chủ nhiệm chờ lâu, đành phải cảm kích nói: “Ủm cảm ơn.”

Tư Trạm bắt lấy tay cô: “Cậu còn không khách khí, cậu phải làm gì đó tốt tốt cho tớ chứ, tớ vì cậu mà mặc mưa này.”

Nói cũng có đạo lý, Đồng Miếu không giận: “Cậu muốn cái gì?”

Tư Trạm trầm mặc, đột nhiên gọi mỉa cười khê một chút: “Nói sau đi.”

Nụ cười làm Đồng Miếu có chút nao nao, cô nhìn Tư Trạm một cái, không tự giác bấu môi, do dự ra khỏi phòng học.

Tư Trạm vẫn luôn nhìn bóng dáng cô cho đến khi biến mất, mới đá bàn Chu Nhã Như, nói với Tiểu học cao đẳng: “Này, kêu cậu ta tự mình quét.”

Tiểu học cao đẳng nhiều chớp mắt: “Không phải cậu nói.....”

Chu Nhã Như dùng khăn giấy xoa nước mắt trở về, bên cạnh còn có bạn thân của cô ấy cầm khăn giấy, vỗ vai an ủi.

Sắc mặt của Tư Trạm đột nhiên lạnh lên, đôi mắt hẹp dài nheo lại, quay đầu nói với cô ấy: “Học tập không tốt liền muốn đổ lên đầu người khác, mẹ nó cậu thiếu người cùng lái nhái, nhưng không ai thiếu cậu cả.”

Chu Nhã Như cứng đờ ở tại chỗ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bạn thân cô ấy ra mặt, nhỏ giọng nói: “Tur Trạm sao cậu lại như thế, không thấy Nhã Như đang khóc sao, cậu ấy là con gái đấy.”

Tur Trạm căn bản không phản ứng lại, một tay một chống mặt bàn, nhảy qua hai cái ghế dựa, đi tới lối đi nhỏ trở lại chỗ ngồi của mình, lười biếng dựa vào.

Trần Đông vỗ vai anh, cọt nhả nói: “Ca, cậu đối với mỹ nữ cũng quá vô tình đấy, nói thế nào thì cũng là một học trò ngoan ngoãn mà.”

Tur Trạm nghiêng người liếc cậu một cái.

Trần Đông chạy nhanh giờ tay lên: “Được rồi được rồi, trừ em gái cậu ra, ai cũng không được tính là mỹ nữ.”

Trần Lộ Nam quay đầu, nhỏ giọng hỏi: “Cái gì mà em gái?”

Trần Đông cười hắc hắc: “Bí mật, không nói cho cậu.”

-

Chủ nhiệm tìm Đồng Miếu là vì muốn tiến hành một cuộc kiểm tra nho nhỏ.

Nếu thành viên một đội mà không quen biết nhau thì ở trên sân thi đấu phối hợp sẽ không tốt.

Đồng Miếu an tĩnh đứng trong một góc, nghe theo sự an bài của chủ nhiệm Tôn.

Trong đội cô có ba người lớp 12, một người lớp 11, đều là những học sinh xuất sắc của trường.

Thừa dịp một đội khác đang làm kiểm tra, có người vỗ vai cô: “Em chính là Đồng Miếu nhỉ, lợi hại lợi hại, cầm được nhiều giải thưởng như vậy.”

Đồng Miếu khiêm tốn gật đầu: “Chào học trưởng.”

“Anh tên Lục Minh, em đừng gọi anh là học trưởng, đại học mới gọi như thế.” Lục Minh gãi gãi đầu, nhìn trộm khuôn mặt Đồng Miếu.

Trắng nõn, hơi có đáng vẻ trẻ con, đôi mắt lại lớn, phù một tầng hơi nước, rất đáng yêu.

Đồng Miếu nhàn nhạt cười, cô không có thói quen giao tiếp với người xa lạ, đặc biệt là người khác phái, vì thế liền đem ánh mắt nhìn về hướng đội đang kiểm tra ở trên.

Quý Nhượng Thừa ra vài đề khó cho bọn họ, thật đáng tiếc, thời gian trôi qua nhưng không có người tính được, cuối cùng tổng hợp được 88 điểm.

Quý Nhượng Thừa một tay chống bàn, xoa xoa ấn đường, nhàn nhạt nói: “Không tồi.”

Thầy ấy nói như vậy, chủ nhiệm Tôn lại biết, đây chỉ là trình độ bình thường, nhiều nhất chỉ là không phân cao thấp với các trường trung học trọng điểm khác thôi.

Rất nhanh, tổ kia đã đi xuống, tổ của Đồng Miếu đi lên.

Lục Minh tiến đến bên tai Đồng Miếu nhẹ giọng nói: “Cố lên.”

Hô hấp âm áp phun đến bên tai cô, Đồng Miếu nhú mày, không hiểu sao hơi bài xích.

Cô cố tình ngồi cách xa Lục Minh một chút, ở giữa cách hai người lớp 12, Hiểu Bạch ngồi bên kia.

Khảo nghiệm bọn họ là một tổ đề mới, có lẽ là bị tổ kia khai mào sự hiểu trắng, bốn người kia tranh nhau trả lời, không ai nhường ai.

Đồng Miếu không thích tranh giành, chỉ cần là trả lời đúng, cô sẽ không đáp lại, yên lặng viết kết quả lên giấy.

Rất nhanh đã trả lời xong hết những đề cơ bản, cuối cùng là những đề thi cực kỳ biến thái.

Quý Nhượng Thừa ở trên bàn tùy ý lật lật, ngón tay cầm một tờ giấy: “Tiếp theo sẽ cho các em năm giây để có thể dùng máy tính, đưa ra đáp án cho câu hỏi.”

Tiếng của thầy trầm ồm dễ nghe, ngón tay chậm rãi rút tờ giấy kia ra.

Nghe nói có thể dùng máy tính, mấy người không hèn mà cùng bật máy tính, ngón tay để trên bàn phím, sẵn sàng đón quân địch.

Quý Nhượng Thừa đem giấy dán trên bảng đen, chữ to rõ ràng bắt mắt — căn lập phương* của 268336125.

* Căn bậc 3

Hiếu Bạch cùng bọn Lục Minh sững sốt, năm giây đã qua một nửa.

Không kịp, căn bản đều không kịp ấn xong số, sao có thể ra đáp án chứ.

Bọn họ cúi đầu luống cuống tay chân nhấn số, ấn sai một vị số liền sai tất cả.

Âm thanh nhắc nhở hết 5 giây rất nhanh đã vang lên, mọi người không được cầm máy tính.

“Ôi! Cái đề gì đây!”

“Tớ bấm không kịp, vô dụng.”

“Không ai trả lời được nhỉ?”

“645.”

Tiếng của Đồng Miêu nhẹ nhàng mềm mại, chậm rãi nhìn không ra một chút sốt ruột nào, ngữ khí lại là khẳng định.

Đồng tử của cô sâu và đen, nhìn chăm chăm con số trên bảng đen, trên mặt cũng không có biểu tình gì, bộ dáng phúc hậu và vô hại.

Quý Nhượng Thừa nhìn chủ nhiệm Tôn gật đầu.

Không chỉ là các học sinh, ngay cả chủ nhiệm Tôn cũng há to miệng: “Sao có thể chứ?”

Ban đầu ông cho rằng, đề thi biến thái như này học sinh đều không làm được, các trường học đều cầu nguyện không xui xẻo mà gặp đề như vậy, nhưng Đồng Miêu lại có thể giải ra được.

Quý Nhượng Thừa hơi có chút tán thưởng nhìn Đồng Miêu: “Em ấy năm đó xin thi đầu, sở trường đặc biệt chính là tính nhắm tia chớp*, cho nên đề này đối với em ấy không thành vấn đề.”

*Editor: Có nên đề thành "Tính nhanh" cho gọn không?

** Miêu tỷ làm em sợ quá!!!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tính nhắm tia chớp là loại thiên phú khả ngộ bất khả cầu*, cũng không phải mỗi người chỉ cần tập luyện cũng có được.

* Chỉ có thể gặp không thể cầu.

Chủ nhiệm Tôn ngoài ý muốn mà vui mừng, dựng thẳng sống lưng vỗ tay: “Bạn học này, thâm tàng bất lộ*, em làm như thế nào vậy?”

* Thâm tàng bất lộ: có tài năng nhưng giấu đi.

Đồng Miêu nâng con ngươi lên, nhìn ánh mắt mừng như điên của chủ nhiệm Tôn, lập tức lại cảm nhận được áp lực.

Cô nhẹ nhàng cắn má thịt, thấp giọng nói: “Trước kia ba em biết làm cái này, ông ấy dạy em.”

Cô quá khản trương, các câu chữ trở nên hỗn độn, nói từ "ba", còn có chút chần chờ trúc trắc.

Rốt cuộc, đã rất nhiều năm không gọi như vậy.

Chủ nhiệm Tôn xoay đầu nói với Quý Nhượng Thừa: “Di truyền thiên tài! So với thầy năm đó cũng không kém đâu!”

Quý Nhượng Thừa nhàn nhạt cười: “So với tôi còn giỏi hơn.”

Chủ nhiệm Tôn nói rất hưng phấn, linh động nói: “Ai da, khi thầy kết thúc điều nghiên* thì trực tiếp mang về Thanh Hoa làm trợ thủ đi!”

* Điều nghiên: Điều tra và nghiên cứu

Quý Nhượng Thừa bắt đầu dĩ nói: “Em ấy không nhất định là thích học vật lý đâu.”

Đồng Miêu nghe được lời Quý Nhượng Thừa nói, không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ thầy Quý đến Thịnh Hoa chỉ là để điều nghiên sao?

Nếu thầy ấy đi rồi, Khương Dao sẽ rất thương tâm.

Quý Nhượng Thừa nhìn đến ánh mắt lo lắng của cô, cho rằng cô lo lắng thay đổi giáo viên sẽ có vấn đề, vì thế giải thích: “Thầy sẽ dạy các em tới khi tốt nghiệp, ở Thịnh Hoa hai năm”

Đồng Miêu thở phào nhẹ nhõm.

Còn tốt còn tốt.

Sau khi cuộc kiểm tra chấm dứt, ánh mắt của mấy học sinh lớp 12 nhìn Đồng Miêu cũng thay đổi, nếu ban đầu chỉ là hâm mộ thành tích của cô, hiện tại cũng chỉ có thể nhìn được thôi.

Trách không được Lục Minh tỏ vẻ muốn dựa vào Đồng Miêu để lấy thành tích, bọn họ chắc sẽ làm được.

Lục Minh hơi mừng thầm, cùng ở một tổ với Đồng Miêu, ban đầu dự định có được giấy khen, giờ hẳn có thêm cái này, xin vào Thanh Bắc* cơ hồ không có trở ngại.

* Thanh Bắc: Thanh Hoa - Bắc Đại.

“Miêu Miêu*, không nghĩ tới em lớn lên đã đẹp, thực lực cũng mạnh như vậy.” Hắn cố ý "vô tình" đi sánh vai với Đồng Miêu, cánh tay thỉnh thoảng đụng vào bả vai cô.

* Miêu Miêu: Trong bản cv là "Mệnh Mang". Ở chương 2, Đồng Miêu đã giới thiệu tên mình Miêu trong "mệnh mệnh" biển nước, nên Mệnh Mang ở đây mình để thành "Miêu Miêu" nhé.

Đồng Miêu nhú mày, né sang hướng bên cạnh, có lẽ “Ủm” một tiếng.

Lục Minh nhìn ra cô cách xa mình, cũng biết các cô gái học giỏi đều có chút cao ngạo.

Hắn trước mặt mấy học bá cũng không đi lấy lòng người khác như thế này đâu.

Nhưng mà Đồng Miêu không giống, cô quả thực không phải kiểu ưu tú như mấy người kia, mà vô cùng thích hợp làm bạn gái.

Vì thế hắn hạ giọng hỏi một câu: “Miêu Miêu, em có tòa cơ* không?”

* Cầu cao nhân. Mình đoán là weibo hay gì đó.

Đồng Miêu nhích lại gần bên người Hiếu Bạch: “Không có.”

“Vậy có WeChat không, thêm bạn tốt đi?”

“Cũng không có.”

Tiếng cô thanh thanh lãnh lãnh, chỉ nghĩ cách xa hắn nhanh một chút.

Nhưng mới vừa nói xong câu đó, điện thoại trong túi quần vang lên, không khéo, là tiếng thông báo của WeChat. =)))

Lục Minh: “.....”

Trên mặt Đồng Miêu lại không có chút thần sắc xấu hổ nào, cô dừng một chút, vẫn là lấy điện thoại từ trong túi ra.

Màn hình sáng lên, trong khung thông báo có một câu —— sao còn chưa trở lại?

Ghi chú*: Con của bạn trai mẹ.

* Chắc là Tên người gửi ấy, mình không rành cái này.

Đồng Miêu đem điện thoại cất lại, không có trả lời.

Trên mặt Lục Minh nhiều ít có chút không nhận được, ý cự tuyệt của Đồng Miêu cũng quá rõ ràng, giống như không có chút khách khí nào.

Đại khái EQ thật thấp.

Hắn hậm hực bước nhanh lên lầu.

Hiểu Bạch ở bên tai Đồng Miêu nói thầm: “Cách xa cậu ta một chút, nổi danh là hoa tâm*, nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp liền muốn tán tỉnh.”

* Hoa tâm: lãng nhãng

Đồng Miêu cảm kích nhìn cô ấy cười cười, mắt hạnh hơi hơi cong: “Cảm ơn.”

Hiểu Bạch cảm thán nói: “Đại thần mạng tử cùng bay cao nha~”

“Hợp tác vui vẻ.”

-

Cuối tuần Đồng Mỹ Quân muốn đi công tác ở tỉnh duyên hải, Đồng Miêu không về thành phố, cô đã sớm rời giường, vào phòng tắm gội đầu.

Đầu tóc ướt đầm xối tung trên bả vai đơn bạc, cô nhìn gương rồi nhẹ nhàng dùng khăn lông lau lau.

Chủ nhật là buổi thi đấu chính thức, hôm nay đến xem lịch thi.

Vì bảo đảm vạn vô nhất thất*, cô chuẩn bị mang theo bản đồ, để không có sai lệch thời gian.

* Không có sai sót

Mới vừa đẩy cửa đi ra ngoài, đã thấy Tư Trạm đầu tóc rối loạn ngồi trên sofa phòng khách, hơi híp mắt, hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ.

Đồng Miêu kinh ngạc một chút, căn bản là không biết anh ra đây từ khi nào.

Cô nhẹ nhàng rũ mắt, liếm môi, rón ra rón rén đi về phòng ngủ.

Dép lê nhẹ nhàng dẫm trên mặt sàn, gót chân hơi hơi ngừng ở không trung, tận lực không phát ra tiếng vang.

Tư Trạm ngủ không sâu, cô chỉ có thể dùng một tay đỡ tường giữ cân bằng, không nghĩ tới mới vừa xoa tóc nên tay ướt, ở trên tường lưu lại một vết bàn tay nho nhỏ.

“Cậu làm gì đấy?”

Tư Trạm lười biếng mở mắt ra, tiếng nói có chút trầm thấp, ngữ khí nặng nề, thành công làm Đồng Miêu đứng ở tại chỗ.

“Về phòng.” Cô nhỏ giọng đáp.

“Về phòng mà vẫn trốn tránh tớ?” Tư Trạm gỡ gỡ đầu tóc hỗn độn, đột nhiên đứng lên đi về phía Đồng Miêu.

Anh mặc quần ngủ rộng thùng thình, tay đút ở trong túi, trên mặt treo nụ cười hài hước, vài sợi nắng sớm xuyên qua cửa sổ phòng khách chiếu vào trên sườn mặt anh.

Anh một tay chống tường, không biết có phải có ý hay không, mà dè lên dấu tay Đồng Miêu để lại.

Đồng Miêu nhìn đến chỗ ngón tay anh, lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

“Cậu đừng có nao loạn, tránh ra cho tớ qua.” Cô tức hộc máu vòng qua anh, muốn đi về phòng của mình.

Tư Trạm bắt lấy cánh tay cô, cong môi: “Cậu khẩn trương cái gì?”

Làn da bị nước chảy qua lạnh lẽo tinh tế, có thể cảm nhận được khớp xương mảnh khảnh bên trong.

“Ai nha, sao cậu cầm cánh tay tớ.” Đồng Miêu run tay, mặt ghen đến mức hơi hồng lên.

Cô không thừa nhận mình khẩn trương, nhưng mà cố tình, Tư Trạm chính là có bản lĩnh làm tiếng lòng cô rối loạn.

“Vậy cậu muốn tớ cầm chỗ nào?” Tư Trạm hơi cúi đầu, ý vị thâm trường nhìn toàn thân Đồng Miêu.

Quả thực là quá lớn mật!

Đồng Miêu cố gắng không hiểu sai, cô cắn chặt răng, nâng dép lê lên dậm ngón chân thủ trưởng* Trạ: “Cậu nói bậy gì đó!”

* Tư hình như còn có nghĩa là thủ trưởng.

Búp.

Có điểm đau, nhưng lại không khó chịu.

Gãi đúng chỗ ngứa.

Bộ dáng đỏ mặt xấu hổ và giận dữ đều gãi đúng chỗ ngứa.

“Cậu có lương tâm hay không vậy, tớ từ sớm đã chuẩn bị đưa cậu đến trường thi, cậu liên đới với tớ như vậy?” Tư Trạ buông tay cô ra, cau mày ngồi xổm xuống, giống như rất đau lòng.

Biết rõ anh giả vờ, nhưng Đồng Miêu như cũ không thể nê hà.

“Không cần cậu đưa tớ đi, tớ ngồi giao thông công cộng.” Cô cọ cọ về phía sau, giữ khoảng cách với anh.

Tư Trạ ngừng đầu, tóc mái trên trán đáp ở trên đôi mắt, hầu kết trên cổ giật giật: “Cậu biết trường sư phạm Lan Thị lớn như thế nào không? Có biết xuống xe phải đi bao lâu không?”

Đồng Miêu bị hỏi đến nghẹn họng.

Cô nhận đường không tốt, bản đồ nhìn cũng không hiểu lắm, nếu thật sự cách rất xa, thật là có khả năng sẽ tìm không thấy.

“Không thấy đường làm chậm trễ cuộc thi thì cậu xong đời rồi.” Tư Trạ ác liệt cảnh cáo nói.

Bị Tư Trạ một dụ dỗ một dọa nạt, cô cuối cùng cũng đồng ý, mặc váy chiffon* an tĩnh chờ Tư Trạ rửa mặt.

* Một mẫu váy chiffon

Mặt trời chậm rãi mọc lên, màu cam vàng, giống lòng đào quả trứng.

Cô lấy lại bình tĩnh, lấy ly ra, uống một ngụm nước, đem hai viên thuốc màu trắng nuốt xuống.

Đây là thuốc của chuyên ra đem về từ nước ngoài, nếu cô vạn bất đắc dĩ phải nhận loại thống khổ này, liền ăn mấy viên, có thể giảm bớt đi chút ít.

Nhưng mà không thể uống nhiều, thần kinh sẽ bị tổn thương.

Lần này uống 2 viên, trong kì nghỉ 11 ngày, hy vọng mẹ không nhìn ra manh mối.

Cửa phòng tắm chợt vang, Đồng Miêu nhanh chóng đem bình thuốc cất lên.

Tư Trạ mặc một cái áo thể thao màu xanh lục, phía dưới là quần thể dục màu đen, hai chân thẳng tắp thon dài.

Anh quơ quơ chìa khóa xe trước mặt Đồng Miêu: “Đi thôi.”

Đồng Miêu trăm triệu lần không nghĩ tới, Tư Trạ lại phải dùng xe đạp để chở cô.

Cô đánh giá chiếc xe việt dã, thoát nhìn rất sang trọng, chần chờ nói: “Cậu mua xe đạp khi nào vậy?”

“Đoán xem.” Tư Trạ ngồi lên xe, vỗ vỗ ghế sau.

Quả nhiên là xe việt dã rất cao, ghế sau to rộng.

Đồng Miêu hơi nhíu mi lại, ghế sau của nam sinh này, tựa như ghế phụ của ô tô, không hiểu sao cảm thấy có hàm nghĩa khác.

“Tớ ngồi ở sau cậu có thích hợp không?”

Trong tiểu khu Tân Hà có rất nhiều bạn học ở Thịnh Hoa, nếu bị bọn họ nhìn thấy.....

Tư Trạ nhướn mày: “Cậu muốn ngồi trên xà ngang?”

Con gió thổi qua, như có như không vén váy Đồng Miêu lên, cô cau nộ đè lại.

Đại khái là gần tới mùa thu, không trung có vẻ cao xa khác thường, mấy ngày hôm trước có mấy trận mưa to, đem mặt đất cũng được cọ rửa sạch sẽ.

Đồng Miêu cũng chỉ có thể cúi đầu nhìn mặt đất.

Ngồi trên ghế sau của Tư Trạm, cô mới bừng tỉnh, như vậy phòng chừng tốc độ đi đường cũng như vậy mà?

Sống lưng Tư Trạm hơi hạ xuống, lộ ra xương sống từ cái áo thể thao đơn bạc, eo anh khấn trí mềm dẻo, trên cánh tay hơi hiện ra cơ bắp, tràn đầy tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ.

Trên người anh chỉ có mùi hương nhàn nhạt của bột giặt, anh gần đây hình như hút rất ít thuốc.

Xe đạp vững vàng đi trên đường, rất ít có lay động, Đồng Miêu rút cuộc lớn mật một chút, nhẹ nhàng buông tay đang nắm ghế sau ra, đem đầu tóc hợp lại trước ngực, tận dụng khả năng che khuất mặt mình lại.

Tóc cô vốn đang xoã tung mềm mại, khi cúi đầu cơ hồ sẽ che đầy hơn một nửa mặt cô, hẳn là sẽ không có người nhận ra.

Đi thêm một lát, Tư Trạm kêu một tiếng: “Sao cậu không ôm eo tớ?”

Tiếng Đồng Miêu nhẹ nhàng hỏi lại: “Tớ vì sao phải ôm eo cậu?”

Tư Trạm không nói gì, chạy đến phía trước rồi giảm tốc độ, sau đó anh cố ý đi nhanh hơn, bánh xe đang giảm tốc độ, đột nhiên đi nhanh, roi xuống thật mạnh.

“A!” Đồng Miêu dồn dập kêu một tiếng, không tự chủ được bắt lấy quần áo Tư Trạm.

Cũng khó tránh khỏi ôm lấy eo anh.

Tư Trạm nhìn dòng xe cộ vội vàng trước mặt, nhẹ nhàng câu môi cười.

Rất nhanh đã đến trường sư phạm Lan thị, trước cửa treo biểu ngữ, viết cái tên thật to cùng nhà tài trợ, nhưng cửa lại đóng chặt.

Trước ngày thi một ngày, trường thi hoàn toàn phong tỏa, chỉ có thể nhìn hình dáng đại khái từ bên ngoài.

Đồng Miêu sửa đầu tóc bị rối loạn, ánh mắt dừng ở bảng báo danh dán trên cửa kính.

Mặt trên viết các tên thí sinh dự thi của các trường, tên cô được Thịnh Hoa đặt ở trên đầu.

Đội của Nhất Trung, không ngoài ý muốn mà có tên.

“Đồng Miêu, em tới đây làm gì?” Âm thanh có chút tức giận từ phía sau truyền đến.

* Editor: đôi lời muốn nói với Lục Minh:)

** Chương này cảm thấy Trạm ca rất vô sỉ, cực kì vô sỉ. Và mình cũng bị mù đường như bạn nhỏ Đồng Miêu =)))

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Đồng Miêu quay đầu lại, trên mặt có chút xấu hổ.

“Cô Trịnh.”

Trịnh Yến Thu đi nhanh vài bước đến chỗ danh sách dán trên cửa lớn, vừa đi vừa nói thầm: “Cô nhìn xem có phải em đến dự thi hay không!”

Bà đi qua trước mặt Đồng Miêu như một cơn gió, đẩy mắt kính, nhìn danh sách của Thịnh Hoa quét một vòng.

Tên của Đồng Miêu cũng đã thấy được, cô vừa vắn cùng một tổ với đội A của Nhất Trung.

Có nghĩa là, đội A của Nhất Trung mới vừa lên đài đã phải bị loại.

Gân xanh trên đầu Trịnh Yến Thu nhảy nháy.

“Em đúng là tới để dự thi!” Bà khó có thể tin nhìn Đồng Miêu, ngực lúc lên lúc xuống, âm điệu nâng rất cao.

Đồng Miêu nâng mắt, đôi mắt đen nhánh nhuận nước, cô bình tĩnh nói: “Vâng.”

Trịnh Yến Thu chỉ vào cô: “Em có ý đúng không? Ai da, hiệu trưởng chủ nhiệm thay phiên tìm em nói chuyện, em sống chết không chịu đáp ứng, vậy mà vừa đến Thịnh Hoa liền tham gia!”

Cũng không trách bà có chút thất thố, lúc Đồng Miêu ở Nhất Trung, bởi vì chưa có phân lớp, nên cô ở trong 1 lớp bình thường.

Bởi vì ở lớp 10 Đồng Miêu lấy được nhiều thành tích, cô trực tiếp bị những giáo viên tinh anh trong trường đề bạt.

Nếu có thể thuận lợi khuyên nhủ Đồng Miêu, bà không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn sẽ nắm chắc được chức tổ trưởng tổ ngữ văn, làm không tốt còn có thể biến thành cọc tiêu toàn trường.

Nhưng Đồng Miêu chuyển trường, cái gì cũng lạnh, trong lớp bà không có mấy ai có thể lấy thành tích về.

Đồng Miêu không biết bà suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ thành thật nói: “Tham gia dự thi hay không không phải em có thể quyết định.”

Trịnh Yến Thu khoa trương “Ha” một tiếng: “Hiệu trưởng Thịnh Hoa so với Trương hiệu trưởng của chúng tôi lợi hại hơn nhiều, vừa mới nói em liền đáp ứng luôn rồi? Em chính là bị Thịnh Hoa đào đi, đã sớm muốn chuyển trường, cho nên nói như thế nào em cũng không đồng ý!”

Tư Trạm nhướn mày, đem xe việt dã dừng ở phía dưới, đi đến bên cạnh Đồng Miêu.

“Đây là ai?”

Đồng Miêu quay mặt nhìn anh, thấp giọng nói: “Chủ nhiệm lớp của tớ khi ở Nhất Trung.”

Trịnh Yến Thu đề phòng nhìn Tư Trạm một cái.

Toàn thân hàng hiệu, còn làm tóc, biểu tình cuồng vọng không kiềm chế được, vừa nhìn là biết loại ăn chơi trác táng, nào có dáng vẻ của một học sinh.

Tư Trạm dương đầu, hơi cau mày, mí mắt xốc xốc, lười biếng nói: “Nhất Trung không biết cậu dự thi à, trách không được còn không biết xấu hổ đến nhìn trường thi.”

Đồng Miêu nhíu mi kéo áo somi của Tư Trạm: “Cậu bớt tranh cãi lại đi.”

Mắt Trịnh Yến Thu tròn trắng, cười lạnh nói: “Đội ngữ trường Nhất Trung của chúng tôi trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hợp tác đoàn kết, chắc chắn là “công vô bất khác, chiến vô bất thắng”* giành quán quân, không giống Thịnh Hoa, trước nay phối hợp không tốt.”

* Công vô bất khác, chiến vô bất thắng: không có tiến công nào không được, không có trận chiến nào không thắng | bách chiến bách thắng; hễ đánh là thắng; đánh đâu thắng đó

Tư Trạm cười nhạo một tiếng, dùng ánh mắt thương hại nhìn Trịnh Yến Thu: “Phối hợp cái gì, một mình em gái em cũng có thể “carry” toàn trường, cô không biết sao?”

* carry: đây là từ của tác giả, nếu mình hiểu không sai thì từ này đại loại như “gánh team” bên mình á.

Đồng Miêu trừng mắt nhìn anh một cái, Tư Trạm làm bộ không phát hiện.

Sắc mặt Trịnh Yến Thu âm trầm.

Cô không muốn thừa nhận Tư Trạm nói có đạo lý, nhưng sự thật chính là như vậy, ở thực lực trước mặt, dù có sách lược thì cũng vô ích, nếu không lúc trước bọn họ cũng sẽ không vất óc buộc Đồng Miêu dự thi.

Bà ta lắc đầu, nhìn về phía Đồng Miêu: “Em làm cô quá thất vọng rồi, Nhất Trung bồi dưỡng em một năm, cô cũng bồi dưỡng em một năm, em không chỉ không báo đáp, em còn.....”

“Cô.” Đồng Miêu bình tĩnh đánh gãy lời nói của bà, “Em lúc trước không tham gia là có nguyên nhân, hiện tại tham gia cũng là có nguyên nhân, nhưng đây đều là việc riêng của em, không có liên quan đến trường cô.”

“Em thật là làm tức chết cô!” Trịnh Yến Thu thở phì phò, bộ ngực lúc lên lúc xuống, trên mặt treo “hận sắt không thành thép” cười lạnh.

Bà muốn dùng thân phận trước kia, làm Đồng Miêu áp lực, tốt nhất là làm cô vì áy náy mà rời khỏi thi đấu.

Dù sao Đồng Miêu không tham gia tranh bá cùng với các cao trung trọng điểm, thì cũng không ảnh hưởng đến việc đậu Thanh Hoa.

Đồng Miêu hơi rũ mắt xuống, lông mi dài che đầy con ngươi, nhẹ nhàng nói: “Chúc cô may mắn trên sân thi đấu.”

Dứt lời, cô không hề nhìn Trịnh Yến Thu, đi xuống bậc thang, đứng ở bên cạnh xe đạp: “Đi thôi.”

Tư Trạh nghiêng đầu nhìn sắc mặt cô.

Cô thoáng ngưng mi, gương mặt hơi hơi phồng lên, dường như cũng có chút tức giận.

Tiểu Miểu không mềm lòng, Tư Trạh thế nhưng còn cảm thấy có chút vui vẻ.

Lúc anh đi qua Trịnh Yến Thu, thoáng dừng một chút, môi mông nhẹ động: “Cô cẩn thận một chút.”

Trịnh Yến Thu giật mình mở to đôi mắt.

Chưa từng gặp qua học sinh như vậy, quả thực vô pháp vô thiên, cả cô mà cũng dám uy hiếp.

“Cậu tên là gì, tôi thế nào cũng phải tìm giáo viên của các cậu để giáo dục lại cho tốt!”

Tư Trạh khinh miệt liếc mắt nhìn bà một cái: “Làm đi, cô đi dạo ở Thịnh Hoa, xem có người đánh cô hay không.”

Sau đó anh khoanh tay đi đến bên người Đồng Miểu, đá chân chống, ngồi lên xe hỏi: “Tí nữa có việc gì không?”

Đồng Miểu nhẹ nhàng lắc đầu, làm xong mới phát hiện, Tư Trạh nhìn không thấy.

Cô chậm rì rì nói: “Không có, cậu muốn làm gì?”

“Mang cậu đi dạo phố.”

“Cái gì?” Đồng Miểu ngờ ngẩn nhìn cái ót của Tư Trạh.

“Mẹ cậu kêu, gửi tiền lại đây, muốn mua cho cậu vài bộ quần áo mới.” Tư Trạh ánh mắt lập loè một chút.

Đồng Miểu ở ghế sau quơ quơ chân, “Ủm” một tiếng, hỏi ngược lại: “Vì sao lại không gửi cho tớ?”

Tư Trạh dừng một chút: “Cậu không có thẻ ngân hàng.”

Nhưng tớ có Alipay mà.

Đồng Miểu ở trong lòng yên lặng nói.

Gần trường sư phạm Lan thị có một cửa hàng mới khai trương, tuy rằng kém hơn quảng trường khu mua sắm Hương Xá rất nhiều, nhưng nơi quẹt thẻ cũng có.

Đồng Miểu rất ít khi tới đây dạo, trước kia đều là do Đồng Mỹ Quân tự mua về cho cô, mua cái gì cô liền mặc cái đó, cho nên đối với quần áo không phải rất hiểu biết.

Nhìn mặt tiền cửa hàng muôn màu rực rỡ, cô có điểm câu nệ.

Đối diện có một đôi yêu nhau đang đi tới, cô gái khoác tay chàng trai, hai người cười cười nói nói.

Đi đến bên cạnh bọn họ, cô gái ý vị thâm trường nhìn hai người bọn họ, thầm nói: “Bây giờ các bạn trẻ đều trưởng thành sớm ha.”

Chàng trai cười cười: “Em dám nói lúc cao trung em không yêu thầm anh?”

Cô gái giả vờ tức giận đẩy hán một chút.

Không khéo, bị Đồng Miểu nghe thấy được.

Cô yên lặng cách xa Tư Trạh một chút.

Thế nhưng lại đồng ý cùng anh đi dạo phố, đúng là bị cô Trịnh làm cho đầu óc trì độn luôn rồi.

“Uống gì không?” Tư Trạh bất động thanh sắc một lần nữa tới gần cô.

“À?” Đồng Miểu mới vừa phục hồi tinh thần, không nghe rõ Tư Trạh nói gì.

“Trà sữa, nơi này có cửa hàng vồng hồng.”

* Vồng hồng: chỉ những người nổi tiếng trên mạng. Ở đây chắc chỉ cửa hàng nổi tiếng.

“Ủm” Đồng Miểu không quá hiểu biết, cho nên Tư Trạh nói cái gì thì cô liền đi theo làm cái đó, tốt nhất có thể sớm về nhà là được.

Tiệm trà sữa nằm ở tầng một, trước cửa tiệm có một người sắm vai thành con gấu nhỏ*, một bên vỗ tay một bên vận vẹo, rất vui mừng.

* Bản cv là tiểu hùng mà tiểu hùng là gấu nhỏ nhưng mà con người mặc vào thì nó to chà bá mà ㄗㄗ

Đồng Miếu nhẹ nhàng cười, đôi mắt cong lên, không tự chủ vươn tay sờ đầu của nó.

Con gấu ngốc nghịch thân mật dùng đầu cụng cụng tay Đồng Miếu, nhằm lấy sự yêu thích.

Tư Trạ ở một bên nhìn, cô gái có mái tóc dài mặc váy trắng vuốt một con gấu vải, trên mặt treo nụ cười mỹ mãn, ngón tay tăng nồn tỉnh tể nhẹ nhàng sờ đầu gấu lớn*, rất cẩn thận, trong mắt như phát sáng.

* Ở trên tiểu hùng xuống đây thì thành đại hùng cmmr.

Anh lần đầu tiên cảm thấy, thú bông cũng khá xinh đẹp.

Thẳng đến khi một đám trẻ con đi tới, Đồng Miếu mới yên lặng lùi sang một bên, đem gấu lớn nhường lại cho bọn nhỏ.

“Uống cái gì?” Tư Trạ hỏi.

“Không biết.” Đồng Miếu do dự nhìn bên trong, đủ loại đồ uống bày trước quầy, không chỉ là trà sữa.

“Cô bé, chúng tôi có trà sữa là nổi tiếng nhất.” Trong tiệm ít người nên nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu cho cô.

“Vậy cái này đi.” Đồng Miếu gật đầu, muốn lấy tiền từ ba lô.

Tư Trạ mang thẻ qua: “Hai ly, nước ấm, nửa đường.”

Đồng Miếu dừng một chút, cầm tiền ra: “Không cần cậu mời tớ.”

Nhân viên cửa hàng cười cười: “Bây giờ đều là bạn trai mời, nào có kêu con gái chi tiền chứ.”

Tư Trạ không tự chủ cong môi: “Đúng rồi.”

Đồng Miếu trừng mắt liếc anh một cái, nghiêm túc giải thích: “Cậu ấy không phải bạn trai em, là... bạn học.”

Cô do dự giữa anh trai và bạn học một chút, nghĩ đến lời cảnh cáo của Tư Trạ, nên nói là bạn học.

“À.....” Nhân viên cửa hàng có chút xấu hổ cúi đầu, yên lặng xoay thẻ của Tư Trạ, không lấy tiền của Đồng Miếu.

“Cậu coi như là tớ trả lại tiền đi tàu điện ngầm cho cậu.” Tư Trạ banh mặt, nhẹ nhàng nói.

Đồng Miếu hậm hực đem tiền cầm lên.

Ngồi trên chỗ ngồi, Đồng Miếu ngậm lấy ống hút một ngụm.

Hương sữa ngọt lịm nhẹ nhàng tràn trong miệng, thật là ngon.

Cái miệng nhỏ của cô nhấp từng nhấp một, bởi vì không khát, cho nên uống không nhiều.

“Của cậu uống ngon không?” Tư Trạ kiêu chân, một tay giờ trà sữa, một ngụm liền hết nửa ly.

“Đều giống nhau mà.” Đồng Miếu bất đắc dĩ nhìn anh một cái.

Tư Trạ đột nhiên nghiêng người qua, nhanh chóng ở trên ống hút của Đồng Miếu uống một ngụm.

Đồng Miếu hoảng sợ, nhanh trốn về phía sau.

“Cậu làm gì đấy!”

“Của cậu ngọt hơn một chút.” Tư Trạ liếm môi, ánh mắt có điểm thâm trầm. (Giống nhau cả mà anh hai = _ =)

Giống như hôn gián tiếp vậy.

Mặt Đồng Miếu chột đỏ bừng, cô tức giận đẩy trà sữa, đứng dậy: “Tớ không uống nữa!”

“Cậu không uống thì tớ uống.” Tư Trạ công khai nhận trà sữa của cô, lại lần nữa hung hăng uống.

Hình như cái gì cô uống qua cũng đều khác biệt, ngọt hơn thơm hơn, còn mang theo độ ấm của cô.

Đồng Miêu nhẹ nhàng cắn má thịt, không nề hà nhìn Tư Trạm.

Đánh thì đánh không lại, tức lại tức không được, thật đúng là khắc tinh của cô.

“Hoan nghênh hoan nghênh.” Nhân viên cửa hàng tươi cười thân thiết với khách vừa vào cửa hàng.

Tiến vào là một đôi vợ chồng trẻ, còn mang theo đứa bé, đứa bé ê ê a a chỉ vào đồ uống lớn nhất đặt trên mặt bàn.

Người đàn ông cúi đầu ôn nhu vỗ đầu của đứa trẻ: “Con uống không được, ngoan.”

Người phụ nữ cười nói: “Uống không được thì cho ba con uống.”

Người đàn ông bất đắc dĩ lắc đầu: “Mới vừa về nước liền bắt nạt anh, anh từ khi nào uống loại này hả.”

Người phụ nữ nhún vai, thất vọng nói: “Anh thật là, một chút cũng không lắng mạn, uống trà sữa chính là ngọt ngào, anh xem người ta yêu nhau kìa.”

Bà ấy chỉ Đồng Miêu cùng Tư Trạm.

Người đàn ông quay đầu theo hướng cô ấy chỉ mà nhìn lại.

Đồng Miêu mới vừa nhấc mắt, nhìn thấy mặt người đàn ông, cô không khỏi gắt gao cắn môi, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Người kia có chút ngoài ý muốn mà giật mình, môi khẽ nhúc nhích, lại không có nói chuyện.

Trong lòng Tư Trạm trầm xuống, duỗi tay cầm lấy cánh tay Đồng Miêu: “Này, Tiểu Miêu?”

* Editor: thật ra vợ chồng nhà này đang còn trẻ nhưng mà là bề trên nên mình gọi là "ông ấy - bà ấy"

** Mọi người chắc cũng đoán được quan hệ giữa Đồng Miêu và ông ấy rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

“Tư Trạm, tớ muốn về nhà.”

Đồng Miêu nhìn về hướng người đàn ông, nhẹ nhàng giật giật môi, nhưng tầm mắt lại không mấy may rời đi.

Tiếng của cô nhỏ chỉ có Tư Trạm mới có thể nghe được, phảng phất như bị chắn bằng 1 lớp bông.

Đồng Thành lặng im nhìn Đồng Miêu, giống như một bức tượng, không nhúc nhích.

Trần Nguyên Lê có chút xấu hổ đẩy ông: “Không phải chứ, anh cứ nhìn chăm chăm người ta làm gì?”

Đồng Thành lúc này mới phục hồi tinh thần, co quắp cười, nắm chặt tay con của mình.

Tư Trạm nhìn toàn thân Đồng Thành một lần, ánh mắt tràn ngập đề phòng.

Anh đứng dậy, ôm bà vai gầy yếu của Đồng Miêu, trầm giọng nói: “Đi.”

Đồng Miêu đã không rảnh bận tâm động tác của Tư Trạm, cô chỉ nghĩ làm sao để mau rời khỏi nơi này.

Huống chi, ngực của Tư Trạm rắn chắc ấm áp có thể chống đỡ cho cô đi xuống.

Cô bình tĩnh, mặt không biểu tình rời đi, giống như một người xa lạ.

“Này!”

Ánh mắt Đồng Thành dừng ở trên bàn tay Tư Trạm, bàn tay to lớn đang gắt gao ôm lấy bà vai Đồng Miêu, như là muốn đem cả người cô kéo vào trong ngực.

Đồng Miếu dừng một chút, thân thể đột nhiên trở nên cứng đờ.

Đồng Thành bước nhanh đi tới, vỗ rớt bàn tay trên vai Đồng Miếu.

Tư Trạm hơi nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia hàn ý.

“Ông là ai?” Anh kéo Đồng Miếu về phía sau mình.

Giờ phút tâm tình của anh rất kém, ban đầu cố ý an bài một ngày đi chơi để giúp Đồng Miếu giảm áp lực, nhưng không biết vì sao, Đồng Miếu đột nhiên không còn hứng thú.

Đồng Thành không nói lời nào.

Trần Nguyên Lê chạy nhanh ôm con mình đi tới, nhú mi kéo ông: “Anh làm gì thế, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Đồng Thành hít sâu một hơi, con ngươi rụt rụt, hướng về phía Tư Trạm lạnh lùng nói: “Tuổi còn trẻ, động tay động chân còn ra thể thống gì!”

Nói năng có khí phách, lời lẽ chính đáng, công khai.....

Như thế nào cũng không phải là biểu hiện của một người xa lạ.

Giống một người ba tốt.

Khóe miệng Tư Trạm giật giật, chưa từng gặp qua người nào lo chuyện bao đồng như vậy.

Ngón tay cậu bé run run, nhút nhát sợ sệt nhìn ba mình cùng anh trai xa lạ.

Tư Trạm chưa bao giờ là người có tính tình tốt, nếu ở quá khứ, anh không chọc người khác là không tồi rồi, càng không thể để cho người khác bắt nạt mình.

Nhưng mà mấy năm nay lại thành thực hơn nhiều, lười so đo.

Cánh tay cơ bắp của anh nắm thật chặt, đôi mắt hẹp dài mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

“So với trời ông còn quan nhiều hơn.” Anh một bên nhẹ nhàng nói băng quơ, một bên đi đến bên cạnh Đồng Thành.

Bước chân không lớn nhưng lại rất kiên quyết, nắm tay cũng nắm chặt lên.

Dáng vẻ Đồng Thành rất thư sinh ốm yếu, mang theo mắt kính, thoát nhìn không giống người có thể đánh nhau.

Trần Nguyên Lê chạy nhanh đến hoà giải: “Đừng đừng đừng, xin lỗi.”

Tư Trạm tuy rằng trẻ tuổi, nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra, tuyệt đối không phải người dễ chọc, không chỉ là sự tàn nhẫn, còn có cả trang phục, vừa thấy liền biết không phải con của gia đình bình thường.

“Tư Trạm, đi thôi.” Đồng Miếu ôn nhu kêu, vội vàng túm tay anh.

Tư Trạm dừng một chút, sự hung dữ trong mắt thu liễm không ít.

Lần trước đánh nhau làm Đồng Miếu sợ tới mức quá sức, anh không muốn ở trước mặt Đồng Miếu đánh nhau nữa.

“Quan cho tốt vợ và con ông là được rồi, không cần quan người khác.”

Dứt lời, Đồng Miếu bị anh kéo ra khỏi tiệm trà sữa.

Ánh mắt Đồng Thành lập lòe một chút, yên lặng rũ mắt xuống, biểu tình phức tạp.

Đồng Miếu không có quay đầu lại, rất nhanh đã biến mất ở cuối hành lang.

Cô dựa vào mép hồ phun nước, nhẹ nhàng thở phì phì, thân ảnh chiếu ngược vào hồ nước, nhẹ nhàng run rẩy.

Màu sắc rục rờ từ bóng đèn lập lòe ở đáy ao, mơ hồ có thể thấy những bong bóng nhỏ.

Các hạt bong bóng nhỏ nổi lên, chợt bị mặt nước đánh vỡ, liền biến mất và hầu như không còn.

Tựa như lúc cô vừa mới nhìn thấy ba mình, đối với cô mà nói, ở trong lòng như chôn một ít bong bóng, chỉ cần nổi lên, liền sẽ rách nát.

Tư Trạm đứng ở phía sau cô, đột nhiên muốn lấy ra điều thuốc, tay đã đuổi đến túi quần, lại nhớ đây là quảng trường, lại hậm hực rút trở về.

Tiểu Miêu cong eo, cái eo mảnh khảnh bị cạp váy siết lại, đôi cẳng chân trắng nõn thon dài thẳng tắp, tóc cô hơi rũ về hướng mặt nước, che khuất toàn bộ sườn mặt.

Lúc phun nước, có thể nhìn thấy hơi nước rơi đến trên ngọn tóc của cô, ngưng kết thành một đám bọt nước trong suốt.

Mẹ nó thật đẹp.

“Tư Trạm, chúng ta trở về đi.” Đồng Miêu gọi anh, nhẹ nhàng nói.

“Vừa rồi là ai vậy?” Tư Trạm cất tiếng hỏi.

Đồng Miêu dừng một chút, âm cuối có chút đau hờn: “Cậu có thể không hỏi không?”

Cô chợt quay người lại, đôi mắt đỏ một vòng, nước mắt đọng trên lông mi dài, hai mắt bị sương mù mênh mông che lại.

Tư Trạm cảm giác trái tim như bị người ta tàn nhẫn bóp nát.

“Được……”

Một chút biện pháp với cô cũng không có, chỉ cần cô dùng ánh mắt này nhìn anh, anh căn bản nói không nên lời một câu không tốt.

Hai người ngồi ở mép hồ phun nước một lát, sau đó dùng thang máy đi lên trên.

Cả hai đều không biết nói gì, không khí có chút ê mê.

Đồng Miêu nước mắt đã ngưng, nhưng dấu vết vừa khóc vẫn chưa biến mất, mũi hồng hồng.

Thang máy rất nhanh đã đi lên tới nơi, cửa thang máy vừa mở ra, ở lầu một đột nhiên có tiếng ầm ĩ làm người ta không có cách nào bỏ qua.

Mấy ngày nay quảng trường có một đám gấu ngốc, vì xúc tiến thêm chi phí, ở đại sảnh dựng bốn tầng lầu đài đồ chơi rất mộng ảo.

Bên trong bày đủ loại kiểu dáng của gấu vải, ánh đèn màu, cửa lớn đón gió.

Còn chưa tới giờ chính thức mở cửa, nhưng đã có rất nhiều du khách đã bên ngoài chụp ảnh lưu niệm.

Hôm nay ông chủ ở đây mở một cuộc thi vấn đáp, khách hàng thắng lợi có thể đạt được tư cách tham quan lầu đài miễn phí, còn có thể được một con gấu ngốc đưa chìa khóa.

Khó được cơ hội, ai cũng muốn tham dự một phen, đặc biệt là các cô bé, rất yêu thích búp bê vải.

Ngay cả lúc Đồng Miêu đi ngang qua, cũng không khỏi chậm lại bước chân, hướng về bên trong nhìn xung quanh một lát.

Màu hồng phấn lãng mạn hòa tan chưa xốt trong lòng cô, cảm xúc dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh.

Tư Trạm phát hiện cô rất hứng thú, bước chân dài che trước mặt cô.

“Muốn vào xem không?”

Đồng Miêu nhìn đôi mắt Tư Trạm, do dự một chút.

Cơ hội như vậy từ nhỏ đến lớn mới có một lần, cô thật sự phải suy xét.

Rất cuộc với cuộc thi vấn đáp đối với cô mà nói, đại khái không phải việc gì khó.

“Tớ tham gia thử xem.” Đồng Miêu nhẹ nhàng nói.

Tư Trạm sững sờ, tiện đà gạt đầu: “Được.”

Đồng Miêu chạy chậm đi báo danh, gian nan chen vào trong đám người.

Tư Trạm không có đi cùng, anh nhìn theo Đồng Miêu đi về phía đài chủ tịch, sau đó móc điện thoại ra, gọi điện thoại.

Tuy rằng đám người nhốn nháo, nhưng chân chính đi lên báo danh thì không có mấy người, phần lớn là ở phía dưới xem náo nhiệt.

Đồng Thành mang theo vợ mình đã uống xong trà sữa, chậm rì rì đi lên lầu.

Đứa bé nhìn thấy căn phòng xinh đẹp cùng gấu lớn, trước mắt sáng ngời, ê ê a a dùng ngón tay, sống chết muốn đi qua.

Trần Nguyên Lê vui mừng nói: “Aw, thật đẹp!”

Đồng Thành có chút thất thần, ông đối với cái này không cách nào hứng thú nổi, vì thế nói: “Đúng không.”

Trần Nguyên Lê vỗ vỗ ông: “Anh xem, giành chiến thắng cuộc thi vấn đáp thì có thể mang người nhà tham quan miễn phí.”

Đồng Thành có chút trì hoãn “À” một tiếng.

“Mau đi, em cùng con đều muốn đi xem, cuộc thi vấn đáp đối với anh mà nói thì quá nhẹ nhàng rồi.” Trần Nguyên Lê kích động ở mặt sườn ông hôn một cái.

Đồng Thành đẩy mắt kính, bắt đầu đi lên báo danh.

Loại đồ chơi này, ông căn bản không có hứng thú, nhưng mà người phụ nữ của mình yêu thích nên vẫn muốn tôn trọng.

Nhưng lúc lên trên đài ông mới phát hiện, Đồng Miêu cũng tham gia.

Tim ông run một chút.

Đồng Miêu cũng thấy ông, hai người nhìn lẫn nhau, Đồng Miêu quay đầu nhìn nhìn sang chỗ khác.

Tiết mục trên TV với đồ tái chế đúng là đại đồng tiểu dị*, một lời chủ, một vòng người khiêu chiến, ai có thể trụ đến cuối cùng thì sẽ là người là người thắng.

* Đại đồng tiểu dị: giống nhau thì nhiều, khác nhau thì ít.

** Dành cho những bạn chưa hiểu: cuộc thi này từng người chơi trở thành lời chủ và trả lời câu hỏi, sau đó sẽ có người khiêu chiến (chỉ tính người tham gia) với lời chủ (ý là giành trả lời á). Ai trả lời sai thì bị loại. Ai trụ đến cuối cùng thì giành chiến thắng. Theo mị hiểu là vậy á, chứ không chắc là đúng hay không.

Phạm vi đề mục hoa hoè loè loẹt, lời chủ thường xuyên thay đổi, mới hỏi chưa đến hai mươi câu, 13 người đã đi xuống.

Người xem phía dưới càng ngày càng hưng phấn, trên đài người tham gia càng thêm khẩn trương.

Trên này chỉ còn 2 người còn trầm ổn, đó là Đồng Miêu cùng Đồng Thành.

Bởi vì với đề này bọn họ đều làm được.

Chưa đến 10 phút sau, trong sân chỉ còn lại năm người.

Trận này Đồng Miêu là lời chủ.

Người chủ trì kích động nói: “Thực không dễ dàng, một cô bé cấp 3 đã trụ được đến bây giờ, kế tiếp là một đề hỏi đáp, xin hỏi tây Ấn Độ thuộc quần đảo nào?”

Đồng Thành không có lựa chọn khiêu chiến.

Lại có một người bị Đồng Miêu loại đi.

Tiếp theo là đề về thơ cổ, Đồng Thành như cũ không có khiêu chiến.

Ông chỉ nhìn Đồng Miêu thật sâu, an tĩnh ở một nơi gần mà lại xa quan sát cô.

Cô trở nên rất ưu tú, cũng rất cơ trí, tài hoa của cô không thua ông lúc trước chút nào, thậm chí còn ưu tú một ít.

Cô kỳ thật là một đứa con làm người khác vui mừng.

Đồng Thành suy nghĩ rất nhiều, trong đầu cũng loạn lên.

Cuối cùng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Đồng Thành không còn cách nào trốn tránh nữa.

Trần Nguyên Lê cùng con mình ở dưới đài nói "cố lên" với ông, ông có thể cảm nhận được khát vọng thắng lợi từ giọng nói của họ.

Trên trán Đồng Miêu chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, khớp xương bị cô nắm chặt đến trắng bệch, cô lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác áp bách.

Một người ngang tài ngang sức với mình, hoàn toàn không có nắm chắc khả năng thắng ông.

Người cô lại bắt đầu đau đớn, cũng may, sáng sớm có uống hai viên thuốc miễn cưỡng chống đỡ, làm cô không có đau đớn lẫn lộn ngay tại chỗ.

Liên tiếp hai mươi đề, hai người còn chưa phân thắng bại, người chủ trì cũng kinh ngạc.

“Được rồi.....” Đồng Thành không chịu nổi không khí này, ông không nghĩ cùng chính con gái mình ganh đua cao thấp, ông muốn dừng lại.

Trần Nguyên Lê ở dưới đài khấn trương cho nói với ông: “Cố lên cố lên! Ông xã cố lên!”

Đồng Thành lại có chút do dự.

Bọn họ chỉ ở lại Lan thị một thời gian ngắn, lập tức liền phải về thủ đô công tác, nếu vợ và con mình bỏ qua lần này, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội.

Nhưng Đồng Miêu còn học ở đây, ngày mai, sau này, cô đều có thể tới.

“Tiếp theo đề, kỷ niệm kết hôn bao nhiêu năm được coi là đám cưới vàng?”

Đồng Miêu bỗng nhiên ngưng.

Lông mi cô nhẹ nhàng run rẩy, mày hơi nhíu lại.

Cô trước nay chưa nghe qua cái này, thậm chí đám cưới vàng là cái gì cũng không biết, người cha sinh ra cô cùng mẹ cô cũng không có kết hôn.

Cô đối với khái niệm này đậm bạc lại xa lạ.

Mà đề này cô tình lại rơi trên người cô.

Thời gian dần dần đi qua, cô không nói một câu.

Người chủ trì rốt cuộc bắt đầu đếm ngược, từng con số trôi đi áp bách thần kinh mỗi người ở đây, nhưng bọn họ cũng đã thấy được kết quả cuối cùng.

Đến khi đếm đến số cuối cùng, Đồng Miêu nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Tôi thua.”

Đồng Thành lại giống như mất hết sức lực, sắc mặt tái nhợt, trong mắt treo sự lo lắng.

Trần Nguyên Lê vui vẻ ôm con mình xoay một vòng, hoan thiên hi địa* chờ Đồng Thành xuống dưới để chúc mừng.

* Hoan thiên hi địa: trời đất vui vẻ. Ý nói vui sướng khôn cùng.

Biểu tình của Đồng Miêu cô đơn đi xuống dưới, bậc thang rất cao, chân cô có chút phát run, suýt nữa đứng không vững, thẳng đến khi có tay vịn cô.

Cô giương mắt nhìn nhìn.

Tư Trăm

Thật làm người an tâm.

Quán quân đã trần ai lạc định*, lúc phải tuyên bố khen thưởng, giám đốc quảng trường vội vàng chạy tới hiện trường.

* Trần ai lạc định: mọi chuyện đã định.

“Xin lỗi, xin lỗi các vị, đã có người mua lại toàn bộ hồ ngọc, cho nên hoạt động lúc sau không thể cử hành, phòng đồ chơi cũng đã người sở hữu.”

Hiện trường một mảnh ồ lên.

Thuê hồ ngọc đã không dễ dàng, huống chi là mua luôn, đã biết căn cứ rồi.

Trần Nguyên Lê lập tức lạnh mặt: “Như thế nào lại như vậy! Chúng tôi giành chiến thắng!”

Giám đốc lúng túng nói: “Thật là xin lỗi, bởi vì hiện tại xác thực nó không thuộc về chúng tôi, ông chủ đã đi ra ngoài, cô xem chúng tôi đổi thành ưu đãi khác được không?”

Trần Nguyên Lê bĩu môi, mắt trợn trắng: “Thật mất hứng!”

Đồng Thành cũng không cao hứng, ông phải nhận áp lực từ hai phía để thắng trận này, kết quả nói cho ông trắng tay.

Đồng Miêu không muốn ở lại nghe, cũng không muốn nhìn Đồng Thành bọn họ một nhà hạnh phúc, cô cúi đầu, theo dòng người đi ra ngoài, lại bị Tư Trạ một phen giữ chặt.

“Không phải muốn đi vào sao?” Tư Trạ hỏi.

Đồng Miêu chỉ phòg đồ chơi, nâng mắt hạnh lên, nhu đạo: “Bị người ta mua rồi.”

“Ừ.” Tư Trạ gật đầu.

Anh kéo Đồng Miêu đi về hướng phòng đồ chơi, Đồng Miêu sức lực yếu, bị anh túm tới cửa.

“Không cho vào mà, là của người khác.”

Lúc đi ngang qua gia đình của Đồng Thành, bọn họ đang còn cùng giám đốc dây dưa oán giận.

Tư Trạ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tớ mua.” (Đúng là anh có tiền thì làm gì cũng được mà =))))

Đồng Miêu bỗng nhiên giật mình đứng tại chỗ.

Cô giật mình nhìn Tư Trạ, một câu cũng không nói nên lời.

Tư Trạ vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô, ôn nhu lại nghiêm túc nói: “Này, Tiểu Miêu, cậu không cần lần nào cũng thắng đâu, tớ sẽ vì cậu chuẩn bị thật tốt Plan B.”

-----

* Editor: Miêu Miêu càng ngày càng có tình cảm với A Trạ rồi. Chỉ là chưa nhận ra thôi. Xin spoil là chương 30 hai bạn trẻ sẽ có first kiss. Awwww

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

“Tư Trạ, cậu nghiêm túc?”

Đồng Miêu ngẩng đầu lên nhìn lâu đài đồ chơi hoa lệ, cảm thấy trước mắt hết thảy đều không chân thật.

“Cậu nghĩ sao.” Tư Trạ vươn tay, đem cửa sắt đang đóng chặt đẩy ra, một cái thảm đỏ xuất hiện trước mặt Đồng Miêu.

Ngắn, lại rất gần đích đến.

Giám đốc quảng trường vừa thấy có người muốn vào, chạy nhanh xuống chỗ Trần Nguyên Lê đang đi chậm lại đây.

“Ngại quá, nơi này của chúng tôi.....”

“Tôi họ Tư.” Tư Trạ lãnh đạm nói.

Giám đốc đứng lúc ngậm miệng.

Tư Trạ đứng bên cạnh Đồng Miêu, một tay để sau lưng, làm tư thế mời.

Về mặt của anh ôn hòa, khóe môi như có như không mà nở nụ cười, động tác nước chảy mây trôi, tiêu chuẩn lễ nghi quý tộc của Anh quốc.

Đồng Miêu có chút co quắp, nhẹ nhàng mím môi.

Tư Trạ gương cảm lên, chỉ cửa lớn màu hồng phấn trước mặt.

Lúc này Đồng Miêu mới thu hồi ánh mắt, trong mắt mang theo chút vui vẻ lẫn ngượng ngùng, chậm rãi đi đến.

Dưới chân thảm đỏ mềm như bông, không chân thật giống như dẫm lên mây vậy, toàn bộ bên trong cũng chỉ có một mình cô, mùi hương thơm ngát bay bay.

Gác mái treo đèn màu, lò sưởi trong tường lập lòe ánh sáng cam màu đỏ, phòng ngủ gấu ngốc còn bày một bàn trang điểm nhỏ xinh, ở trên giường có

một màn che mỏng

Nơi cô muốn đến thì đều được đến.

Cảm tạ plan B thần kỳ.

Đôi mắt của Trần Nguyên Lê sắc bén, nhìn thấy Đồng Miếu đi vào, mà bà đương nhiên cũng nhớ rõ, Đồng Miếu vừa mới thua bởi chồng mình.

Người không sợ chia ít, chỉ sợ chia không đều.

“Này, sao cô bé đó có thể đi vào?” Bà chạy nhanh chỉ chỉ Đồng Miếu, đứa bé trong lòng ngực cũng nôn nóng kêu lên.

Đồng Thành nhíu mày: “Đi thôi, đừng làm loạn.”

Hôm nay không phải là thời điểm tốt, giống như trời cao có ý an bài sự trùng hợp như vậy, Đồng Miếu trước sau đều xuất hiện trước mặt ông, ánh mắt ông đau đớn.

Ông sợ mình không nhìn được, muốn đi qua ôm cô một cái.

Dù sao cũng làm bạn năm năm với con, giống như chôn ở đáy lòng ông một hạt giống, sớm đã sinh sôi.

Nhiều năm như vậy không phải không nghĩ tới cô, chỉ là thật sự không có lý do gì để xuất hiện ở trước mặt cô cả.

“Không phải chứ, sao lại như vậy, dù sao chúng tôi đã thắng, hiện tại lại không có người, cho tiểu bảo bảo đi vào xem một chút thì có sao đâu?” Trần Nguyên Lê tức giận, sống chết không chịu đi.

Mẹ nào cũng đau lòng cho con, thấy con của mình cảm thấy hứng thú, vô luận như thế nào bà cũng phải đi vào.

Bà ôm hài tử chạy tới cửa, chất vấn nói: “Vì sao bọn họ có thể đi vào?”

Trên mặt giám đốc mang theo vẻ xấu hổ cười: “Chính là vị Tư tiên sinh này mua, toàn cảnh ở đây đều mua hết.”

Khi thế ban đầu của Trần Nguyên Lê tức khắc đi xuống, bà có chút kinh ngạc nhìn Tư Trạm, không nghĩ tới một đứa học sinh ra tay liền dọa người như vậy.

Thoạt nhìn thật là một đứa nhỏ huênh hoang, nhưng mà chỉ vì đưa cô bé kia đi vào xem một cái?

Này cũng quá điên cuồng rồi!

Tư Trạm không có động đậy, anh canh giữ ngoài cửa, giày cũng để bên ngoài thăm dò, đem toàn bộ lâu đài để lại cho một mình Đồng Miếu.

Trần Nguyên Lê đánh giá anh từ trên xuống dưới, lúc này mới nhớ ra vừa mới gặp ở tiệm trà sữa.

Đồng Thành chậm rãi đi tới, tiếng giày da thấp thấp vang: “Làm sao vậy?”

Trần Nguyên Lê nhỏ giọng nói: “Chính là cậu ta mua, thoạt nhìn còn chưa có tốt nghiệp đâu.”

Đồng Thành cũng ngăn người, ở trong mắt ông, cách làm này thật sự quá ngây thơ quá buồn cười.

Chính là đẩy mạnh tiêu thụ của quảng trường mà thôi, lại tiêu xài như thế, hoàn toàn không bận tâm đến hậu quả.

“Đúng là người trẻ tuổi.”

Ông thấp giọng cảm thán.

Cũng chỉ có người ở tuổi này làm chuyện gì cũng không dùng đầu óc, tùy tâm sở dục*, dễ dàng phạm phải nhiều sai lầm.

* Tùy tâm sở dục: cứ theo ý mình mà làm

Trần Nguyên Lê dùng bà vai đẩy đẩy Đồng Thành, ánh mắt hàm ý nói: “Nói với cậu ta thử xem, chúng ta cùng vô, dù sao phòng cũng lớn như vậy.”

Đồng Thành không muốn nói, càng không muốn Trần Nguyên Lê cùng Đồng Miếu ở chung một không gian, đây là sự tra tấn đối với ông cũng như với con gái ông.

“Kệ đi, không phải tới đây mua quần áo sao?” Ông muốn kéo Trần Nguyên Lê lên lầu tìm nhãn hiệu nữ trang.

Trần Nguyên Lê trừng mắt nhìn ông một cái: “Chỉ chụp một bức ảnh, không có mất bao lâu đâu.”

“Đừng đi, anh cũng muốn mua.” Đồng Thành tùy ý tìm có.

“Nhưng mà con trai anh thích, em còn không phải vì nó sao!” Trần Nguyên Lê bắt mẫn.

Đồng Thành bắt đầu đi lắc lắc đầu, ông nhẹ nhàng đẩy mắt kính, đi đến trước mặt Tư Trạm: “Bạn học nhỏ, chúng tôi cũng muốn đi vào xem một chút, rất nhanh sẽ ra thôi.”

Tư Trạm quay đầu đăm đăm nhìn Đồng Thành, kỳ thật màu da và mũi mơn hờ có chút giống Đồng Miêu, nhưng nếu tùy tiện gặp ở trên đường, anh đại khái sẽ không liên tưởng tới.

“Không được, đây là thời gian của một mình cô ấy.” Tư Trạm cự tuyệt dứt khoát.

Tay anh đút túi quần, hơi híp mắt, ngửa đầu bóng người trên lầu đài.

Cô đang ngồi ở trước bàn trang điểm, xoa tung tóc quần bị dựng đứng, lộ ra cái cổ trắng tinh.

Bên cạnh là một con gấu ngốc ngồi dựa vào, an tĩnh làm bạn cô.

Đồng Thành hít sâu một hơi: “Chúng tôi có thể đưa tiền.”

Tư Trạm cười nhạo một tiếng rất nhỏ, lười phản ứng lại ông.

Đồng Thành nhận thấy mình không được hoan nghênh, nhưng ông không có tức giận, mà ngược lại tỉ mỉ đánh giá Tư Trạm.

“Cậu cùng cô bé ấy có quan hệ gì, tiêu nhiều tiền như vậy người trong nhà biết không?”

“Nhiều?” Tư Trạm khinh miệt quét mắt liếc ông một cái, môi mỏng nhẹ mở, “Chỉ cần cậu ấy thích, tôi đều cho cho cậu ấy biết thật sự nhiều tiền là như thế nào.”

Tiền của anh cũng không phải toàn bộ đều đến từ ba mẹ.

Lớn lên ở gia đình như vậy, đầu tư quản lý tài sản cơ hồ là mưa dầm thấm đất, muốn có được tài chính thì dễ dàng như trở bàn tay.

Anh hiện tại là cổ đông của công ty con của ba mẹ, nắm được quyền chia hoa hồng của cổ đông, nếu không cũng không chống đỡ được người máy thích tiêu tiền như vậy*.

* Ý chỉ làm người máy rất tốn kém

“Cũng chỉ có cậu ở tuổi này mới có thể nói ra như vậy.”

Đồng Thành nhàn nhạt cười, đáy mắt là sự châm chọc và bắt đầu đi, xúc động lỗ mẫn cũng chỉ xảy ra trong một thời gian ngắn, dục - hỏa cũng bị năm tháng rửa sạch, người ta chung quy muốn hướng tới hiện thực.

Ông cũng từng trải qua cái tuổi kia, ông lý giải được loại tâm lý này.

Ánh mắt Tư Trạm đột nhiên lạnh lẽo nhìn ông, gần từng chữ một nói: “Mặc kệ ông nghĩ như thế nào, nhưng đối với tôi mà nói, cậu ấy trời sinh nên được người ta yêu thương, nâng niu, làm công chúa, không làm nữ vương.”

Cô không cần là đệ nhất, không cần cạnh tranh, thậm chí không cần phấn đấu.

Cái cô ấy muốn, khát vọng, chờ mong, anh đều sẽ thỏa mãn.

Đây là dã tâm của anh, cũng là lời hứa hẹn.

Anh là người đàn ông yêu cô nhất thế giới, càng hơn cả ba của cô.

* Thật ra đoạn này là "nàng" - "ta", có nghĩa là phải dùng "cô" - chỉ ngôi thứ 3 và "tôi" - chỉ ngôi thứ nhất. Mà mị thấy nó cứ sao sao nên đổi vai của A Trạm thành ngôi thứ 3 luôn.

Đồng Thành lẳng lặng rũ mắt, đột nhiên cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, dường như bị ánh mắt của anh làm bỏng rát.

Ông có chút cứng đờ giật giật môi, lại không biết nên nói cái gì.

Ông đột nhiên cảm thấy tìm không ra lý do gì để chứng minh mình làm đúng.

Trực giác người thanh niên này nhận ra thân phận của ông, cho nên đối với ông có rất nhiều địch ý.

Đối với Đồng Miêu, ông là áy náy, không có cách nào để cải lại áy náy, cho nên dù liên quan, ông cũng không dám nhìn thẳng đôi mắt Tư Trạm.

“Xin lỗi, chúng tôi đi trước.”

Đồng Thành nhìn Tư Trạm nhẹ nhàng gật đầu, quay lại túm cánh tay Trần Nguyên Lê đi ra ngoài.

Trần Nguyên Lê không vui, còn tránh tránh.

Nhưng bà bỗng nhiên phát hiện, Đồng Thành nghiêm túc, sức lực của ông rất lớn, cánh tay bà bị nắm chặt đều đau.

Đồng Thành mới vừa đi, Tư Khải Sơn gọi điện tới.

“Con làm gì mà tiêu nhiều tiền như vậy?”

Trong giọng nói mang theo sự không thể tưởng tượng, Tư Trạm thật ra không giống một tên ăn chơi trác táng, xa xỉ lãng phí, anh cũng chỉ xuống tay với linh kiện cho người máy thôi.

Nhưng hôm nay làm cho Tư Khải Sơn cảm thấy, Tư Trạm chắc là muốn làm máy bay luôn rồi.

Tư Trạm nhàn nhạt nói: “Mua gấu.”

Tiếng của Tư Khải Sơn hơi lớn: “Một con gấu! Còn sống?”

Tư Trạm dừng một chút: “Một đồng gấu, là già.”

Tư Khải Sơn: “.....”

“Đưa cho trường học làm phần thưởng cho đại hội thể thao đi, ba nói với hiệu trưởng một tiếng là được.”

Tư Khải Sơn trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói: “Con không nói sự việc cho Thi Thầm?”

Tư Trạm lười biếng “Ừm” một tiếng: “Hiện tại không ở trường học, ngày mai rồi nói.”

“Con có cùng Thi Thầm báo danh cho đại hội thể thao ngày mai không, có cần ba và dì Đồng của con đi xem không?”

Tư Khải Sơn cùng Đồng Mỹ Quân không biết về việc Đồng Miểu tham gia thi đấu, xem ra trường học cũng không có ý để lộ ra ngoài.

“Đừng tới, không báo danh.”

Trong một phút đồng hồ ngắn ngủn, hai cha con liền kết thúc trò chuyện, Tư Trạm đem điện thoại cất lại.

Đồng Miểu ở bên cửa sổ vườn đầu: “Cậu muốn đi lên chơi không?”

Tư Trạm ngửa đầu nhìn cô, lặng im sau một lúc lâu.

Trên mặt Tiểu Miểu đỏ ửng treo sự hưng phấn, mặt mày đều có ý cười, xem ra sự ảnh hưởng của Đồng Thành mang đến đã qua đi, thất bại ở cuộc thi vắn đáp cũng bị ném ở sau đầu.

Tư Trạm cảm lòng không được khen chính mình một câu.

Mẹ nó thật trâu bò.

Đồng Miểu ở lâu đài chơi một buổi trưa, trước khi đi còn mang theo một con gấu lớn nhất trong nhà kho, so với cô còn cao hơn, được Tư Trạm khiêng về nhà.

Nhưng cô vẫn lo lắng cho túi tiền của Tư Trạm, nhưng Tư Trạm giải thích là sẽ đưa cho trường học, dù sao Tư gia mỗi năm đều sẽ quyên góp cho Thịnh Hoa thật nhiều tiền.

Buổi tối sau khi rửa mặt xong, Đồng Miểu bê gấu lớn từ phòng khách, nỗ lực nghiêng đầu hướng về phòng.

Tư Trạm ăn mặc chỉnh tề đóng cửa phòng, nhân tiện còn xách theo máy tính.

“Tớ đi ra ngoài có chút việc, ngày mai đi đến trường thi tìm cậu.” Trần Đông đã viết xong toàn bộ số hiệu, bọn họ đến họp nhất lại.

Đồng Miểu ôm gấu, yên lặng nhìn anh đeo giày, kéo cửa phòng ra.

Ở một khắc đóng cửa lại kia, tiếng cô nhẹ nhàng nói: “Tư Trạm cậu thật tốt.”

Giống như bò công anh bay lung tung, bay vào trong lòng Tư Trạm, nắm tay anh dừng một chút, có chút cứng đờ “Ừ” một tiếng.

Lại dùng loại ngữ điệu này nói với anh, anh thật không biết còn có thể nhịn bao lâu.....

-

Bên trong phòng thí nghiệm của trường học, đèn lè loi mờ, học sinh Thịnh Hoa dùng chân không nhiều lắm, cuối tuần đều chạy về nhà, cũng cũng chỉ có hai người bọn họ đi về đây.

Trần Đông cảm lòng không được cảm thán một tiếng: “Ba trăm con gấu!”

Tư Trạh kiêu chân, lười biếng dựa vào sô pha: “Muốn đưa cho cậu một con.”

Trần Đông tám tám tán thưởng hai tiếng: “Cậu đối với em gái tớ thật không có điểm mấu chốt, nói cậu không nhúc nhích tâm tư, ải tin!”

Tư Trạh nhướn mày: “Cái gì mà tâm tư?”

Trần Đông khinh bỉ nói: “Cậu chính là thấy người ta đáng yêu, liền muốn xuống tay hốt về.”

Tư Trạh nhẹ nhàng phun điều thuốc, mùi quýt tươi mát thoải mái.

Anh ý vị thâm trường nói: “Tớ nếu thật xuống tay thì không phải bây giờ.”

“Mẹ kiếp, cậu cận thủy lâu đài*, sẽ không đến mặt trăng đi! Quá cảm kị!” Trần Đông kinh khiếp nói.

* Cận thủy lâu đài: lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thị được ưu tiên. Tương tự câu "gần quan được ban lộc"

Tư Trạh tung chân đá cậu một cái: “Ngày mai cùng tớ đi tranh tú thủy lộ*.”

* Cầu cao nhân

Trần Đông vỗ quần màu tro, không rõ nguyên do: “Kia đều là mô phỏng mà, cậu cũng yêu cầu mua A hóa?”

- - - - -

* Editor: Thanh xuân mà gặp được một người thương mình như Tư Trạh thì không còn gì hối tiếc nữa. Mị bây giờ cũng lớp 11 mà có được gặp 1 anh soái ca như Đồng Miếu đầu. Bữa nay còn bị 1 bé lớp 10 phủ gần chết ㄗㄗ

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sáng chủ nhật, Đồng Miếu đã dậy từ rất sớm.

Mỗi lần có cuộc thi lớn, cô giống như được tiêm máu gà vậy, có thể dụng toàn bộ tinh lực để ứng phó cuộc thi.

Ngày đó có bao nhiêu thuận lợi, sau này lại có bao nhiêu nhấp nhô.

Trước khảo thí là kỳ nghỉ 11, thế nào cũng phải nghỉ rồi mới có thể lấy thành tích..... Nên làm như thế nào đây.

Cô lác đầu, từ trên giường bò dậy, con gấu nằm ở trên mép giường cô, chiếm một góc lớn.

Đồng Miếu cọ cọ cái đầu lông xù, từ trên người nó đi qua.

Vừa ra khỏi cửa, Tiểu Ai đã lộc cộc lộc chạy lại đây: “Tiểu Miếu, tớ dự định 8h sẽ có xe taxi tới, biển số xe là XXXXX.”

Đồng Miếu ngồi xổm xuống, gõ gõ đầu Tiểu Ai: “Cậu là ải nha?”

“Ta là người máy Tiểu Ai, chúc một ngày lành tốt đẹp.” Tiếng của người máy gần từng chữ một, đôi mắt màu lam đưa qua đưa lại.

Đồng Miếu cười cười, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Tao không hỏi mày.” Là hỏi người gọi xe taxi cơ.

Tiểu Ai đứng tại chỗ quét một vòng, từ hệ thống ngôn ngữ khổng lồ tìm một lát: “Mong ngài lặp lại lần nữa, ta không hiểu ý của ngài.”

Đồng Miêu chậm rãi đứng lên, nhìn thoáng qua cửa phòng Tư Trạm, trên cửa ba chữ rồng bay phượng múa ‘đừng làm phiền’ đã bị lau đi, cô lại không nhớ nổi là bị lau đi từ khi nào.

Tao cũng không hiểu ý của cậu ấy nữa.

Đồng Miêu trầm mặc sau một lúc lâu, lúc này mới cảm khăn của mình đi phòng tắm.

Còn nhớ rõ Khương Dao đã với nói cô, con gái phượng Bắc rửa mặt đều không cần khăn lông, nhìn người ta rửa mặt là có thể phân được người phượng Nam và người phượng Bắc.

Cô nghiêm túc nói: “Không có khăn lông lau sẽ không sạch.”

Khương Dao nghiêm trang: “Vẫn lau sạch mà.”

Đây giống như một thói quen được dưỡng thành khi bố mẹ còn ở với nhau.

Khi đó là như thế nào?

Trong không gian nhỏ nhỏ cũ kĩ mà đơn sơ, mẹ trẻ trung xinh đẹp, ba trầm ổn ôn hòa.

Đồng Thành cầm lấy tay cô, kéo đến bên vòi nước, một bên xoa tay cô, một bên ôn nhu nói: “Về nhà chuyện trước tiên là phải rửa tay, bằng không vi khuẩn trên tay sẽ ăn trong bụng, rồi sinh bệnh.”

“Rửa mặt phải dùng khăn lông để lau, tiết kiệm nước, nước rất quý đó.”

Có nhiều điều nhớ không rõ lắm, giống như cách cô rất xa xôi, tựa như hồi ức đã là chuyện xưa.

Chắc là trong lúc vô ý gặp được ông, cô mới suy nghĩ nhiều như vậy.

Cô đem khăn lông tắm ướt, tỉ mỉ lau mặt, sau đó đem sữa rửa mặt xia ra lòng bàn tay, sau đó rửa lên mặt.

Tức khắc cảm thấy thanh tỉnh hơn nhiều, trong đầu ý niệm không lý do cũng đã biến mất.

9 giờ đúng cuộc thi sẽ bắt đầu, Tư Trạm đã chuẩn bị đầu đủ cho cô rồi.

Ăn mặc chỉnh tề đi tới cửa, lúc này mới phát hiện ra trên then cửa dán một tờ ghi chú.

Mặt trên vẽ đường đi tới trường sư phạm Lan thị, không vẽ đẹp như họa sĩ nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Đồng Miêu rũ mắt, cẩn thận xé ghi chú ra, sau đó cẩn thận nhét vào trong lòng bàn tay.

Lúc cô đến nơi, các đội của các trường học đã đến đông đủ.

Hiếu Bạch ở đằng trước nhìn thấy cô, nhiệt tình vẫy vẫy tay.

Đội của Thịnh Hoa ở phía sau Nhất Trung, cô muốn đi tới tất nhiên phải đi ngang qua học sinh và giáo viên của Nhất Trung.

Bọn học sinh nhỏ giọng nói thầm: “Là Đồng Miêu à?”

“Sao cậu ấy lại tới?”

“Cậu ấy không phải là đại diện của Thịnh Hoa chứ!”

Sắc mặt Trịnh Yến Thu âm trầm nhìn Đồng Miêu một cái, bắm vào người lão sư Châu bên cạnh đang ghé tai vào đội.

Đồng Miêu cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, nhưng không nhiều đến mức làm cô dừng lại, vội vàng chạy đến đội Thịnh Hoa.

Chủ nhiệm Tôn đã không có thời gian quản đại hội thể thao ở trường mà còn cố ý chạy đến đây để cổ vũ cho Đồng Miêu.

“Đồng Miêu, không cần khăn trang.”

Ông vui tươi hơn hờ nhìn thoáng qua trường Nhất Trung.

Hả giận, thật là quá hả giận.

Hóa ra át chủ bài đại sát khí của bọn họ bây giờ đã về Thịnh Hoa, lại còn đối phó với Nhất Trung.

Ông cảm thấy mình kiên trì quyết định muốn khai trừ Tư Trạ quả thực rất quá sáng suốt.

Trịnh Yến Thu cười lạnh nhìn thoáng qua phía chủ nhiệm Tôn, quay đầu đối diện với học sinh nói: “Các em phải hợp tác chân thành, đoàn kết nhất trí, vì trường học cũng vì chính các em, bắt lấy chiến thắng trận này, có tin tưởng hay không!”

“Có!”

Đội B của Nhất Trung dừng khí hiên ngang, đội A yên lặng trợn trắng mắt, bọn họ lần đầu tiên thi đấu đã phải gặp Đồng Miếu, thật là xui xẻo.

Ánh mặt trời dần dần ló mặt, mọi người nhanh tránh khỏi điểm mù, gạch thạch cao bị ánh nắng chiếu rọi nóng bỏng, cửa kính phản xạ một đường ánh sáng mỏng manh.

Rất nhanh đã có nhân viên công tác tổ chức vào bàn, phân chia các chỗ ngồi trong phòng học.

Hai đội tuyển thủ ở phía trước bắt đầu bắt tay nhau tỏ vẻ hữu hảo.

Tổ trưởng đội A Nhất Trung - Lương Mỹ Kinh đi lên nắm tay Đồng Miếu, khẽ cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Đồng Miếu đối cô ấy kỳ thật cũng không có ấn tượng.

Lúc ở Nhất Trung, Đồng Miếu cũng không có giao tiếp với nhiều người, chỉ có vài người bạn, nhưng có nhiều người bạn xã giao.

“Chào cậu.” Cô nhẹ nhàng nói.

Sau đó buông tay ra, hướng về phía cô ấy muốn tiếp tục bắt tay.

Lương Mỹ Kinh lại không đưa tay ra.

Đồng Miếu bất ngờ, nghi hoặc nhìn cô ấy.

Lương Mỹ Kinh nhấp môi cười, thấp giọng nói: "Trong đội các cậu có cái người tự cho mình là đúng, đúng là bug* nha."

* Bug: lỗi, lỗ hổng

Đồng Miếu hơi ngưng mi, Lương Mỹ Kinh đã dời đi ánh mắt, nhìn về phía Lục Minh.

Sắc mặt Lục Minh nghiêm túc, một bộ nhìn tinh anh, lãnh khốc đẩy mắt kính: “Ai nha, đây là người quen.”

Lương Mỹ Kinh hé môi cười lạnh: “Cậu cái dạng gì tôi còn không biết sao, thật lợi hại, còn có thể tới đây.”

Sắc mặt Lục Minh cứng đờ, lạnh nhạt quăng tay cô ta: “Vậy cậu chờ tôi đánh bại các cậu đi.”

Mắt Lương Mỹ Kinh trợn trắng: “Thịnh Hoa đem các cậu đem ba cái đứa yếu kém phân cùng một tổ với Đồng Miếu, còn không phải là vọng tưởng muốn Đồng Miếu mang về cho các cậu một đội đứng nhất một đội đứng nhì sao, cậu cho rằng cậu ta thật sự mang về được sao?”

Sắc mặt Lục Minh có chút không tốt, hung hăng trừng mắt nhìn Lương Mỹ Kinh một cái.

Hắn đúng là có ý có dựa vào Đồng Miếu, cũng rất may mắn khi Đồng Miếu được phân cùng một đội với hắn, nhưng bị người khác làm rõ việc mình ý lại Đồng Miếu, hắn không nhận được.

Hắn cũng nổi danh là học trò giỏi của khối 12, ngày thường được người khác khích lệ hâm mộ.

Nhưng ở cuộc thi này hắn thật không có địa vị gì, nếu không Lương Mỹ Kinh cũng sẽ không khinh thường hắn như vậy.

Trước kia hắn đại diện Thịnh Hoa tham gia thi đấu, cũng không có thành tích gì, nhưng may mắn là tham gia thi đấu không chỉ có một mình hắn, hắn có thể đem vấn đề đẩy cho đồng đội.

“Đồng Miếu, một mình cậu có thể làm hai đề của hai người không?”

Lương Mỹ Kinh đắc ý cười cười.

Trận này là vòng loại để Đại học Phục Đán chiêu sinh, đưa cho tuyển thủ tổng cộng một ngàn đề, mỗi vị tuyển thủ có nửa giờ làm bài, tính tổng các điểm của các đội lại, đội nào điểm cao nhất giành thắng lợi.

Đồng Miếu yên lặng rũ mắt, đôi lông mi dài run lên, không có trả lời cô ta.

Trận thi đấu này có điểm không tốt là, nếu một người kéo chân cả đội, người sau có lợi hại cũng không có cách nào ngăn con sóng dữ*.

* Ý là người sau có lợi hại thì cũng sẽ không làm cho đội chiến thắng được.

Trong thời gian thi đấu, thành viên của một đội sẽ không biết đối phương chọn đáp án nào và làm được mấy câu cả.

Cho nên vì để có thể giành thắng lợi, Đồng Miêu chỉ có thể tận dụng hết khả năng để làm được nhiều đề.

Giám thị vỗ vỗ tay: “Hết tất cả ngồi xuống, cuộc thi lập tức bắt đầu.”

Trước mặt mỗi người là một cái máy tính, giao diện giống như cuộc thi GRE, lúc mình bắt đầu, máy mới bắt đầu tính giờ.

Đồng Miêu sờ con chuột trơn bóng, nhấp môi nhìn đáp đề giao diện.

Nếu là loại này tái chế, nàng chỉ có thể dùng hết toàn lực.

Quảng cáo

Rốt cuộc đã đáp ứng chủ nhiệm Tôn rồi, nên nhất định phải vì Thịnh Hoa đoạt được vị trí thứ nhất.

Bên Lương Mỹ Kinh đã bắt đầu thi đấu, con chuột đầu vào đầy bấm bấm, nhanh chóng làm các bài thi.

Tất cả mọi người đã bắt đầu lục tục làm đề, nhưng Đồng Miêu cũng không có sót ruột.

Cô vịn ra một ly nước khoáng, lẳng lặng uống một ngụm

Đây là hông khí cô quen thuộc nhất, chiến trường quen thuộc nhất, cô không có đường lui, chỉ có thể thẳng tiến không lùi bước.

Cô nhẹ nhàng click nút continue, xuất hiện một cái khung xác nhận, ấn vào nút OK, đổi ra đề mới.

Đề thi đều là từ từ kho đề của cuộc thi Olympic, cũng là trận đấu người ta quen thuộc nhất.

Đồng Miêu nhanh chóng nhìn đề thi, hơi ngưng mị, trên giấy thử lại phép tính.

Lương Mỹ Kinh trộm cô, âm thầm tính ra tốc độ của cô.

Một người như Lục Minh có thể kéo chân Đồng Miêu, chỉ cần cô và các thành viên khác không kéo được hấn, trận thi đấu này có thể nắm phần thắng.

Đồng Miêu, cũng không phải thần nhân.

Thời gian đến ngược từng giây, mọi người dần đã không còn có thời gian, hấn thở phào nhẹ nhõm, dựa vào ghế trên, nhìn giao diện hiện lên số câu chính xác, hấn hơi có chút vừa lòng.

Rất nhanh, mọi người đều đã hết thời gian làm bài, Lương Mỹ Kinh buông chuột, xoa ấn đường, xoay người nhìn Đồng Miêu.

Đồng Miêu còn chuyên chú làm đề, cô bắt đầu muộn nhất cho nên còn chưa có xong.

Hiệu Bạch hơi lo lắng, nghiêng người qua trộm hỏi Lục Minh: “Em làm đúng một trăm đề, còn anh?”

Lục Minh bực bội gãi gãi đầu: “Này hệ thống gì ấy, ngay từ đầu anh căn bản đã không hiểu được.”

Tìm Gì Hiệu Nạch trầm xuống, lời nói của Lục Minh làm cô ấy không tin tưởng, cô nàng liếm đôi môi khô khốc, cẩn thận nói: “Cho nên anh làm đúng bao nhiêu đề?”

Ánh mắt của Lục Minh hơi trốn tránh, cuối cùng hấn vút bút đi: “Chẳng ra gì, chủ yếu là ngay từ đầu quá khản trương nên quên mất thời gian.”

Gì Hiệu Bạch quay đầu hỏi Trần Ninh: “Còn anh, bao nhiêu?”

Trần Ninh sờ sờ cái trán, trên mặt đều là mồ hôi, cảm xúc của cậu có chút trầm thấp, hiển nhiên không phải là đặc biệt tốt: “Không có làm tốt bằng em, anh được 92 điểm”

Gì Hiệu Bạch gật đầu, còn ở trong phạm vi cô có thể chấp nhận được, cũng ở trong phạm vi Đồng Miêu có thể "carry" được: “OK, chúng ta tổng cộng có một 192 điểm, Lục Minh kém anh và Đồng Miêu, anh bao nhiêu?”

Cô ngừng tính toán trên giấy, nhìn Lục Minh.

Dù sao thì chắc cũng gần chín mươi đi, cô vẫn có chút tin tưởng.

Lục Minh thờ dài một hơi, đôi mắt nhìn trần nhà, dùng chân đá đá cái bàn: “Ba mươi sáu, anh sơ suất quá.”

Hiếu Bạch tức khắc cảm thấy huyết áp của mình tăng lên, cô dè dặt thanh âm quát: “Ba mươi sáu, anh khỏi hài quá đấy!”

Lương Mỹ Kinh phụt cười một tiếng, chớp chớp mắt nhìn Hiếu Bạch: “Tôi đã nói trong đội các cậu có bug mà.”

Đội bọn họ mọi người đều làm xong rồi, cũng đã có điểm tổng, bốn trăm bảy mươi điểm.

Một mình Lương Mỹ Kinh đã làm được 180 đề.

Lòng bàn tay của Gi Hiếu Bạch đều là mồ hôi, cô nhạy bén ý thức được, xong rồi, chênh lệch quá lớn.

Lục Minh cơ bản chỉ có thể dựa Đồng Miếu, Nhất Trung hiển nhiên chuẩn bị tốt hết tất cả, mới có thể làm nhiều như vậy, chỉ có mỗi nửa giờ Đồng Miếu sao có thể bỏ khuyết sai lầm của Lục Minh đây.

Cô tuyệt vọng rồi.

Trần Ninh cắn răng trừng mắt nhìn Lục Minh, ngón tay cũng run run, bọn họ đều rất cố gắng nhưng cơ hội tốt như vậy phải uống phí rồi.

Trong lòng cậu cũng rất rõ ràng, loại người như Lục Minh "du thủ du thực*" đi lên bằng cách nào, các cuộc thi vào ngày thường toàn dựa vào người khác cho biết trước đề.

* Ý chỉ không có tài cán gì.

Nhưng Lục Minh căn bản không nhìn lại ánh mắt của cậu.

Hắn chăm chú nhìn máy tính, trong miệng lẩm bẩm “Mẹ, toàn phần cho tôi mấy đề khó, cái hệ thống này tôi còn chưa có luyện qua.”

Tiếng của hắn không lớn không nhỏ, vừa đủ làm đồng đội của mình cùng thành viên đối phương nghe được.

Gi Hiếu Bạch sớm đã mặc kệ hắn, đề thi đều là lựa chọn bất kì, căn bản không có khả năng đề nào của hắn cũng khó cả.

Những người khác càng khinh miệt cười cười, những người thi đua trước nay đều có chỉ số thông minh cao, thậm chí còn tàn khốc xa lánh những người không có đủ thiên phú.

"Im lặng, còn có người chưa làm xong!" Giám thị trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

Hiếu Bạch rốt cuộc cũng chia một cô gái, lại là đội 1 của năm hai, chưa bao giờ phải ghen ghét như vậy.

Nhìn ánh mắt đặc ý của Lương Mỹ Kinh, tâm tình của cô ấy cũng đóng băng, cái mũi đau xót, ghé vào trên bàn khóc lên.

Lục Minh cảm thấy không chịu nổi, Gi Hiếu Bạch vừa khóc, vài người trong Nhất Trung đã bắt đầu nhỏ giọng trào phúng hắn, nói hắn còn không bằng con gái, đội của học toàn dựa vào con gái.

Hắn đột nhiên, thậm chí hy vọng Đồng Miếu cũng thất bại, hắn thà rằng không có giấy khen chứ không muốn là người duy nhất bị chế nhạo.

Nếu Đồng Miếu cũng không làm tốt, điểm chú ý điểm sẽ không rơi vào trên người hắn.

Đồng Miếu thi rớt đi. ....

Lục Minh thành tâm cầu nguyện.

Thời gian của Đồng Miếu cũng đã hết.

Cô buột con chuột, đầu lưỡi liếm đôi môi khô khốc, dùng đầu óc quá độ làm huyết thái dương của cô có chút đau, phía sau lưng cũng chảy ra mồ hôi mỏng.

Lúc cô chỉ còn 10 phút, nghe được ở đằng sau nói thầm, biết có chênh lệch với Nhất Trung.

Từ khi đó, cô cũng đã ở khiêu chiến cực hạn của chính mình, thần kinh vẫn luôn căng chặt, hiện tại thả lỏng một hơn, rất mệt mỏi.

Tất cả mọi người đều không kiểm chế được mà nhìn lên, Hiếu Bạch cũng ngẩng đầu lên, mở bừng đôi mắt vừa to vừa đỏ bừng nhìn về phía trước.

Màn hình máy tính của Đồng Miếu xuất hiện kết quả.

Số đề làm đúng :360.

Trần Ninh hút một ngụm khí lạnh, gất gao nắm lấy tay, hôm nay giống như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, tâm tình từ tuyệt vọng đến mừng như điên.

Cậu hận không thể đi lên ôm lấy Đồng Miếu, lợi hại như vậy, làm người ta sáng khoái như vậy.

Câu quay đầu, đôi mắt nhìn Hiếu Bạch nói : "360! Bình quân năm giây làm một đề!"

Đôi mắt Gi Hiếu Bạch từ đỏ bừng sang ngấn người, đột nhiên "oa" một tiếng, cô ấy chạy tới vùi đầu vào vai Đồng Miếu, bả vai hơi run rẩy.

Cô ấy rất sợ hãi, thật sự sợ hãi, vốn dĩ cho rằng thua là điều không thể nghi ngờ.

Đồng Miếu nhàn nhạt cười, nhẹ nhàng vỗ lưng cô ấy.

Sắc mặt Lương Mỹ Kinh tái nhợt, cắn môi, đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Cô ta một câu cũng chưa nói, nước mắt đã theo gương mặt trượt xuống dưới.

Cô đã đủ nỗ lực, làm cũng đủ tốt, đến tốt cùng là vì sao! (Đây là suy nghĩ của em nên để cô thay vì cô ta)

Đồng Miếu từ chỗ ngồi đứng lên, điểm của các đội cũng đã tổng hợp lại, thầy giám thị hai chữ Thịnh Hoa ở trên danh sách.

"Yêu cầu đội Thịnh Hoa tiếp theo sẽ làm thi trận khác, hợp tác hoàn thành câu hỏi của tám ngành học."

Lương Mỹ Kinh đi ra cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn Đồng Miếu, nhẹ giọng nói : "Nếu cậu không có chuyển đi, hôm nay tôi chính là đồng đội của cậu, chúng ta có thể tạo nên kỷ lục."

Đồng Miếu nhẹ nhàng rũ mắt, nắm chặt bút chì trong tay.

Nếu không có một loạt sự việc kia, hôm nay đoạt giải quán quân, đại khái chính là Lương Mỹ Kinh đi.

Cô vô tình chiếm trước được sự nổi bật, không có nghĩ sẽ làm mất danh ngạch của Chu Nhã Như, không nghĩ sẽ cướp đi ngôi quán quân của Lương Mỹ Kinh, nhưng cố tình, cô luôn bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió.

"Thịnh Hoa, chủ nhiệm Tôn của các em tìm." Nhân viên công tác tới nhắc nhở bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

“Thế nào, thắng không?”

Trên mặt chủ nhiệm Tôn treo một nụ cười, nhưng ít nhiều có chút miễn cưỡng.

Một đội khác gặp cường địch là trường cấp 3 Dục Thành, nên đã xuống ngựa, hiện tại ông chỉ có thể đem hy vọng ủy thác lên người Đồng Miếu.

Đồng Miếu gạt đầu, môi cô hơi khô khốc, đang giờ ly uống nước ấm, ngón tay đã hết run rẩy, nhưng hai bên thái dương vẫn còn một lớp mồ hôi mỏng.

Chủ nhiệm Tôn thở ra một hơi, cả người dựa vào trên ghế, nhìn bộ dáng của Đồng Miếu làm ông cũng khát, vì thế ừng ực uống lên vài ngụm nước, lắm lắm “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Này đội có thể lọt vào bên trong như ông dự kiến, chỉ cần giữ vững đến cuối cùng thì cũng có thể đạt được giải thưởng.

Gi Hiếu Bạch nhẹ nhàng “A” một tiếng.

Đôi mắt của cô nằng còn phấp hồng, vừa mới khóc xong nên làm cô ấy ít nhiều có chút giọng mũi, vừa nghe là có thể nghe ra rồi.

Chủ nhiệm Tôn lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của mọi người đều không tốt lắm.

Ông nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Ninh mím môi, có ám chỉ nói: “Hữu kinh vô hiểm*.”

* Hữu khinh vô hiểm: bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm. Kiểu "tai qua nạn khỏi"

Lục Minh sợ người khác nói ra cái gì, nhanh đến cướp lời nói: “Chính là cho em đề đặc biệt khó, phát huy không tốt.”

Hiếu Bạch vốn không muốn làm rõ, vừa thấy hấn giải vây cho chính mình, lập tức chầm chọc mĩa mai nói: “Ai nha, mọi người đã luyện đề từ nhỏ, có nhiều đề cũng đã từng xuất hiện, anh có tin mong em còn làm được nhiều câu hơn anh không? Em rất buồn bực, đã lớp 12 mà lại như vậy, trước đây trình độ của anh cũng chỉ được thế này à.”

Lục Minh không nhin được nữa, hấn giương cổ lên, gân xanh trên trán đều lộ ra: “Anh là chủ yếu là thi hóa học, ai giống như các em đề gì cũng làm, mọi thứ đều thông thạo!”

Chủ nhiệm Tôn cũng buồn bực, Lục Minh là đứa trẻ giỏi hóa top đầu của thành phố, cuộc thi hóa học quốc gia cũng lấy được giải nhì, theo lý thuyết thi không phải là người kéo chân cả đội đâu.

“Có phải là do khăn trương hay không?” chủ nhiệm Tôn dường như đang an ủi hỏi.

Lục Minh trừng mắt nhìn Hiếu Bạch, rồi nhìn qua phía chủ nhiệm Tôn gật đầu: “Thật là có hơi khăn trương, hơn nữa thời gian quá ít, ngay từ đầu không biết nó như thế này.”

Gia cảnh của Hiếu Bạch cũng không đơn giản, cho nên mới mặc kệ Lục Minh có ghi hận cô ấy hay không, lập tức chầm chọc nói: “Em xem anh có thể đục nước béo cò tới khi nào.”

Mắt Lục Minh tròn trắng: “Mặc kệ em”

Chủ nhiệm Tôn nhanh đến hoà giải: “Tất cả mọi người đều bình tĩnh, đây là thi đấu đoàn đội, chúng ta nhất định phải đoàn kết. Thầy tin tưởng Lục Minh nhất định chỉ là sơ suất, thành tích ngày thường của em ấy chúng ta đều rõ như ban ngày.”

Gi Hiếu Bạch khoanh tay, không nói lời nào.

Cảm xúc của Trần Ninh cũng rất thấp, bọn họ đương nhiên biết chuyện của Lục Minh là như thế nào.

Trước khi có đề thi, Lục Minh chắc chắn đều đã làm qua một lần, còn đề là từ đâu tới, không cần nghĩ cũng biết.

Ngay cả giải nhì của cuộc thi quốc gia cũng nghe đồn là mẹ cậu ta tìm người, lấy bài thi từ thủ đô, đưa cho Lục Minh xem trước, cứ như vậy liền lấy được giải nhì.

Chủ nhiệm Tôn thấy không ai nói chuyện, vỗ tay Đồng Miêu: “Rất nỗ lực, hy vọng em dẫn theo đội vượt qua mọi chông gai, một đường đi về phía trước!”

Ông biết, ở trong này, thực lực chính là thứ quyết định, Đồng Miêu có thể làm người ta tin phục.

Cho nên để Đồng Miêu điều tiết không khí, không thể nào thích hợp hơn.

Trần Ninh và Hiếu Bạch nhất định sẽ giữ mặt mũi cho Đồng Miêu.

Ai ngờ Đồng Miêu nâng mắt lên, duỗi tay đem tóc kéo đến sau tai, nhìn chủ nhiệm Tôn gần từng chữ một nói: “Em hy vọng vòng thi kế tiếp Lục Minh không cần phải tham dự.”

Hiếu Bạch lập tức vỗ tay, hận không thể hai tay đều đỏ bừng, giống như một cái tát lên mặt Lục Minh vậy.

Chủ nhiệm Tôn ngăn người: “Cái gì?”

Đồng Miêu nhàn nhạt nhìn lướt qua sắc mặt đỏ tím của Lục Minh, quay đầu tiếp tục nói: “Có thể để danh nghĩa của anh ấy ở trong đội này, nhưng không cần lại tham gia làm đề thi, nếu trường học muốn lấy giải nhất thì phải làm vậy.” Cô dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Bởi vì tiếp theo sẽ không dễ dàng như bây giờ.”

Tiếng của cô như cũ vẫn nhẹ nhàng lại mềm mại, nhưng giọng nói như vậy chưa chắc không có lực sát thương.

Sắc mặt chủ nhiệm Tôn thay đổi, kêu ông nói những lời này với Lục Minh, không nói đến việc học sinh của mình sẽ bị tổn thương, mà sau này khi gặp mẹ Lục Minh, sẽ thấy không công đạo.

Nhưng Đồng Miêu đã đẩy ông tới tình thế này, không thể không ra lựa chọn.

Ông đột nhiên nhớ tới, ngày đó lúc Đồng Miêu cầm chứng minh nhân dân tới văn phòng ông, cũng là về mặt ả nhân cùng do dự.

Nhìn ra được, nếu không có sự việc của Tư Trạm, Đồng Miêu tuyệt đối sẽ không chủ động dự thi.

Ông có chút hoài nghi, Đồng Miêu có phải là đang trả thù ông hay không.

Im lặng sau một lúc lâu, chủ nhiệm Tôn vẫn là không dám lấy thành tích ra đùa, vì thế nhẹ giọng nói: “Lục Minh, không có nắm chắc đề thì em giao cho Đồng Miêu đi, một mình em ấy hoàn thành 2 đề thi cũng không thành vấn đề.”

Lục Minh gất gao nắm chặt nắm tay, hấn chưa từng phải chịu sự nhục nhã lớn như vậy.

Một mình Đồng Miếu hoàn thành đề của 2 người cũng không có vấn đề, ý là hấn không cần tham dự, bọn họ liền coi hấn trở thành một người vô hình, tới so thành tích với người vô hình!

“Em không tham gia!” Hấn nổi giận nói, mặt đầy sự tức giận.

Hấn ngồi xuống ghế, nghiêng mặt đi không nhìn bất kì người nào.

Hấn là con của giáo viên, ở trường mẹ hấn lại có danh dự như vậy.

Thường vào lúc này, sẽ có thầy cô tới khai đạo hấn, khuyên giải an ủi hấn, hấn cũng có thể mượn lửa hạ sừng núi.

Nhưng mà hôm nay chủ nhiệm Tôn lại không có nói giúp, trong lòng Lục Minh có điểm lạnh lẽo.

Đồng Miếu ngược lại rất nghiêm túc nói: “Em có đi tìm hiểu một chút, nếu cho phép nói, thì không còn gì tốt hơn.”

Thoạt nhìn là một cô bé ôn nhu điềm tĩnh, nhưng lời nói không lưu tình chút nào.

Hiếu Bạch nói ngay: “Đừng đợi, tớ hiện tại lập tức đi gọi điện thoại, ba tớ có bạn ở giáo dục, vừa lúc xử lý chuyện này luôn.”

Tình thế chuyển biến bất ngờ, Lục Minh thiếu chút nữa là từ ghế trên ngã xuống.

Ban đầu vẫn cho hấn danh nghĩa dự thi, hiện tại lại muốn trực tiếp hủy bỏ tư cách thi của hấn?

Không riêng gì hấn, chủ nhiệm Tôn cũng ngốc luôn rồi.

Đồng Miếu với Hiếu Bạch tam ngôn hai ngữ, muốn bài trừ Lục Minh ra khỏi đội.

Nếu làm như vậy, mọi người về sau sẽ không đoàn kết được nữa!

Nhưng Hiếu Bạch đã chạy đi, ông ngăn cản cũng không được.

Chủ nhiệm Tôn nhìn ánh mắt mê mẩn khát vọng của Lục Minh, trên đầu cũng chảy mồ hôi.

“Đừng xúc động, bình tĩnh bình tĩnh.”

“Ai tìm Hiếu Bạch kéo về đi? Không đáng để tìm cục giáo dục đâu.”

Ông khô cần khuyên giải an ủi, kết quả ai cũng không nghe ông nói.

Một lát sau, Gi Hiếu Bạch cầm điện thoại đặc ý trở lại.

“Chú em nói đã liên hệ với giáo viên ở đây, có thể ra đi, nhưng không thể gặp mặt tuyển thủ khác, cũng không có bất kỳ ưu đãi gì. Lục Minh anh có thể đi rồi.” Gi hiếu Bạch nhìn hấn phát phát tay, ước gì hấn có thể lập tức biến mất.

Lục Minh một câu cũng không nói nên lời, cả người máu giống như đọng lại, làm hấn không thể động đậy.

Thật sự một cơ hội cũng không có?

Sau một cuộc gọi của Gi Hiếu Bạch hấn đã không còn gì?

Hấn sao có thể bỏ được giải thưởng này chứ!

Cuộc thi quốc gia kia hấn chỉ được giải nhì, ba giải nhì mới có thể hơn một giải nhất, tuy rằng cuộc thi này chỉ là cuộc thi của cấp 3, nhưng mức độ nổi tiếng cao!

Chủ nhiệm Tôn muốn nói gì, lại thấy ba ánh mắt sắc bén nhìn Lục Minh, ước gì em ấy hiện tại liền cầm sách đi khỏi đây.

Ông lại đem lời muốn nói nuốt trở vào, không thể vì một mình Lục Minh mà đắc tội với ba người kia được.

Gi Hiếu Bạch có gia cảnh, quan hệ của Đồng Miếu với Tư gia cũng không đơn giản.

Lại im lặng sau một lúc lâu, Lục Minh ưỡ oải lúng túng, rũ mắt lầm bầm nói: “Em không làm bài thi nữa.”

Hấn không muốn rời đi, hấn vẫn muốn lấy thành tích về, người ta cho không giải nhất vì sao không cần chứ, mặt mũi có thể ăn được sao?

Gi Hiểu Bạch giương mắt nhìn Đồng Miêu.

Đồng Miêu nhìn cô ấy nhẹ nhàng khiêu môi, đôi mắt cong thành hình trăng non.

Gi Hiểu Bạch cũng cười.

Thật ra cô ấy không đi gọi điện thoại, bởi vì trước đó hai nữ sinh bọn cô đã đọc qua nội quy thi đấu, nếu thiếu người, vòng thi đấu tiếp theo sẽ không thể tiến hành, sẽ làm cả đội bị loại.

Nhưng hiển nhiên, chủ nhiệm Tôn cùng Lục Minh đều chưa có đọc qua.

-

Trần Đông đội mũ lưỡi trai, híp mắt nhìn chằm chằm mặt trời, trên đầu nóng ran toàn mồ hôi: “Tớ nói nè, cậu tới chỗ này tìm cái gì vậy?”

Tư Trạh đi tới trước mặt một cửa hàng, mang theo Trần Đông đi dạo vài quảng trường.

Hôm nay không biết vì sao, ánh mặt trời lại rất độc ác, giống như đã tới mùa hè vậy.

Mặt đất tản ra mùi nhựa đường nhàn nhạt, đập lên trên, để giày trở nên dính dính.

Trên người của Tư Trạh cũng toàn là mồ hôi, anh trước nay không đi qua thị trường hàng giả như thế này, trước kia cũng không cần mua hàng giả làm gì.

Anh kéo một anh trai của tiệm gọi đầu qua: “Nơi này có làm giả giấy khen không?”

Anh trai kia giương mắt đánh giá anh, là một học sinh cao trung.

“Hắc hắc, muốn tham gia chiêu sinh à, em đi ra phía sau kia, tùy tiện tìm một cửa hàng đóng dấu, thẻ học sinh của Thanh Hoa Bắc Đại cũng có thể làm giả được.”

Tư Trạh gật đầu: “Cảm ơn.”

Anh móc ra một gói thuốc lá từ trong túi, đưa cho anh trai kia.

Người đó nhìn thoáng qua, cau mày nói: “Người đây thuốc lá à, vị bạc hà, hút không quen.”

Tư Trạh chỉ cửa hàng nhỏ đối diện: “Cầm đi có thể đổi lấy mấy bao Trung Hoa.”

Anh trai kia nhanh chóng cầm lên, cười hi hi nói: “Cảm ơn nha!”

Trần Đông vỗ vỗ Tư Trạh, có điểm lo lắng nói: “Cậu muốn làm gì, chuyện đi điều tra chính là làm giả giấy khen à.”

Tư Trạh trừng mắt nhìn cậu một cái, đỉnh mày giương lên: “Không phải cho tớ, là tặng cho Đồng Miêu.”

Trần Đông bĩu môi: “Cậu đùa tớ à, em gái tớ mà cần làm giả giấy khen? Một giây có một đồng cũng được đấy chứ!”

Tư Trạh hơi híp mắt, quơ quơ chìa khóa xe việt dã trên tay, giữ kín như bưng nói: “Cậu không hiểu.”

Trần Đông ở một bên phụ họa nói: “Ai nha tớ không hiểu, đầu năm nay đưa giấy khen giả đều thành tình - thú.”

Tư Trạh lười đến cùng cậu giải thích, uể oải nói: “Cái này là thuốc giải.” Có thể giúp Đồng Miêu một phần nào.

Anh tìm cửa hàng đóng dấu nổi tiếng nhất phố, nhẹ nhàng gõ cái bàn: “Tôi phải làm một cái giấy khen, phải thật sự giống đấy.”

Ông chủ giương mắt nhìn anh: “Có nhiều loại giải thưởng, trong trường học, còn có trong các giải đấu, cậu muốn cái loại nào?”

Trần Đông vui sướng nhìn lên: “Cuộc thi người máy thế giới VEX có thể làm không?”

Ông chủ nhú mày: “Nghe không hiểu, nhưng tôi tra một chút thì có thể làm.”

Trần Đông hưng phấn vỗ Tư Trạh: “Ca, được đó! Tớ không cần tham gia thi đấu nữa!”

Tư Trạh nhắc chân nhẹ đá cậu một chút: “Cút đi!”

Quay lại nói với ông chủ: “Muốn giấy khen league của Lan thị, hôm nay phải có.”

Ông chủ ậm ừ một chút: “Vây thì khó quá.”

Tư Trạh không kiên nhẫn nói: “Bao nhiêu tiền?”

“100!”

Bọn họ đợi hai giờ, giấy khen đã làm xong, Tư Trạh cầm lấy nhìn nhìn, giấy để làm giấy khen, con dấu của cục giáo dục cũng phồng theo giống như đút.

Anh kiêu chân, một tay đập ở trên bàn thủy tinh, ngón tay nhẹ nhàng gạt tàn thuốc sang bên cạnh, một cái tay khác mở tai nghe Bluetooth.

“Chủ nhiệm Tôn, em muốn thầy giúp em cái này.”

- - - - -

* Editor: bữa nay lịch học dày quá nên nay mới có thời gian edit, mọi người thông cảm nha. Yêu thương ≡ ≡ ≡

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Trận khảo thí thứ hai bắt đầu lúc 1 giờ rưỡi chiều, mỗi đội được phát tám đề thi, yêu cầu trong vòng hai tiếng phải làm xong.

Sau khi làm xong thì đến phòng học tiến hành nộp bài.

Tám đề phân cho bốn người đáp còn rất gấp gáp, mà đội của Đồng Miểu lại chỉ có ba người tham gia làm bài.

Biểu tình của Hiếu Bạch và Trần Tinh đều rất nghiêm túc, không khỏi nhìn nhìn Đồng Miểu.

Đồng Miểu cầm 4 đề bên trong rút ra: “Mình làm cái này, dư lại cho các cậu mỗi người hai đề.”

Gi Hiếu Bạch thở phào nhẹ nhõm, ôm Đồng Miểu: “May mắn mà có cậu, chờ đến lúc về nhà tớ muốn đem ảnh chụp của cậu dán lên, mỗi ngày bái cậu làm đại thần.”

Đồng Miểu ngượng ngùng liếm môi: “Đừng nghịch nữa, nhanh bắt đầu đi.”

Lục Minh lạnh lẽo ở một bên nhìn, âm thầm cắn chặt răng.

Hắn cảm thấy mình thế nào cũng có thể hoàn thành một đề hóa học, nhưng mà Đồng Miểu căn bản không cho hắn làm bài.

Hắn ngồi ngủ gật ở một bên thật sự quá xấu hổ, đặc biệt là ánh mắt của tổ khác nhìn qua, làm hắn hận không thể đẩy cửa mà chạy.

Rốt cuộc nhịn không được, hắn một phen cầm tay Đồng Miểu: “Này, đề hóa học anh có thể làm, anh khẳng định sẽ tốt hơn so với hai người kia.”

Đồng Miểu nhú mày, lập tức rút tay trở về.

Không biết người này có tật xấu gì mà cứ tìm cơ hội để chạm vào cô.

“Không cần, hóa học em làm.”

Cô cố ý làm vậy, cô thừa nhận mình có chút tức giận.

Vì duyên cớ của Lục Minh làm cô hao phí không ít tinh lực.

Cô thật ra rất ít khi xử trí theo cảm tính như vậy, cũng không biết sao gần đây lại thế, hình như so với trước kia thì tùy hứng hơn một ít.

Nếu Đồng Miểu đồng ý làm đề, Lục Minh thế nào cũng không có lý do gì để thay thế cô.

Ai kêu cô còn mạnh hơn hắn.

Hắn đặt mông ngồi ở trên ghế, hít thở sâu, biểu đạt sự tức giận của mình.

Nhưng đã không còn ai có đủ tinh lực để phản ứng lại hắn, các tuyển thủ đều tập trung vào trên đề thi.

Giám thị nhìn Lục Minh khe khẽ nói nhỏ.

Kỳ thật học sinh đến tham gia thi đều là con nhà danh giáo của thành phố, có chút hiểu biết về nhau.

Vì mẹ của Lục Minh, thật là có không ít thầy cô nhận ra.

Trịnh Yến Thu cười lạnh một tiếng, đối với giám thị lão sư bên cạnh nói: “Thịnh Hoa làm cái gì đấy, cướp học sinh của Nhất Trung chúng tôi không buông tay.”

“Tôi nhớ Lục Minh rất ưu tú mà, mẹ em ấy còn luôn khen em ấy thông minh.”

Trịnh Yến Thu chẳng hề để ý trọn mắt: “Là một con ngựa tốt, sao không thấy đưa ra để thể hiện.”

“Lão Tôn xấu hổ đến mức điên rồi đi.”

Trịnh Yến Thu thấp giọng nói: “Cô xem đi, sau hôm nay, mẹ Lục Minh khẳng định sẽ đến để hỏi chuyện, người kia... chắc chắn.”

Đề tài đúng lúc ngưng hẳn, trong sân chỉ còn lại tiếng thảo luận và tính toán, còn tiếng của các tuyển thủ nhỏ giọng tranh chấp.

Gi Hiểu Bạch và Trần Ninh dùng 40 mười phút để làm xong hai bài thi.

Hiểu Bạch nói: “Đồng Miểu, chúng tớ có vài đề làm không chắc, lát nữa cậu xem lại nha.”

Đồng Miểu đang làm đề lớn cuối cùng của bài thi, nghe vậy nên đẩy 3 bài thi đã làm xong qua: “Các cậu kiểm tra một chút.”

Trần Ninh nhận lấy bài thi, phát hiện mặc dù thời gian đang trôi qua rất gấp gáp, nhưng Đồng Miểu như ban đầu vẫn viết rất chính tề, giống như đây tốc độ bình thường của cô vậy.

Thật sự không phục không được, phảng phất như là chênh lệch là trời sinh.

Cậu với Gi Hiểu Bạch nhanh chóng xem bước tính toán, hai bài toán học này đều là đề khó, chỉ cần các bước làm chính xác thì không thành vấn đề, cho nên kiểm tra lại cũng rất dễ dàng.

Lúc sau Đồng Miểu viết xong, cầm lấy bài thi của Gi Hiểu Bạch bắt đầu kiểm tra lại.

Mấy người họ làm đến phút cuối cùng, rốt cuộc đem bài thi gián lược qua một lần.

Lục Minh từ nhiên ngồi ở bên trong hai giờ, hần rất bức bối an tĩnh một khắc cũng không được.

Sau đó hần lại phát hiện đồng đội quả nhiên đã hoàn thành xong nhiệm vụ trong thời gian quy định, còn làm rất tốt.

Tâm tình của hần lại không tốt.

Tất cả bài thi bị thu lại, mọi người mã bắt đình đề* chạy tới phòng học.

* Mã bắt đình đề: ngựa không ngừng vó. Ý chỉ nhanh chóng làm một việc gì đó

Lúc Trịnh Yến Thu đi ngang qua người Đồng Miểu, không chút khách khí đụng vào cô một chút, từ cửa đi ra ngoài.

Tâm tư Đồng Miểu đều đặt trên cuộc thi mới kết thúc.

Dưới chân vốn đã không vững, bị cô ấy đẩy, bả vai đụng vào khung cửa, vì đau nên cô đột nhiên nhắm mắt.

Bả vai truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, hơn nửa ngày không có đỡ đi chút nào.

Nàng có chút thất vọng nhìn bóng dáng Trịnh Yến Thu, âm thầm lắc đầu.

Lúc còn ở Nhất Trung, quả thực Trịnh Yến Thu hòa ái giống mẹ cô vậy, hiện tại.....

Cô rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm thái, đem toàn bộ tinh lực đặt ở vòng thi kế tiếp.

Tốc độ hoàn thành của đội Cao trung Dục Thành không khác lắm so với đội của cô, tạm thời tính chính xác cũng xấp xỉ nhau, để có thể chiến thắng thì phải thi thêm một vòng thi phụ.

Trong căn phòng nhỏ họ mang thêm đề thi để làm, phải giải mạch điện và tiếng Anh.

Đồng Miểu không biết làm tiếng Anh, nhưng Gi Hiểu Bạch lại làm rất tốt.

Suốt cả cuộc thi Lục Minh không có bất kì cơ hội gì để tham gia cả, cuộc thi liền kết thúc như vậy.

Lúc ra cửa, Đồng Miêu thân thiện nói với Gi Hiểu Bạch: “Hôm nay cậu tiếng Anh rất tốt, tớ nghe cũng không hiểu.”

Trên mặt của hiểu Bạch tràn đầy sự vui mừng, bộ mặt cứ như đã lấy được giấy khen: “Cậu mới là đại thần, tốc độ tính toán quá ngây người, thật là cảm ơn cậu, tớ yêu cậu muốn chết!”

Cô ấy ôm chặt lấy Đồng Miêu, ở đầu vai cô cọ cọ.

Chỉ một ngày ngắn ngủn các cô đã tạo ra tình cách mạng hữu nghị.

Đồng Miêu nhỏ giọng “Ừ” một chút.

Bà vai bị đụng vào vẫn còn đau như vậy.

Chắc là dư âm.

Gi Hiểu Bạch cảm thấy cô hơi run run, nhanh chóng buông lỏng cô ra: “Làm sao vậy?”

Lông mi của Đồng Miêu hơi run rẩy, miễn cưỡng nhìn cô ấy cười cười: “Không có việc gì đâu, chắc do điều hòa quá lạnh.”

“Tớ đi trước nha, thành tích hẳn là qua vài lễ sẽ có, kỳ nghỉ vui vẻ!” Gia đình của Hiểu Bạch lái xe đi vào, đã ở dưới chõ cô ấy.

Đồng Miêu hướng về phía cô ấy.

Rất nhanh xe đi rồi, con đường cũng trống trải không ít.

Ánh mắt cô không tự chủ được dời về phía bóng cây.

Tư Trạm dựa vào xe việt dã, hơi hơi ngồi, tay anh để ở trong túi, mang theo kính râm màu đen.

Kính râm phản xạ lại vầng sáng của hoàng hôn, làm người ta không thấy rõ biểu tình bên trong.

Nhưng Đồng Miêu có thể đoán được, anh đang nhìn mình.

Cô đứng ở bậc thang, an tĩnh đối diện với anh.

Dáng người cao gầy, anh tuần lĩnh đạm. Tư Trạm luôn hấp dẫn được ánh mắt của người khác, từ bên trong không ít nữ tuyến thủ nhìn anh vài lần.

Tư Trạm lười biếng cong môi, không thêm để ý tỉ lệ quay đầu nhìn lại của người ta.

Anh chờ người kia xuống tìm mình, đi bước một đến trong lồng ngực của anh.

Trên chiếc xe việt dã sang trọng có cái ghế sau ngu ngốc, có bí mật cuồng vọng của Tư Trạm.

Đồng Miêu chậm rì rì đi tới phía anh, trong lòng thoáng bình tĩnh hơn.

Công hiệu của hai viên thuốc uống vào hai ngày trước đã sắp hết, nhưng khi thấy Tư Trạm, bệnh trạng lại giảm đi rất nhiều.

Quả thực rất thần kỳ, một tháng trước cô thế nào đều không thể nghĩ tới Tư Trạm có thể có công hiệu.

Có lẽ là do chính mình càng ngày càng ý lại anh.

Bởi vì anh giống như lúc nào cũng ở đây, như hình với bóng.

“Tư Trạm.”

Cô mềm mại kêu một tiếng.

Tư Trạm hít một hơi, trái tim không lý do mà nhảy kịch liệt.

Loại âm điệu này, lại kêu tên của anh.

Đạch, quá dụ hoặc.

Cô nghịch với hoàng hôn chiếu xuống, tóc cũng phát ra ánh sáng, sợi tóc nhẹ nhàng ở quần quanh tai cô làm nổi bật cái cổ trắng nõn.

Xương quai xanh nhỏ nhún nhô lên, ở cổ có một viên kim cương nhỏ màu trắng ngà.

Ánh mắt của Tư Trạm không khỏi thâm trầm, anh một tay tháo kính râm xuống, lườm biếng nói: “Sao mà chậm vậy.”

Chờ rất lâu rồi.

Đồng Miếu lập tức hỏi ra miệng: “Chờ lâu lắm sao?”

Tư Trạm đứng thẳng thân mình, chậm rì rì nhìn cô đi tới, nhẹ nhàng kéo tóc mai của cô: “Cậu nghĩ sao.”

“Tớ thì xong rồi.” Đồng Miếu ngẩng đầu lên, nâng mắt hạnh nhìn anh.

Như là nói với anh, lại như nói với chính mình.

Tư Trạm gật đầu, vỗ ghế sau xe đạp: “Đi lên, trở về thu dọn hành lý, bọn họ quyết định đi du lịch.”

“Du lịch?” Đồng Miếu có điểm kinh ngạc, nhưng lại có nhiều lo lắng hơn.

Bệnh của cô nếu phát tác thì phải làm sao bây giờ, mẹ nhất định sẽ biết và sẽ càng lo lắng.

Nghĩ như vậy, Đồng Miếu đột nhiên cảm thấy trong lòng bức bối.

Cô hít sâu một hơi, ngực bắt đầu đau lên sau lưng như có như không đồ mồ hôi lạnh.

“Tư Trạm, mau về nhà đi.” Cô có chút yếu ớt nói.

Vẫn không được, phải ỷ vào thuốc, bằng không cô chịu không nổi.

Trong đầu cô cảm lòng không được mà nghĩ lại từng đề thi, cô làm như thế nào đáp, cuối cùng có bị bại lộ hay không, còn có nơi nào không chú ý tới hay không.

Càng nghĩ đến càng sợ hãi, cảm thấy mình khẳng định có đề sót gì đấy.

Sự lo âu tựa như kim châm đâm vào làn da cô, cả người không có chỗ để có thể thoát ra.

Trên mặt Tư Trạm treo đầy sự lo lắng, không biết câu nào lại khiến cho cô khủng hoảng.

Anh đem xe khóa ở một bên, một tay vuốt lưng Đồng Miếu, cứng đờ nói: “Gọi xe đi.”

Xe taxi rất nhanh đã tới, Đồng Miếu ngồi trên xe cong eo lại, cảm giác này xuất hiện rất dễ dàng, nhưng muốn biến mất lại rất khó khăn.

Cô không biết khi nào sẽ kết thúc, cô rất sợ loại tra tấn không có điểm cuối.

Nhưng lúc này ai cũng không giúp được cô, ngay cả Tư Trạm cũng không giúp được.

Xe chạy đến tiểu khu Tân Hà, Tư Trạm đỡ Đồng Miếu xuống xe, vốn định ôm cô lên lầu, nhưng Đồng Miếu kiên trì kêu mình có thể đi được.

Mồ hôi lạnh của cô theo cảm chảy xuống, ngón tay không cảm lòng được mà run run.

Hàm răng cắn đôi môi trắng bệch, mặt mày cũng chứa đầy sự hốt hoảng thất thố.

Mới vừa vào cửa Đồng Miếu liền ngã xuống, run rẩy nói: “Tư Trạm, cậu... Giúp tớ lấy thuốc ở trong ngăn kéo.”

Cô không có sức lực bận tâm việc sẽ bị tổn thương thân kinh, chỉ cần có thể giải thoát, như thế nào cũng được, tất cả đều được.

Cô dồn dập thở dốc, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Tư Trạm hoảng loạn xông vào phòng cô, đầu gối đập vào ghế cũng không thấy đau đớn, anh nhanh chóng mở ngăn kéo, cầm một bình thuốc nhỏ màu trắng ra.

Đưa tới trước mặt Đồng Miếu, Đồng Miếu duỗi tay muốn cầm lấy.

Tư Trạm đột nhiên đề tay cô lại, kiềm chế hỏi: “Đây là thuốc gì?”

Đồng Miếu thờ dài một hơi: “Giảm đau.”

Tư Trạm cau mày, cầm lấy bình thuốc nhìn lướt qua, mặt trên ghi tác dụng phụ rất rõ ràng, cũng viết cố gắng không dùng tới nó.

Đồng Miếu muốn cướp bình thuốc từ trong tay anh.

Tư Trạng đột nhiên đem bình thuốc giấu ở phía sau, tác dụng phụ quá lớn, không tiêu hóa được độc tố.

Đồng Miêu sốt ruột đỏ cả mặt: “Cho tớ nhé.”

Tư Trạng bắt lấy tay cô, để ở trên cằm mình, thanh âm có chút run rẩy: “Nhịn một chút được không?”

Cánh tay của Đồng Miêu bị anh ma sát một chút, hơi hơi tê dại, nhưng cô đã không có tâm tư để bận khoăn.

Cô khòe thút thít nói: “Tư Trạng cậu đưa cho tớ đi, đau quá!”

Tư Trạng chỉ có thể nắm chặt tay cô, lại không biết làm cách nào để cô đỡ hơn.

Anh lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt vô thức như vậy, anh hy vọng có người nào tới nói cho anh phải làm thế nào, đáng tiếc là không có.

Đưa cho cô sao?

Vẫn là làm sao bây giờ?

Trên mặt anh tràn ngập sự rối rắm.

Đồng Miêu dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn anh, nước mắt theo khóe mắt chảy tới cằm.

Nhìn bộ dáng kia, tim anh vỡ thành mấy mảnh.

Đồng Miêu bò về phía trước, muốn vòng đến sau anh để lấy bình thuốc.

Tư Trạng đột nhiên buông tay Đồng Miêu ra, một tay đỡ lấy sau cổ cô.

Dùng chút lực ôm cô về phía ngực mình, môi mỏng mềm mại nhẹ nhàng hôn cô.

Đôi môi khô khốc nhỏ nhắn, mang theo sự mềm mại cùng độ ẩm, mặt trên còn có dấu răng.

Đồng Miêu mở to hai mắt ngây ngốc nhìn anh, đột nhiên không run nữa.

Động tác củ Tư Trạng đã xâm chiếm tư duy cô, cô cơ hồ không hề có khe hở để khản trương.

Anh..... Hôn cô?

Vì sao lại muốn hôn cô?

Sắc mặt cô ửng đỏ, trong đầu trống rỗng, đau đớn trên người cũng đã biến mất, chỉ còn sự mờ mịt cùng tim đập hoảng loạn.

Cô cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, loạn thành một đồng.

Môi Tư Trạng là cảm giác gì, cô thật sự một chút cũng không có nghĩ tới, cũng không có nhớ rõ.

Tất cả sự việc ngày hôm nay, so với các việc đã trải qua mười sáu năm trước còn lớn hơn.

Tư Trạng.. Không phải là anh trai tương lai của cô sao?

Lông mi cô run rẩy, con ngươi sạch sẽ phất ánh nước.

Trong lòng Tư Trạng thở dài một tiếng, môi cũng không dám động.

Đồng Miêu dễ vỡ giống như một con búp bê sứ, dễ dàng gặp phải sợ hãi.

Muốn hôn cô chỉ là tình thế cấp bách, nhưng sau khi chạm vào cô, trong đầu Tư Trạng chỉ có hai câu.

"Được như ý nguyện" và "sống sót sau tai nạn".

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tiến chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Đồng Miêu bỗng nhiên hoàn hồn, như là bị ong mật chích phải, từ trong ngực của Tư Trạm chạy ra, đôi môi kề sát theo đó cũng tách ra.

Hai người nhìn lẫn nhau nhau, im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Tư Trạm nói giọng khàn khàn: “Điện thoại cậu.”

Đồng Miêu lập tức hoảng loạn từ trên mặt đất bò dậy, tìm một vòng, sau đó mới phát hiện điện thoại đang ở trên người mình.

Ngón tay cô lạnh lẽo lấy điện thoại ra, run rẩy đưa tới bên tai.

“Alo?”

Tiếng của cô phát run, không phải là do khó chịu mà run mà cô đang khẩn trương.

“Là bạn học Đồng Miêu à, thầy là chủ nhiệm Tôn!” tiếng cười sang sảng

từ trong điện thoại truyền tới, dù cách xa cũng nghe thấy.

Đồng Miêu căn bản cũng không còn tinh lực để nghĩ tới việc làm sao mà chủ nhiệm Tôn biết được số điện thoại của cô.

Chỉ là bỗng nhiên nghe được âm thanh của trưởng bối, làm cô chột dạ hận không thể lập tức cúp điện thoại.

“Chào... Chủ nhiệm Tôn.”

Cô nuốt một ngụm nước miếng, cẩn thận giữ điện thoại, không dám nhìn thần sắc của Tư Trạm.

“Chúc mừng Đồng Miêu nha, em quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, giúp Thịnh Hoa lấy được giải nhất!” Tôn chủ nhiệm vui vẻ nói.

Suy nghĩ của Đồng Miêu rốt cuộc bị kéo lại, cô ngẩn ra, lập tức hỏi: “Thành tích nhanh như vậy đã có rồi?”

Chủ nhiệm Tôn tiếp tục nói: “Giấy khen đã được phát tới rồi, em chờ thầy trong chốc lát, thầy gửi vào điện thoại em.”

Đồng Miêu ngưng mi, nhẹ nhàng nói thầm nói: “Từ trước đến giờ làm gì nhanh như vậy đâu ạ.”

Chủ nhiệm Tôn ho nhẹ một tiếng: “Ài da, không phải là có hơn hai mươi thầy cô cùng nhau bài chấm thi sao, nhanh chóng để đến kỳ nghỉ.”

Lời nói của chủ nhiệm làm cô không có lý do hoài nghi.

Đồng Miêu cuối cùng cũng cười cười: “Vậy thật sự là quá tốt rồi.”

Chủ nhiệm Tôn thở ra một hơi: “Cho nên em hãy có một kỳ nghỉ vui vẻ đi, khi về thầy sẽ khen thưởng cho em!”

Điện thoại rất nhanh liền tắt, trong chốc lát chủ nhiệm Tôn đã gửi ảnh chụp lại đây.

Cách màn hình di động có thể nhìn thấy những hàng chữ màu đen trên giấy khen.

Cô cuối cùng cũng yên lòng, giương mắt nhìn Tư Trạm “Thành tích nhanh như vậy đã.....”

Lời nói còn chưa nói xong, cô bỗng nhiên nghĩ đến mình với Tư Trạm vừa mới làm chuyện gì, nháy mắt mặt liền đỏ lên, trực trặc nói: “Tớ, tớ... cậu, cậu...”

Tư Trạm dùng cánh tay đỡ người ngồi dậy, lười biếng nửa dựa vào tường, giương mắt ngả ngón nói: “Cậu phải phụ trách với tớ, tớ vì muốn đòi đi lực chú ý của cậu nên nụ hôn đầu cũng mất rồi, sao tớ dễ dàng bỏ qua được.”

Đồng Miêu mím môi, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn anh, nhẹ nhẹ nói: “Hóa ra cậu... Vì muốn đòi đi lực chú ý của tớ.”

Tư Trạm nhướn mày, chế nhạo nói: “Thế nào, soái ca hôn có dùng được không?”

Một chân anh hơi co lại, lui người ngồi thẳng, áo sơ mi dính sát vào vòng eo mềm dẻo, phác họa ra đường cong.

Đồng Miêu lại cảm thấy anh có chút mê người.

Cô nhanh chóng dời ánh mắt, lăm bắm nói: “Cảm ơn cậu.”

Cô làm anh mất nụ hôn đầu tiên vì dời đi lực chú ý của mình, cảm thấy có chút áy náy, lại không biết nên bồi thường thế nào.

Đồng Miêu có chút do dự vô thức, an tĩnh đứng ở tại chỗ, điện thoại bị nắm chặt gắt gao, mái tóc dài mềm mại xõa ở trước ngực.

“Ai, muốn đi lên website tra thành tích không?” Tư Trạm dùng chút lực, từ trên mặt đất đứng lên, tay tùy tiện cất bình thuốc của cô vào trong túi.

Đồng Miêu kinh ngạc: “Đã đăng lên cả website?”

Trước kia cô không tham gia cuộc thi league dành cho cao trung ở Lan thị, không biết hiệu suất lại cao như vậy.

Tư Trạm ôm máy tính từ trong phòng, mở giao diện ra, tùy ý truy cập vào địa chỉ web, rầy nhanh đã đăng nhập vào cục giáo dục của Lan thị.

Tin tức về cuộc thi League được đăng ở trang đầu, lướt xuống thì chính là bảng ghi ra thành tích xếp hạng.

Đồng Miêu cẩn thận đứng ở phía sau Tư Trạm, thăm dò nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nhu đạo nói: “Thì ra tớ đứng thứ nhất.”

Tư Trạm dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ bàn, không để ý nói: “Đương nhiên rồi.”

Đồng Miêu theo xếp hạng mà nhìn xuống phía dưới, cảm lòng không được mà cảm thán: “Đứng thứ hai không phải cao trung Dục Thành, bọn họ không phải làm rất tốt sao?”

Động tác của Tư Trạm bỗng nhiên cứng lại, anh hơi nắm chặt quyền mà không thể thấy, mơ hồ nói: “À.....”

May mắn Đồng Miêu tự giải thích: “Có lẽ đề phụ có trường khác làm tốt hơn.”

Ai là hạng hai đối Đồng Miêu đã không còn quan trọng, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ thì tốt rồi.

Áp lực của cả người nháy mắt đều đi xuống, cô hoàn toàn đã có khẩu khí.

“Thật là... Ông trời phù hộ sao?”

Khỏe miệng cô treo một nụ cười ngọt ngào, mắt hạnh hơi cong lên, một tầng hơi nước sáng lấp lánh.

“Này, cậu đi tắm đi, cả người đều là mồ hôi, ngày mai còn phải ngồi máy bay, sáng mai ba tớ tới đón chúng ta.” Tư Trạm thuận tay khép máy tính lại.

Đồng Miêu tuy rằng chưa thấy đủ, nhưng đúng là cảm thấy trên người nhão nhão dính dính, nên đi rửa mặt chải đầu.

“Tư Trạm, tớ thật sự quá may mắn.” Đồng Miêu đi về phòng, quay đầu thành tâm cảm thán.

“Đúng không.” Tư Trạm bê máy tính lên đi về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiểu Ai chậm rì rì đi tới, vòng đến trước mặt Tư Trạm, đôi mắt màu lam chột lóc.

“Trần Đông nhấn cho ngài: Phía cậu phát ra ánh sáng.....”

Tư Trạm “Ừ” một tiếng, thấp giọng nói: “Cao trung Dục Thành sao lại không được giải nhỉ? Cậu tra tin tức thế nào vậy!”

Tiểu Ai quay một vòng, nháy đôi mắt nói: “Trần Đông nhấn cho ngài: Đại ca, ngài chỉ cần làm giả trang web mà thôi, cậu còn muốn trời cao à.”

Tư Trạm dựa vào trên giường, lạnh lùng nói: “Lăn.”

Hệ thống của Tiểu Ai xuất hiện chương ngại khi phân biệt: “Ta không hiểu lời ngài nói, xin hỏi là muốn gửi tin tức hay là muốn ta rời đi.”

Tư Trạm gồng vào cánh tay của mình, ngửa đầu nhìn trần nhà, trong đầu đều là hương vị của môi Đồng Miêu, không để ý nói: “Mày rời đi đi.”

Tiểu Ai xám xịt từ tránh khỏi người anh, đi đến phía dưới cái bàn.

Thời tiết trở nên lạnh hơn, trước khi có nước ấm sẽ cảm thấy lạnh.

Đồng Miêu ôm tay đứng chờ một bên, chờ đến khi nước bắt đầu nóng lên, nhanh chóng cởi đồ.

Cô đem chính mình bao vây phía dưới vòi hoa sen.

Dòng nước tí tách chảy xuống làn da cô.

Trong không khí mờ mịt ẩm ướt, cô đóng nước vào bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt.

Dấu răng trên môi đã biến mất, tia máu trong mắt cũng dần mất đi, nhưng hơi thở của Tư Trạm lại vút đi không được.

Cô chậm rì rì vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng ma sát miệng mình.

Dù sao cũng là nụ hôn đầu của một cô gái, đối với cô mà nói, rất khó quên và đặc biệt.

Môi Tư Trạm so với cô thì nóng hơn một ít đi, bằng không sao cảm giác lại bỏng rát như vậy.

Thật là làm người ta không hiểu được, anh rõ ràng rất lo lắng cho cô, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục bộ dáng bất cần đời.

Cô vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, trên môi đều là hương vị của nước, thanh đạm ôn hòa.

Các giọt nước nhỏ đậu trên đôi lông mi cong của cô, cô dùng sức chớp chớp, các giọt nước tụ lại bên nhau, lăn xuống dưới.

Cửa sổ phòng tắm treo một tầng hơi nước mờ mờ, khi còn nhỏ cô thích nhất trò để lại dấu tay trên thủy tinh.

Cô chậm rãi vươn ngón tay ra, không tự giác ở mặt trên viết viết vẽ vẽ.

Thẳng đến khi ngón tay dừng lại, cô mới phát hiện trên cửa thủy tinh xuất hiện hai chữ xinh đẹp thanh tú—— Tư Trạm.

Lòng cô khẽ run lên.

Muốn nhanh chóng lau đi.

Cô mở bàn tay, đem cả hai chữ này và hơi nước xung quanh cùng lau đi.

Sau đó không khí lại ẩm lên, trên cửa thủy tinh dần dần lại xuất hiện một lớp sương mù mới.

Nhưng cô cảm thấy hai chữ kia trước sau vút đi không được.

Chúng nó vẫn ở đây, nhưng chỉ có mình cô biết.

Sau khi rửa mặt chải đầu, cô nhìn gương lau mình, lúc lau đến bả vai mới phát hiện có một vết bầm to.

Làn da cô quá mỏng manh, mạch máu cũng nhỏ, chỉ hơi va chạm cũng có thể bị bầm tím.

Cho nên Đồng Mỹ Quân luôn lo lắng cho cô, cô lúc nào cũng có thói quen che giấu nơi bị thương.

Lúc đẩy cửa đi ra ngoài, cửa phòng Tư Trạm đã mở, Tiểu Ai chỉ huy người máy quét rác làm việc ở phòng khách, hai người máy ở trong phòng đi chuyển qua lại.

Bên ngoài đã có mưa thu, trách không được cảm thấy có chút lạnh, Tư Trạm gọi cơm hộp.

Là cơm và đồ ăn phổ thông, Đồng Miểu đi ra cửa lấy thức ăn nhanh, đặt ở trên bàn cơm, hai người ngồi đối diện, yên lặng ăn.

Từ lúc có nụ hôn không rõ ý vị kia, không khí quanh họ có chút xấu hổ.

Miệng nhỏ của Đồng Miểu nuốt rau xanh, chậm rãi nhấm nuốt trong miệng.

Tư Trạm đã ăn xong một chén, cô nửa chén còn chưa có ăn xong.

“Này, Tiểu Miểu, cậu ăn cơm vẫn luôn chậm như vậy à?” Tư Trạm một tay chống cằm, nhìn bộ dáng cô chậm rì rì gấp đồ ăn.

Thật là so với con thỏ còn chậm hơn.

Đồng Miểu nghiêm túc nói: “Mẹ tớ nói phải nhai kỹ nuốt chậm, sẽ tốt cho dạ dày.”

Chắc.

Thật đáng yêu.

Nhưng mà nhìn không đủ.

Lúc Đồng Miểu cúi đầu cắn miếng thịt bò, bả vai co rụt lại, đai an toàn của váy ngủ tơ tằm trễ xuống, lộ ra nửa bả vai.

Mặt cô đỏ lên, nhanh chóng ngẩng đầu, muốn đem đai an toàn túm lên.

Ánh mắt Tư Trạm căng thẳng, đột nhiên bắt lấy cổ tay cô, ánh mắt dừng trên đôi vai lồ lộ của cô.

“Sao lại thế này?”

Trên làn da trắng nõn có một vết bầm nhỏ, bên trong đã ứ máu, bị nước ắm dội lên lại càng thêm rõ ràng.

“Tớ không cẩn thận nên bị đụng trúng.”

Cô muốn kéo tay về, nhưng Tư Trạm cầm rất chắc, cô tránh nhưng không sao thoát ra được.

“Sao cậu lại cầm tay tớ.” Cô xấu hổ và giận dữ nhăn mày.

Cổ tay cô rất nhỏ, bị Tư Trạm niết trong tay, mềm mại yếu đuối.

“Đám kiểu gì mà nghiêm trọng như vậy.” Tư Trạm đột nhiên đứng lên, cong lưng tiến đến bên bả vai cô, nhẹ nhàng thổi một hơi “Đau không?”

Hơi thở ấm áp phun trên làn da cô, Đồng Miêu không tự chủ được run lên.

“Không... Không đau, cậu trước tiên buông tớ ra đã.”

Ban đầu cô không có cảm giác gì, bị Tư Trạm nhìn chăm chú, ngược lại hơi hơi ngượng lên.

Nhưng đai an toàn của cô còn chưa kéo lên, Tư Trạm nhìn bả vai cô gần như vậy, làm cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Tư Trạm không buông tay cô ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đầu vai mảnh khảnh, thầm nói: “Cậu không thể tự chăm sóc tốt bản thân mình sao.”

Sau đó anh dùng ngón tay kéo đai an toàn, để ở trên vai cô.

Lòng bàn tay khó tránh khỏi cọ qua làn da hơi lạnh của cô, bóng loáng mềm mại.

Đồng Miêu yên lặng rũ mắt xuống, gương mặt phồng lên nhìn có chút trẻ con, nhu đạo nói: “Tư Trạm, cậu có phải là thích tớ không?”

- - - - -

* Editor: bị chiếm tiện nghi lại phải xin lỗi. Tội Miêu tỳ.

** Mà dành cho 1 số bạn chưa biết: Lan thị là thành phố Lan. Mà thấy thành phố Lan nó cứ sao sao nên mình giữ nguyên.

*** Đai an toàn mị cũng không biết là gì cả, mị nghĩ là dây áo.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

“Thì Thầm, nghĩ cái gì vậy?” Đồng Mỹ Quân ôm lấy bả vai Đồng Miêu, ôn nhu sờ sờ đầu cô.

Đồng Miêu hoàn hồn, ánh mắt hốt hoảng nói: “Không có.”

Tư Khải Sơn đưa cho Đồng Mỹ Quân một ly nước trái cây, cười: “Có thể là việc trong trường.”

Đồng Mỹ Quân nhận ly nước trái cây, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lại đưa cho Đồng Miêu.

Đồng Miêu nâng cái ly lên, yên lặng uống một ngụm, đã ướp lạnh, cô uống không quen, mẹ cô cũng uống không quen, nhưng vẫn uống rất bình thường.

Cảm giác mát lạnh lưu tại đầu lưỡi, còn có hương trái cây nồng đậm.

Thành công che dấu cảm xúc của cô.

Cô nghĩ đến ngày đó nói với Tư Trạm.

Anh không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, mà ngược lại lười biếng dùng đốt ngón tay gõ bàn, bất cần đời nói: “Mỗi ngày học tập thật tốt hướng về phía trước đi, câu hỏi của cậu thật không đơn thuần.”

Cô đáp lại: “Như thế nào mới là câu hỏi đơn thuần?”

Tư Trạm nghiêm túc nói: “Tớ muốn học cùng một trường đại học với cậu.”

Là ý gì đây?

Mơ hồ không rõ lập tức làm cô không lời nào để nói.

“Quá lạnh à?” Đồng Mỹ Quân tùy ý nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Đồng Miểu trộm nhìn mẹ mình, mẹ đem ly nước trái cây đặt trên bàn nhỏ, nhìn Tư Khải Sơn nhíu mi lắc đầu.

Tư Khải Sơn chỉ chỉ Tư Trạm đang nằm ngửa trên bờ cát tắm nắng: “Em nhìn nó đi, chính là thích khoe khoang.”

Tư Trạm đeo kính râm, nửa nằm trên bờ cát, mái tóc ướt đầm dẫm ở trên vành tai, sắc mặt bình tĩnh nhìn ven biển.

Bộ dáng này của anh hấp dẫn không ít ánh mắt của các tiểu cô nương, mọi người đang chơi bóng chuyền bên bờ cát ném bóng lại phía anh nhưng anh lạnh lùng không để ý.

Tư Khải Sơn cảm thán nói: “Nếu anh có một đứa con gái ngoan ngoãn nghe lời như Thi Thật thì tốt.”

Đồng Mỹ Quân vỗ vai Đồng Miểu: “Con đi chơi cùng anh trai con đi, đừng nằm ở chỗ này nữa.”

Tư Khải Sơn gật đầu: “Đúng vậy, bên kia có ca nô, motor, cái gì cũng có hết.”

Đồng Miểu yên lặng lắc đầu, rũ mắt: “Cháu không biết bơi.”

Tư Khải Sơn hưng phấn nói: “Kêu Tư Trạm dạy cháu, nó biết bơi từ nhỏ rồi.”

Đồng Miểu rút về sau ghế, cự tuyệt: “Cậu ấy đang chuyên tâm phơi nắng mà.”

Tư Trạm thật ra không chuyên tâm chút nào, anh đang gọi điện thoại.

Trần Đông vô cùng khiếp sợ nói: “Đại ca cậu nghĩ cái gì đấy? Học tập thật tốt!”

Tư Trạm cau mày đưa điện thoại ra xa, lười biếng nói: “Tớ nói cho cô ấy như vậy, làm cô ấy không lời nào để nói cả.”

Trần Đông cảm thán nói: “Tớ cũng sẽ thế, nhưng mà cũng có người muốn từ chối cậu hả?”

Tư Trạm mắng: “Cậu là đồ ngu ngốc.”

Trần Đông như mới tỉnh từ trong mộng: “Đúng đúng đúng, cô ấy là em gái cậu, xác thật có chút... Cậu kêu tớ xuống tay với Khương Dao tớ cũng không làm được.”

Tư Trạm hít sâu một hơi, trong bãi biển có một cô gái mặc Bikini vẫy tay với anh, anh làm bộ không thấy.

“Về trường học rồi nói sau.” Anh cúp điện thoại.

Làn da bị phơi có hơi nóng, anh cũng muốn đi xuống bơi.

Một tay đeo lại kính râm, nheo lại đôi mắt hẹp dài, đứng dậy.

Bạn của cô gái mặc Bikini cho rằng cô ấy thành công gọi được anh, ồn ào hết cả lên.

Đồng Miểu ôm đầu gồi ngồi trên ghế bên bờ cát, hơi cắn môi dưới.

Tư Trạm chậm rãi đi vào mặt biển, mặt nước không ngập quá đôi chân thẳng tắp của anh, vòng eo dẻo dai, còn có cơ bụng săn chắc.

Anh lặn xuống nước bơi ra phía xa.

Động tác phối hợp lưu loát, nước biển theo vai anh chảy xuống, bị ánh mặt trời chiếu vào nên mang theo chút ánh sáng.

Cô gái mặc Bikini mỉm cười nhìn anh, vừa lòng vỗ tay.

Thẳng đến khi Tư Trạm bơi bốn năm vòng cũng không nhìn cô ấy một cái, cô ấy mới có hơi xấu hổ.

Bạn của cô ấy đẩy đẩy: “Cậu nhìn theo cậu ta quá nhiều lần rồi đó.”

Một cô gái tóc vàng lấy hết can đảm bơi qua phía Tur Trạm.

Tur Trạm không mang kính bơi, nhưng tốc độ không giảm, đến khi phát hiện có người tới, muốn dừng lại thì đã không kịp.

Anh khó tránh khỏi cùng va vào cô gái kia.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, đầu tiên anh giương mắt nhìn về phía Đồng Miêu.

Đồng Miêu lập tức mở to mắt, sau đó yên lặng cúi đầu, đùa nghịch cát trắng trong tay.

Tur Trạm thấp giọng nói xin lỗi với cô gái kia, sau đó nhấc chân đi về phía bãi biển.

Cô gái ở phía sau anh có chút thất vọng hỏi: “Do you have a girlfriend?”.

Tur Trạm trầm mặc một lát, nhìn Đồng Miêu nhỏ nhắn ở cách đây không ra, chậm rãi nói: “Yes.”

Tóc của Đồng Miêu chưa ướt, bông bành rũ trên vai, che lại phía sau lưng và xương quai xanh.

Làn da cô trắng nõn mịn màng, tinh tế, thu hút ánh mắt của người khác.

Tur Trạm đi đến bên người Đồng Miêu, ngồi ở ghế dài trước cô, hỏi: “Sao mọi người không xuống chơi?”

Tur Khải Sơn ngẩng đầu: “Vừa rồi người kia tìm con làm gì?”

Tur Trạm hơi híp mắt, sắc mặt trở nên lãnh đạm, không để ý nói: “Không biết.”

Cố tình không nói, nói làm gì.

Đồng Miêu nắm chặt cát, hạt cát theo khe hở ngón tay cô rạo rạt trượt xuống, xếp thành một cái sườn núi nho nhỏ trên mặt đất.

Từ dư quang cô có thể thấy Tur Trạm nhìn cô một cái, ý vị không rõ.

Tur Khải Sơn không truy cứu, ông ít nhiều cũng biết con trai mình được nhiều cô gái yêu thích, ở trường học cũng vậy.

“Đúng lúc con dạy bơi cho Thi Thâm luôn đi, đừng trêu chọc người khác đấy.”

Đồng Miêu do dự ngẩng đầu: “Cháu... Cháu không dám bơi.”

Bể bơi còn không dám xuống hướng chi là biển.

Nhiều nhất cô cũng chỉ dám đá bọt sóng trên bờ.

Đồng Mỹ Quân khuyên nhủ: “Con sau này học Thanh Hoa, bơi lội là môn bắt buộc, không bơi sẽ không tốt nghiệp được.”

Đồng Miêu do dự phồng mặt lên, yên lặng phui cát khỏi ngón tay.

Cô không phải không muốn học, là không muốn học cùng Tur Trạm.

Nhưng mà mẹ cô đã nói như vậy, cô không còn lý do gì để cự tuyệt.

Rất cuộc cả kì nghỉ phép ở biển, cô vẫn chưa thể chạm vào nước.

Cô đứng lên, chậm rãi đi về phía bờ biển.

Dưới chân dính đầy cát, bờ cát bị phơi nóng lên.

Tur Trạm nhanh chóng đi theo, so với cách đối xử với mỹ nữ tóc vàng hồi nãy thì tích cực hơn nhiều.

Đồng Miêu mặc một chiếc áo tắm liền mảnh, váy ngắn rũ ở trên đùi, đôi chân nhỏ vừa trắng vừa dài, gió biển thổi tới làm tóc cô xoã tung, khung xương bướm xinh đẹp cân xứng.

Ánh mắt Tur Trạm trầm xuống.

Mẹ nó.

Không mặc Bikini mà cũng dụ hoặc như vậy.

Đồng Miêu đến bờ biển dầm dẫm vào nước, sóng biển từng đợt cọ rửa cẳng chân cô.

“Cậu đi bơi đi, không cần xen vào tớ.”

Lại đi về phía trong, sóng hơi lớn, cô không đứng vững, nghiêng một chút.

Tư Trạm một phen giữ chặt cô, giúp cô lấy lại cân bằng, thấp giọng nói: “Cậu tức giận?”

Mặt Đồng Miêu chợt đỏ lên, giận dỗi đáp: “Cậu nói cái gì đấy, sao tớ phải tức giận?”

Tư Trạm giương cằm, chỉ mũi nữ người ngoại quốc đang chơi đùa cách đó không xa: “Không phải giận, vậy là ghen?”

Đồng Miêu tiếp tục đi vào chỗ sâu hơn, yên lặng bầu môi: “Nói hươu nói vượn, tớ có thể tự mình học không cần cậu dạy.”

Tư Trạm buồn cười nói: “Bơi lội mà cậu có thể tự mình học?”

Đồng Miêu nghiêm túc gật đầu: “Năng lực học tập của tớ rất mạnh, hơn nữa sức nổi của biển lớn hơn hồ bơi, giúp cho tớ nổi lên.”

Nước biển xô vào xương sườn cô, cô bắt đầu hơi có chút khiếp đảm.

Tư Trạm khoanh tay ở một bên: “Sau đó thì?”

Đồng Miêu đứng tại chỗ: “Sau đó tớ... Từ từ bơi.”

Cô yên lặng lùi về sau, bởi vì cô phát hiện, ở vị trí này, sóng biển đã không đẩy cô ra ngoài nữa, mà là kéo về bên trong.

Nơi xa là đường chân trời nhìn không tới, ngẫu nhiên có đảo lớn đảo nhỏ như ẩn như hiện trong sương mù, không hiểu sao làm người ta hơi sợ.

“Cậu đừng sợ, còn có tớ ở đây.”

Tư Trạm lẳng lẳng giữ trước người cô.

Đây là lúc bên cạnh có một người có thể tùy ý giữ lấy, có thể làm người ta an tâm hơn.

Tư Trạm rất cao, cho nên anh ôn hơn cô nhiều, nước biển mới chỉ qua eo anh một chút.

Đồng Miêu thử làm theo động tác bơi ếch, hơi giang hai cánh tay vẩy nước, nhưng hai chân không dám cách khỏi mặt đất.

Tư Trạm đột nhiên ôm eo cô, bàn tay to lớn cơ hồ bọc lại toàn bộ eo cô.

Đồng Miêu sợ tới mức run cả người: “Cậu làm gì thế!”

Mẹ cô với chú Tư ở cách đó không xa, giương mắt là có thể nhìn thấy.

“Tớ đỡ cậu, cậu từ từ bơi, không cần sợ hãi lúc nào cũng có thể dựa vào tớ.” Tư Trạm trầm giọng nói.

Tuy cách nước biển nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được độ ẩm của làn da cô.

Eo rất nhỏ, rất mềm mại, anh nghĩ trong lòng.

Đồng Miêu giương mắt nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, sau đó mới mím môi chậm rãi nằm sấp xuống mặt nước.

Năng lực học tập của cô đúng là rất mạnh, vì để giữ được cân bằng, cô không ngừng tự mình chỉnh lại động tác.

Bơi một vòng lại một vòng, Tư Trạm đã có thể từ từ buông tay ta.

Ở phạm vi mà chân có thể chạm đất được nên Đồng Miêu cũng không sợ hãi, với lại Tư Trạm vẫn luôn đi phía sau cô.

Bơi đến một nơi, cô cùng Tư Trạm chậm rãi đi lên trên bờ.

Khách sạn năm sao có bãi biển tư nhân, nhưng ở bên ngoài là khu vực công cộng ai cũng có thể vào được.

Cách một hàng rào trắng là bãi biển công cộng, một người phụ nữ vừa thay đồ xong ôm con chạy tới, sau bà ấy là một người đàn ông chậm rì rì đi theo.

Đồng Miêu bỗng nhiên bất động đứng tại chỗ.

Tư Trạm thiếu chút nữa dựa vào người cô.

“Sao vậy?”

Đồng Miếu vươn tay, yên lặng chỉ vào hàng rào đối diện.

Một nhà Đồng Thành ở trong đám người, không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Nhưng Đồng Miếu và Đồng Mỹ Quân lại thấy rất dễ dàng.

Khách sạn Tư Khải Sơn chọn, không phải người bình thường có thể chỉ trả.

Bãi biển to như vậy cũng chỉ có mấy người ít ỏi.

Đồng Thành nghiêng mặt liền nhìn thấy Đồng Mỹ Quân dựa vào vai của Tư Khải Sơn, còn có Tư Trạm ngo ngắc bên cạnh Đồng Miếu.

Thật là..... trùng hợp.

Đồng Mỹ Quân yên lặng ngồi thẳng mình, ánh mắt nhìn chăm chú vào nơi cách đó không xa.

Tư Khải Sơn hơi kinh ngạc nói: “Làm sao vậy?” Biểu tình kia không khác gì biểu tình của Tư Trạm.

Đồng Mỹ Quân nhàn nhạt nói: “Người đàn ông bên kia chính là người vì một danh ngạch xuất ngoại của bệnh viện mà bỏ hôn ước, vứt bỏ em và Thi Thầm.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Gió biển đột nhiên thổi mạnh lên, thổi bay mái tóc dài của Đồng Miếu.

Lạnh lẽo đánh vào ngực Tư Trạm, mang theo hương vị của biển.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, vô thức nhéo nhéo.

Đầu ngón tay đụng tới lòng bàn tay ấm áp, không hiểu sao Đồng Miếu lại cảm thấy trấn định hơn rất nhiều.

Đồng Mỹ Quân cầm khăn lụa muốn đứng lên, bị Tư Khải Sơn ngăn cản.

“Có cái gì muốn nói?” Tư Khải Sơn hỏi.

Thân thể Đồng Mỹ Quân chậm rãi lỏng, đúng là không có gì để nói cả.

Tư Khải Sơn nheo đôi mắt nhìn Đồng Thành.

Một bộ dáng thư sinh, mảnh mai thanh tú, mang theo mắt kính, thoát nhìn còn rất trẻ.

“Du học mà cũng khó như vậy?” Không biết ông ghen hay sao mà trong giọng nói có chút trào phúng.

Đồng Mỹ Quân nhẹ nhàng băng quơ nói: “Gia cảnh anh ta không tốt, cả nhà chỉ dựa vào anh ta thôi.”

Tư Khải Sơn vuốt ve khuôn mặt diễm lệ của Đồng Mỹ Quân: “Tui thân em.”

Đồng Mỹ Quân lắc đầu: “Em đã sớm đã quên anh ta rồi, nhưng mà sự tôn thương của anh ta để lại cho Thi Thầm em có thể nhớ cả đời.”

Tư Khải Sơn dừng một chút, nhìn về phía con trai mình và Đồng Miếu.

Cơ thể Đồng Miếu cứng đờ, sắc mặt cũng rất kém, cả người tràn ngập sự đề phòng.

Tư Khải Sơn nhẹ nhàng nói: “Bệnh của Thi Thầm có liên quan với anh ta đúng không?”

Trong mắt Đồng Mỹ Quân có chút chua xót, bà nhẹ nhàng cắn môi, nhìn Đồng Miếu ánh mắt có chút phiền muộn: “Từ sau khi anh ta đi, Thi Thầm vẫn luôn cảm thấy áp lực, thân thể của em không tốt, con bé muốn bảo vệ em.”

Cho nên con gái bà mới liều mạng học tập, so với bạn cùng lứa tuổi thì chăm chỉ hơn rất nhiều.

Bởi vì cô không biết có thể làm cái gì, càng không biết làm sao mới tốt.

Cô phải lợi hại hơn ba mình thì mới có thể thay thế được vị trí của ba.

Sau đó, lại thành ra như bây giờ.

Đồng Mỹ Quân lau nước mắt, không nhìn thấy Tư Trạm đang giữ chặt tay Đồng Miểu.

Hốc mắt Đồng Thành hơi nóng, mặc kệ là Đồng Mỹ Quân hay Đồng Miểu, đây đều là hồi ức thanh xuân của ông, cả đời ông cũng không quên được.

Như gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời.

“Tư Trạm, cậu che mắt của tớ đi.”

Đồng Miểu lẩm bẩm nói.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm Đồng Thành, luyến tiếc dò đi ánh mắt.

Cô biết Đồng Thành cũng đang nhìn cô.

Kỳ thật sau khi lớn lên, cô đã biết giữa ba mẹ mình đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà bất luận là như thế nào, cũng không có cách nào có thể liên hệ được người ba ôn hòa trong miệng mẹ cô và người đàn ông hiện tại.

Tư Trạm chậm rãi nâng tay lên, che khuất đôi mắt cô.

Trong chốc lát liền tối lại.

Đôi lông mi dài mảnh mai hơi run rẩy chạm vào lòng bàn tay, hơi hơi ngứa.

Làm tâm Tư Trạm cũng ngứa.

“Tiểu Miểu, cậu mà run nữa tớ sẽ ôm cậu.”

Ngực Tư Trạm hơi chấn động, tiếng cánh cáo trầm thấp mang theo gió biển truyền vào tai Đồng Miểu.

Đồng Miểu chấn kinh, đột nhiên tránh khỏi người anh, trừng đôi mắt hạnh, khẽ cắn môi.

Anh quá không đứng đắn!

Tư Trạm ý vị thâm trường cười, mang theo hương vị xấu xa. Cuối cùng cũng đã làm cô phân tán lực chú ý.

Bãi biển công cộng cái cọ ằm ỉ, người đẩy người, trong biển giống như sùi cảo, không có chỗ để bơi lội.

Có đứa bé trộm chui qua lan can màu trắng, chạy đến trên bờ cát khách sạn chơi.

Trần Nguyên Lê ôm con trai từ phía dưới đi lên, oán trách nói: “Ai da, vì sao không ở khách sạn này, không có người xô đẩy.”

Đồng Thành phục hồi lại tinh thần, miễn cưỡng cười cười: “Em cũng không nhìn xem nơi đó bao nhiêu tiền.”

Trần Nguyên Lê nhìn bãi biển rộng rãi ở phía bên kia rào chắn, ghen ghét nói: “Nhiều lắm cũng chỉ ba ngàn mà thôi, anh chuyên gia đặc biệt mà bệnh viện thù đô mời về, sao vẫn keo kiệt như vậy hả.”

Bọn họ ở cách bãi biển cũng không xa, đi đường bốn năm trăm mét, giá so nơi này rẻ hơn một nửa.

Đồng Thành luôn luôn tiết kiệm, bà cũng không có miễn cưỡng, nhưng sau khi tới mới phát hiện, hóa ra chênh lệch lớn như vậy, bãi biển công cộng có rất nhiều người.

“Nhưng chúng ta phải ở bảy ngày mà.” Đồng Thành kiên nhẫn giải thích.

Trần Nguyên Lê nhỏ giọng nói thầm nói: “Bảy ngày thì sao, người ta mang vợ và con mình đến nơi tốt nhất kia kia.”

Bà chỉ về hướng Tư Khải Sơn.

Ánh mắt Đồng Thành căng thẳng, trong lòng không lý do mà cảm thấy có chút đè nén.

Nếu lúc trước không chia tay với Đồng Mỹ Quân, chỉ sợ hiện tại người hâm mộ người khác chính là Đồng Mỹ Quân và Đồng Miểu.

Ông làm thế này có đúng không, là tiền đề giúp bà và con gái có cơ hội sống tốt hơn?

“Ai da, hai học sinh kia chúng ta có phải đã gặp qua hay không?” Trần Nguyên Lê thấy Tư Trạm và Đồng Miêu, lập tức cảm thấy có chút quen mắt.

Nhưng đã đổi thành đồ bơi, bà cũng không rõ lắm.

Đồng Thành kéo bà đi về hướng ngược lại: “Chưa thấy qua, chúng ta đổi nơi chơi đi.”

Trần Nguyên Lê lưu luyến mỗi bước đi: “Em cảm thấy mình nhìn đúng rồi, học sinh này thực sự có tiền đó, mới cao trung đã mang bạn gái tới đây để nghỉ phép.”

Đồng Thành chỉ nghe không nói một tiếng, kéo Trần Nguyên Lê đi càng xa, dường như cách càng gần ông càng không có cách nào hô hấp.

Đồng Miêu không biết Đồng Thành đi mất từ khi nào, đến khi cô không đùa giỡn với Tư Trạm nữa thì đã không thấy Đồng Thành.

Chuyện này giống như một bước nhạc đệm nho nhỏ, dù sao mấy ngày sau cô cũng không còn gặp lại ba mình nữa.

Nhưng mà chú Tư mang cô đi thật nhiều nơi cao cấp lại xa hoa, cô hơi không dám đặt chân đến nhưng nơi này.

Cô cảm thấy chú Tư hình như đang ghen, bắt đầu dùng các phương pháp lấy lòng.

Thì ra người lớn cũng ấu trĩ như vậy.

Giống hệt như Tư Trạm.

- - -

Bây ngày kỳ nghỉ thoảng qua, cô và Tư Trạm còn phải đi học.

Tiết tự học vào buổi sớm, Đồng Miêu khó tránh khỏi mà buồn ngủ, mấy ngày nay chơi quá điên rồi, đã lâu không có vui vẻ như vậy.

Khương Dao giống như vẫn còn đang nghĩ về kì nghỉ, cả buổi sáng đều trung về mặt đau khổ, bài giảng một chút cũng không nghe vào.

“Miêu Miêu, cao trung thật phiền, muốn nhanh lên đại học quá.”

Cô không ngừng cảm thán nói.

Đồng Miêu chống cằm, mí mắt hơi hạ, nghe được lời cô ấy nói, quay đầu lẩm bầm trả lời: “Đại học tốt chỗ nào?”

Khương Dao nói như đương nhiên: “Đại học không mệt, hơn nữa tới đại học rồi, tớ có thể quang minh chính đại yêu đương với Quý Nhượng Thừa.”

Đồng phục cô nàng lỏng lẻo, đuôi ngựa bện lên cao, rũ trên cổ, bút trong tay lang thang không có mục tiêu viết viết, khoe môi treo một nụ cười ngọt ngào.

Đồng Miêu lập tức mặt nhợt, cô cúi đầu, chọc chọc lòng bàn tay của mình, nhỏ giọng nói: “Yêu đương tốt như vậy sao?”

Khương Dao gồi lên cánh tay của cô ấy, không biết là nghĩ tới cái gì, mắt đảo hoa đều cong cả lên.

“Tốt, đặc biệt tốt.”

Bắt đầu vào tiết đầu tiên, Quý Nhượng Thừa đứng giờ đẩy cửa tiến vào.

Các thầy cô khác đi vào cả lớp đều bỏ rập ra, chỉ có Quý Nhượng Thừa mới có thể hấp dẫn nữ sinh toàn lớp đứng dậy.

Khương Dao giống như một quả pháo nhỏ “Bằng” một tiếng lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc.

Quý Nhượng Thừa cầm bốn năm tờ giấy khen tiến vào, đi đến trước mặt Đồng Miêu: “Kết quả cuộc thi vừa mới có, chúc mừng hạng nhất.”

Thầy ấy nhìn Đồng Miêu nhân nhật cười, đưa giấy khen cho cô.

“Tan học em phát đồng đội của mình nhé.”

Đồng Miêu giật mình, cúi đầu nhìn thoáng qua giấy khen có chút đơn giản, nhưng xác thật có con dấu của giáo dục.

Cô lẩm bầm nói: “Đã... Có rồi?”

Quý Nhượng Thừa không rõ nguyên do: “Đúng vậy, so với năm vừa rồi thì rất nhanh.”

Đồng Miêu đột nhiên quay đầu lại, nhìn về vị trí cuối cùng.

Trung gian cách quá nhiều người, góc áo Tư Trạm cô cũng không thấy.

Cô hơi ngưng mĩ, ngón tay không khỏi nắm chặt lại.

Cho nên hóa ra giấy khen là giả, trang web cũng là giả.

Đều do Tư Trạm làm

Cô chậm rãi quay đầu lại, đem giấy khen cầm lên, trong lớp hết đợt này đến đợt khác vỗ tay, đều là chúc mừng cô.

Đầu óc cô đều bị trì trệ sau ngày thi hôm đó.

Cô nói sai rồi, Tư Trạm một chút cũng không ấu trĩ.

Anh tốt như vậy.

Là người tốt nhất thế giới.

Đồng Miêu cắn môi dưới, trong lòng khẽ run.

Quý Nhựt Thừa làm đầu im lặng, lớp học đều ngừng vỗ tay.

Thầy ấy tiếp tục giảng bài, hôm nay giảng về điện thế.

Tiếng nói của thầy rõ ràng từ tính, bảng đen ngập các câu chữ tiêu sái, trong lớp thầy thường xuyên giảng về sự tiên tiến trong học tập ở nước ngoài, lướt qua rồi thôi nhưng cũng tham thảo được nhiều.

Khương Dao chạm vào Đồng Miêu: “Miêu Miêu, cậu thật lợi hại, học giỏi khoa học tự nhiên như vậy, khi nào Quý Nhựt Thừa mới có thể tặng đồ cho tớ chứ?”

Vừa rồi Quý Nhựt Thừa lại đây đưa giấy khen, tim cô nàng đập rất nhanh.

Đây là lần đầu tiên Quý Nhựt Thừa chủ động dựa gần cô như vậy, tuy rằng là mượn hào quang của Đồng Miêu.

Đồng Miêu lấy lại tinh thần, cầm bút nhanh chóng tính toán trên giấy nói: “Tớ có thể giúp cậu học tập mà.”

Nhưng mà làm thầy Quý tặng đồ gì đó, cô không có biện pháp để giúp.

Khương Dao bĩu môi: “Tớ không cần giấy khen nhé, tớ muốn quà tặng, hôm nay là sinh nhật tớ.”

Cô ngồi bàn đầu nên tiếng nói chuyện thoáng lớn một chút cũng có thể quấy nhiễu việc Quý Nhựt Thừa giảng bài.

Quý Nhựt Thừa quay đầu qua, dùng ánh mắt trách cứ nhìn cô ấy một cái.

Sau đó thu hồi ánh mắt tiếp tục giảng bài.

Thầy ấy có thể nghe thấy Khương Dao nhỏ giọng nói thầm, nhưng lại nghe không ra nội dung cụ thể là gì.

Càng không biết hôm nay là sinh nhật của Khương Dao.

Khương Dao nhận ánh mắt của thầy ấy, có chút mất mát ghé vào trên bàn.

Khóe mắt cô nàng trời sinh đã phỉếm đỏ, đôi mắt rũ xuống, khí thế kiêu ngạo ương ngạnh không còn sót lại chút gì.

Đồng Miêu đương nhiên cũng không biết hôm nay là sinh nhật của Khương Dao, lập tức cảm thấy hơi hồ thẹn, cô không có thời gian chuẩn bị quà sinh nhật cho Khương Dao.

Tan học đi mua cho Khương Dao một cái bánh kem nhỏ nhĩ?

Máy mần cạnh trường học có cửa hàng bánh kem.

Cô âm thầm tính toán, không chú ý tới trong mắt Khương Dao hiện lên chút thương tâm.

Trước khi tan học, Quý Nhựt Thừa dừng một chút, ánh mắt nhìn về bàn cuối cùng: “Tư Trạm tan học đến văn phòng thầy một chuyến.”

Dứt lời, thầy ấy cầm sách rời khỏi phòng học.

Khương Dao từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp chocolate tinh xảo, rũ mắt nhìn, đưa qua phía Đồng Miêu: “Miêu Miêu, cậu giúp tớ kêu Tư Trạm mang đi, tớ còn nợ Quý Nhược Thừa một thanh chocolate.”

Đồng Miêu không rõ nguyên do, rõ ràng hôm nay là sinh nhật Khương Dao, sao cô ấy lại tặng quà cho thầy Quý?

“Tớ kêu Tư Trạm?”

Khương Dao cắn gặm nói: “Tớ kêu cậu ấy giúp khẳng định cậu ấy sẽ không làm, nhưng mà nếu cậu nói thì cậu ấy không có biện pháp nào để từ chối cả.”

Đồng Miêu trầm mặc, tuy rằng Khương Dao chỉ thuận miệng nói, nhưng cô đại khái cũng có thể cảm nhận được, ở trong mắt Khương Dao, Tư Trạm đối với cô không bình thường.

Tay Tư Trạm đút túi quần, xiêu vẹo chậm rãi đi qua lối đi nhỏ trong phòng học.

Trên mặt treo vẻ rầu rầu chưa tỉnh ngủ, mang theo hơi thở thanh lãnh "người sống chó gần".

Đồng Miêu đem hộp chocolate kia đưa cho anh.

“Tư Trạm, Khương Dao muốn đưa chocolate cho thầy Quý, cậu giúp một chút đi.”

Tư Trạm nâng mắt, trong lòng không khỏi “Đạch” một tiếng.

Còn tưởng Tiểu Miêu đưa cho mình, trái tim suýt nữa đã nhảy ra.

“Đã biết.”

Anh nhận chocolate, cau mày đi ra phòng học.

Các nữ sinh ở gần bắt đầu nói khe khẽ.

“Khương Dao đưa chocolate cho thầy Quý?”

“Không phải chứ, cậu ấy cũng quá lớn mật, hôm nay là Lễ Tình Nhân sao?”

“Tớ thật sự phục cậu ta luôn, phỏng chừng thầy Quý cũng phiền cậu ta muốn chết.”

...

Khương Dao đập bàn đứng lên, đuôi mắt hơi giương, khuôn mặt xinh đẹp treo hân ý: “Nói thì phải nói lớn lên, ai nói thầm đứng ra để tớ nhìn xem!”

Đồng Miêu nhú mày, có chút lo lắng nhìn nhìn Khương Dao đang giả vờ kiên cường cùng ngang ngược.

- ----

* Editor: điện tích, điện li, lượng giác đang bao trùm lấy tui chứ thật ra tui cũng muốn ra chương nhanh lắm π π

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Quý Nhược Thừa dựa vào trên ghế, tùy ý mở máy tính ra, tra tư liệu thiết kế người máy của Tư Trạm.

Rất nhanh, Tư Trạm đã đẩy cửa vào, chào hỏi với Quý Nhược Thừa.

“Thầy Quý.”

Quý Nhược Thừa gật đầu, vẫy tay với anh: “Em tới đây.”

Tư Trạm cầm theo hộp chocolate, đi đến bên cạnh Quý Nhược Thừa, tùy ý đặt chocolate trên bàn làm việc của thầy ấy.

Nhưng hiển nhiên, Quý Nhượng Thừa không thèm nhìn hộp chocolate được gói tinh xảo lấy một cái.

“Trình tự phép tính của em không tồi, cuộc thi toàn quốc không có vấn đề gì lớn.”

Quý Nhượng Thừa dút lời, dừng một chút, giương mắt nhìn nhìn Tư Trạm.

Tư Trạm nhướn mày: “Nhưng mà?”

Quý Nhượng Thừa điềm đạm cười, biết Tư Trạm hiểu được ý của mình: “Nhưng muốn đoạt giải ở VEX, thầy khuyên em nên tìm một đồng đội giỏi vật lý toán học, giúp em làm tốt hơn.”

Tư Trạm hơi chau mày nhưng khó nhận ra.

“Thầy nói tốt không phải tốt bình thường.” thầy ấy nhẹ nhàng giật con chuột, bật giao diện lên.

Là trang web của cục giáo dục, ở trên là bảng xếp hạng của cuộc thi lần trước.

Tên Thịnh Hoa nằm ở vị trí đầu bảng, ngay sau đó chính là tin của các đội viên.

“Thầy Đồng Miếu thế nào, em dạy cho em ấy, em ấy hẳn sẽ hiểu rất nhanh.” Quý Nhượng Thừa dút lời, ngược mắt nhìn Tư Trạm.

Thật ra trong lòng Tư Trạm đã có dự cảm như vậy.

Quý Nhượng Thừa đã nói không dưới một lần, với cuộc thi người máy này mà nói, hai người anh và Trần Đông sẽ làm không quá tốt, phần hậu kỳ không lo hết được thế nên phải cần thêm đồng đội.

Nhưng Tư Trạm không quan trọng chuyện đó, không muốn lôi kéo Đồng Miếu chỉ mới chuyển trường tới đây.

Quý Nhượng Thừa lại đề ra một lần nữa.

Đúng là không có ai thích hợp hơn Đồng Miếu.

Trình độ của cô đã được rèn luyện từ nhỏ, lại có thiên phú với môn lý, cô quả thực là một đồng đội được trời ban cho.

Nhưng mà.

“Đồng Miếu không được, em tìm người khác.”

Tư Trạm hít sâu một hơi, lập tức cự tuyệt.

Anh không thể cuốn Tiểu Miếu vào cuộc thi, đây mới là điểm mấu chốt.

Quý Nhượng Thừa không khỏi nhíu mày, vẻ mặt Tư Trạm quá kiên định, điều này làm cho thầy ấy có chút khó hiểu.

Nghe chủ nhiệm Tôn nói, Đồng Miếu tới Thịnh Hoa đều là do Tư gia giúp đỡ, theo lý thuyết thì quan hệ hai người này hẳn là rất thân.

Thầy ấy nói thêm: “Muốn tối ưu hóa mạch điện người máy của em thì phải cần em ấy, nhưng thầy tôn trọng ý kiến của em.”

Tư Trạm gật đầu, bỏ tay vào túi, ý vị không rõ cất tiếng: “Em sẽ tìm người khác, cậu ấy thì không được.”

“Được, về trước đi.” Quý Nhượng Thừa ngầm đồng ý, gờ tay tắt trang web đi, mở hòm thư chuẩn bị đọc văn kiện.

Đôi mắt Tư Trạm nhìn đến hộp chocolate, dừng một chút “Thầy, Khương Dao mang quà từ Italy về cho thầy, còn nữa hôm nay là sinh nhật cậu ấy.”

Vừa dút lời, anh đã xoay người đẩy cửa đi mất.

Nên đưa thì đã đưa, thậm chí còn vì tình cảm mà nói thêm vài câu, nhưng mà muốn nhiều hơn thì không có biện pháp nào.

Nếu Khương Dao coi trọng người nào khác anh đều có thể giúp đỡ bằng cách ăn đầu uy hiếp, nhưng cố tình lại là Quý Nhượng Thừa.

Mí mắt Quý Nhượng Thừa run rẩy nhưng khó nhận ra, ánh mắt dừng trên hộp chocolate.

Hộp được đóng gói tinh xảo, mặt ngoài còn gắn một bông hoa màu sắc rực rỡ, ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Có thể thấy, chủ nhân của món quà này trân trọng nó như thế nào.

Ánh mắt thầy ấy trở nên thâm trầm, nhưng rất nhanh đã tiếp tục dùng máy tính, mở thư đến từ hệ vật lý của Thanh Hoa.

Mặt trời lên tới đỉnh, học sinh lớp 11, 12 đều lười nhác nâng cánh tay, chân thì bất động.

Cơ bản chỉ có lớp 10 mang theo sự nhiệt tình từ sơ trung.

Nghe nhạc cả vô số lần, nên sinh ra sinh tính bài xích, hướng chỉ ánh mặt trời gắt như vậy.

Đồng Miêu không thích ứng được ánh sáng này, không mở được mắt, nữa nhắm mắt, trước mắt xuất hiện màu sắc hỗn loạn.

Khương Dao đứng bên cạnh cô hình như chưa hề di chuyển, xụ mặt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chu Nhã Như cao hơn Đồng Miêu một chút, cô ấy đứng sau Đồng Miêu.

Từ lần đó về sau, cô ấy luôn không cảm lòng được mà quan sát Đồng Miêu, mỗi lần nhìn thấy, tâm tình lại áp lực thêm vài phần.

Bởi vì cô đột nhiên ý thức được, về sau trong trường học lại có một hai cơ hội, thì đều không có phần của mình.

Ai kêu cô không có ưu tú bằng Đồng Miêu.

Ai kêu cô học một muốn chết cũng không bằng người ta.

Trên không trung không có đám mây nào, ngẫu nhiên truyền đến âm âm của máy bay lóe qua.

Cô chính là một người nhỏ bé và bình phàm như vậy, bị ánh sáng làm lóa mắt cuộc sống ảm đạm tối tăm của mình.

Chu Nhã Như cúi đầu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, nhưng không ai phát hiện.

Thậm chí cô cũng không biết.

Ánh mặt trời quá độc, rất nhanh đã làm mọi người bị mất nước.

Chủ nhiệm lớp đột nhiên từ cuối hàng chạy chậm lại đây, trên mặt tràn ngập nụ cười hài lòng.

Đi đến bên cạnh Đồng Miêu, nâng tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Thân thiết dùng ô che cho Đồng Miêu, săn sóc cực kỳ.

Đồng Miêu mở to mắt miễn cưỡng mới thấy rõ: “Cô?”

Chủ nhiệm lớp cười nói: “Cô Dương tổ hóa học lớp 12 tìm em có việc, em cùng cô lại đây một chút.”

Dứt lời, bà quay đầu đi về phía cuối hàng.

Đồng Miêu phải đuổi theo bà ấy, tuy rằng cô Dương là ai cũng không biết.

Ánh mắt ghen ghét của Chu Nhã Như vẫn luôn nhìn theo Đồng Miêu, nếu không phải Đồng Miêu, học sinh chủ nhiệm lớp thích nhất hẳn là cô rồi.

Ai không biết, cô Dương Tinh Chi là người đứng đầu tổ hóa học, được coi là danh sư toàn thành phố thậm chí là toàn nước.

Được bà ấy tìm nhất định là được coi trọng, có khi liên quan đến cuộc thi hóa học, hoặc là giới thiệu giáo viên giỏi?

Chu Nhã Như miên man suy nghĩ, cô biết Đồng Miêu đã có tên trong danh sách trúng tuyển của Thanh Hoa, sao lại còn muốn cướp thứ của người khác chứ, không thể cho học sinh khác một con đường sống sao?

Chủ nhiệm lớp đưa Đồng Miêu tới cạnh người đứng cuối hàng, nơi đó có một người phụ nữ mặc một bộ âu phục mang mắt kính đang đứng, khuôn mặt nghiêm túc, muốn cười nhưng không cười được.

“Cô Dương, đây là Đồng Miêu.”

Dương Tinh Chi cẩn thận đánh giá đánh giá cô, nhẹ nhàng gật đầu.

Đồng Miêu mím môi, cũng không biết cuối cùng là có chuyện gì, cô câu nệ gãi gãi váy đồng phục, mê mang nhìn chủ nhiệm lớp.

“Theo cô Dương nói chuyện, ở phương diện hóa học cô ấy rất lợi hại, giải nhất môn hóa học mỗi năm ở Thịnh Hòa đều là do công lao của cô ấy.” Chủ nhiệm lớp ám chỉ.

Đồng Miêu cúi đầu, cô không muốn lại tiếp tục tham gia thi đua.

Tư Trạm với Trần Đông từ siêu thị nhỏ đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đồng Miêu đang đứng ở cuối đội.

Trần Đông nghiêng đầu thầm nói: “Này, đó không phải là Dương Tinh Chi sao?”

Tư Trạm trầm mặc, uống chai nước trong tay, nhìn về phía đó.

Trần Đông cũng không nghĩ nhiều, rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, nhìn Tư Trạm “Tiếp tục nói đi, thầy Quý kiến nghị cậu cái gì?”

Tư Trạm không trả lời, đột nhiên đi vài bước về phía Đồng Miêu.

Trần Đông sững sờ một lúc lâu, sau đó chạy theo sau: “Đại ca, cậu muốn làm gì đấy?”

Đồng Miêu rũ mắt cùng Dương Tinh Chi đi về khu dạy học, đột nhiên cảm thấy bên người có một cơn gió, rất nhanh cánh tay đã bị người ta bắt lấy.

Cô hoảng sợ, hít mắt nhìn, là Tư Trạm.

Cô rất nhanh đã nhẹ nhàng thờ ra, giống như đã quen việc bị Tư Trạm nắm tay.

“Đi đâu đấy?” tiếng Tư Trạm trầm thấp vang lên.

Đồng Miêu dùng một cái tay khác chỉ chỉ phía trước: “Cô ấy tìm tở.”

Tư Trạm hơi nghiêng mặt, nhìn thoáng qua Dương Tinh Chi, ánh mắt hơi nhắm, uể oải nói: “Vào tiết học mà vẫn chưa trở lại tở sẽ đến tổ hóa học tìm cậu.”

Dứt lời, anh lấy mũ lưỡi trai của mình xuống, nhẹ nhàng đội lên đầu Đồng Miêu.

Đột nhiên có bóng râm, ánh nắng không còn mãnh liệt như ban đầu nữa, Đồng Miêu mở to hai mắt, mê mang gật đầu.

Cô không biết sao Tư Trạm vì sao lại nói như vậy, bị thầy cô tìm sẽ không có vấn đề gì đâu.

“Nhanh lên.” Dương Tinh Chi thấy Đồng Miêu dừng lại nói chuyện với bạn học, sắc mặt có chút không kiên nhẫn.

“Cậu đừng làm bậy đấy.” Đồng Miêu nhỏ giọng dằn dò, chạy nhanh đuổi kịp bước chân của Dương Tinh Chi, thậm chí còn quên cả việc trả lại mũ lưỡi trai cho Tư Trạm.

Tư Trạm đưa tay vào túi quần, hít hít mắt, ý vị thâm trường nhìn bóng lưng Đồng Miêu.

- - - - -

* Editor: Wattpad lại lên cơn rồi π π

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàng hiên trên sân thể dục mát mẻ.

Trực nhật quét mặt sân ướt đẫm, mang theo hơi thở ẩm ướt.

Giày cao gót của Dương Tinh Chi đạp lên trên mặt đất, phát ra âm thanh làm cho người ta căng thẳng.

Đồng Miêu một lần nữa kéo kéo áo somi đồng phục đã có vài nếp uốn, vội vàng đi theo sau.

Tầng của cao tam cô chưa lên bao giờ, trường học sợ quấy rầy đến việc ôn tập của học sinh nên cũng không cho học sinh lớp dưới dễ dàng đi lên.

Cô liếm môi, lạ lẫm nhìn xung quanh một vòng.

Kết cấu không khác gì dưới tầng, nhưng hành lang rất an tĩnh, trên mặt đất không có dấu vết gì, học sinh trong phòng học đều vui đầu làm bài tập.

Văn phòng của Dương Tinh Chi ở chỗ ngoặt quay vô trong, hướng tới ánh mặt trời, ánh sáng cũng tốt.

Bà ta đẩy cửa văn phòng ra, bước hai bước, ngồi lên trên ghế, quăng sách trên bàn xuống.

Đồng Miêu hoảng sợ, đề phòng nâng mắt lên.

Cô không biết phải làm sao nên đứng ở cạnh bàn của Dương Tinh Chi cái bàn, câu nệ lại nhu đạo: “Cô, có chuyện gì sao?”

Bàn trong văn phòng được làm từ gỗ, mặt trên là một tầng lục đế, mặt bàn có một khối tấm kính dày, bên trong có thể kẹp ảnh chụp vào.

Mặt bàn của Dương Tinh Chi cũng để ảnh.

Đủ loại ảnh chụp chung, trong đó có một ảnh Dương Tinh Chi đồng phục, thân mật ôm lấy Lục Minh.

Tim Đồng Miêu trầm xuống, móng tay yên lặng đâm vào lòng bàn tay.

Ra là như vậy.

Dương Tinh Chi cười như không cười nhìn cô, không trả lời câu hỏi.

Trên cửa sổ có một chậu tiên nhân cầu, hiện ra các gai nhọn, Đồng Miêu lặng im mà nhìn, trong lòng yên lặng đếm giây.

* Tiên nhân cầu

Không khí an tĩnh như đang dừng lại, làm người ta cảm thấy khó thở.

Cũng không biết qua bao lâu, lại có một chiếc máy bay lướt qua trường học, đánh vỡ bình tĩnh.

Dương Tinh Chi cuối cùng nói chuyện, bà ta nhấc chân lên, cười lạnh nói: “Xem ra em rất thành thật, đã tâm không ít.”

Lời nói có chút chói tai, Đồng Miêu hơi nhúu mày.

Nhưng cô không trả lời, cô cuối cùng cũng biết lí do hôm nay mình bị đưa tới đây, không phải ép buộc cô dự thi mà là làm cho Dương Tinh Chi hết giận.

“Tuổi chưa lớn mà đã biết xa lánh bạn học rồi à?” Dương Tinh Chi ngồi thẳng dậy, đôi lông mày thon dài dựng lên, nhãn tuyến tinh xảo sắc bén, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đồng Miêu.

Lông mi Đồng Miếu nhẹ nhàng run rẩy, di chuyển ánh mắt.

Dù cô làm một cái thùng rác, nhưng cũng không cần thiết phải nhận những lời này.

Cô bắt đầu nhăm dấy số Pi, muốn xem Dương Tinh Chi có thể nói đến khi nào.

“Em cho rằng em lợi hại nhất đúng không, toàn trường chỉ dựa vào em?”

“Được hạng nhất thì ghê gớm lắm sao, có em thì có thể được giải nhất hả?”

“Em cố ý không cho Lục Minh cùng làm bài, làm thế cho ai xem, em chắc chắn là mình có thể làm tốt hơn Lục Minh không?”

Một khi Dương Tinh Chi bắt đầu nói chuyện sẽ nói cho đến cùng, mãi không dứt.

Đồng Miếu nhìn gai tiên nhân cầu đâm ra khỏi thân, đôi mắt phấp phồng hơi nước phản chiếu lại màu xanh đậm của cây, trong lòng mặc niệm: “2643383279.....”

Nghe tai này lọt tai kia, cô cũng không nhớ rõ Dương Tinh Chi đang nói đến đâu rồi.

Gió điều hòa nhẹ nhàng thổi, cô cảm thấy hơi lạnh, cánh tay mảnh khảnh bị từng luồng gió lạnh phát qua.

Đứng mãi làm cô hơi tê cứng, cô giật giật cẳng chân một cách im lặng.

"Lễ hội âm nhạc" sao còn chưa xong, chuông học sao nào còn chưa vang, vào học thì cô có thể trở về nhỉ?

Nếu không cho cô về thì bà ta lại muốn nói cái gì nữa đây?

Dương Tinh Chi đột nhiên đập bàn một cái, Đồng Miếu hoàn hồn khó hiểu nhìn bà ta.

“Em đang nghĩ cái gì đấy? Tôi hỏi em em có nghe rõ không!”

Dương Tinh Chi đẩy mắt kính, hùng hổ nhìn Đồng Miếu.

Đồng Miếu nhẹ nhàng giật môi, đôi lông mi dài khẽ run.

Xin lỗi, cô thật sự không nghe nghiêm túc.

“Coi là gió thoảng bên tai đúng không, em chờ tôi tìm phụ huynh của em, cũng không biết là ai dạy dỗ, làm em có tâm tư ác độc như vậy!”

Dương Tinh Chi khì thở gấp mấy hơi, cầm ly nước uống mấy ngụm.

Đồng Miếu không khỏi cảm thấy buồn cười, cô cũng chỉ muốn chiến thắng mà thôi, thế nhưng lại bị coi là ác độc.

Dương Tinh Chi thấy cô không nói gì mới chửi ầm lên: “Em bị câm à, sao không nói gì!”

Bà ta càng nói càng hăng, sở hữu tiếng mắng đều giống đánh vào cổ họng, Đồng Miếu không đáp lại một câu.

Vốn dĩ buổi sáng bà ta còn đang rất vui vẻ vì con trai được hạng nhất, sau đó liền nghe được các tin đồn nhảm nhí lưu truyền trong trường học.

Nói Lục Minh căn bản không có thực lực, làm bài thi tệ, đều dựa vào đồng đội carry*, đặc biệt là kêu Đồng Miếu lợi hại, làm luôn đề của Lục Minh.

* Carry: gánh team

Truyền truyền nói nói, Dương Tinh Chi cũng bị đồn là không có thực lực.

Phần lớn đều là do các đồng nghiệp ở các trường cao trung trọng điểm khác nói.

Dương Tinh Chi thiếu chút nữa là bị cao huyết áp.

Kêu Lục Minh lên ép hỏi, mới biết bị một học sinh lớp 11 làm khó dễ.

Bà thật sự không nghĩ tới, Đồng Miếu thoát nhìn ngoan ngoãn thành thật như vậy, nhưng lại là "tri nhân tri diện bất tri tâm".

* Biết người biết mặt không biết lòng.

“Nói đi!” Dương Tinh Chi dựa vào trên ghế, đầu hướng ra ngoài cửa sổ, sắc mặt cực kém nhìn sân trường khắp nơi đều có cây bạc quế.

Lễ hội kết thúc, học sinh các lớp lục tục đi về lớp.

Đồng Miếu hơi nâng mắt lên, nhìn thoáng qua Dương Tinh Chi, nhè nhẹ nói: “Ừm...”

Cô thật sự không biết nói cái gì.

Nếu kết quả đã như thế này, cô không có cách nào để níu lại tổn thất của Dương Tinh Chi cả, càng không thể có thể cho Lục Minh thi lại một lần nữa.

Nếu đã phát tiết vì nhục nhã, cô đã thừa nhận rồi, không biết Dương Tinh Chi còn muốn nghe cái gì.

Loại tình huống này đối với cô mà nói kỳ thật rất mới lạ.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều được các thầy cô giỏi yêu thương học sinh dạy dỗ, đây là lần đầu tiên cô bị chửi ầm lên, không có chút lưu tình nào.

Theo lý thuyết cô hiện tại hẳn là phải khóc, nhưng mà cô một chút cũng không muốn khóc, thậm chí cảm thấy có điểm buồn cười.

Cái gọi là danh sư hóa học muốn so đo với cô tới khi nào đây?

Dương Tinh Chi nhìn cô kín như bưng, con giận còn sót lại vẫn chưa biến mất: “Kêu phụ huynh của em đến đây đi, em hôm nay không cần đi học, có thể gọi được thì gọi không gọi được thì thôi!”

Tiếng của bà ta rất lớn, cách một cánh cửa cũng có thể nghe được, nước miếng thiếu chút nữa đã phun tới mặt Đồng Miếu.

“Xin lỗi, em không mang điện thoại.”

Tiếng Đồng Miếu nhẹ nhàng tinh tế, nâng mắt hạnh nhìn mặt Dương Tinh Chi, cô chân thành nhìn bà ta.

Cô không muốn gọi mẹ mình tới, thân thể của mẹ không tốt, không cần phải thay cô xin lỗi.

Nếu chỉ cần ở đây chịu nắng một tiết thì cô nghe là tốt rồi.

Ánh mắt của Dương tinh chi giống một cây gai nhọn, một chút một lướt qua làn da cô, nhưng trước sau gai cũng không đâm vào bên trong, cô một chút cũng không sợ.

Uống nước trong khi tức giận, phát ra tiếng nặng nề từ cổ họng.

Dương Tinh Chi móc điện thoại từ trong túi ra, chỉ vào mặt Đồng Miếu: “Dùng của tôi! Gõ đi!”

Bà ta nói xong, tiếp tục lầm nhảm: “Học sinh hiện nay, sân si từng chú một, tuy học tập tốt nhưng cũng là tai họa cho tương lai.....”

Đồng Miếu chậm rãi cầm điện thoại của bà ta, không khỏi chần chờ.

Thật sự muốn gọi sao?

Nhưng mà chắc mẹ đang làm việc rồi.

Cô không muốn kiếm thêm phiền toái cho mẹ mình.

Ngón tay nhẹ nhàng ấn phím, cô do dự nhìn Dương Tinh Chi.

Nếu không thì nói một câu xin lỗi đi, bà ta hẳn là buông tha cho mình.

Cô nghĩ ngợi, trong lòng còn đang do dự.

Phanh!

Cửa văn phòng đột nhiên bị thô lỗ đá văng.

Khoá cửa bị đá hồng, tiếng vang lớn làm Dương Tinh Chi đang uống nước giật mình.

Cánh cửa đâm vào vách tường lại bật về, phát ra tiếng kêu kẹt chói tai.

“Tìm phụ huynh đúng không, em gọi.”

Hơi thở lạnh lẽo bao trùm toàn thân Tư Trạng, anh nhắc chân rào bước tiến tới, một phen đoạt lấy điện thoại trong tay Đồng Miếu.

Niết ở lòng bàn tay, ngón tay khẽ nhúc nhích, nhanh chóng gọi điện.

Anh cong cong môi, đáy mắt lại không có ý cười, một cổ tàn nhẫn như vậy, làm Đồng Miêu thuật sự cho rằng anh muốn đánh người.

Đôi diện vang lên tiếng tút tút, rất mau đã liên hệ được.

Môi mỏng của Tư Trạh hé mở, khoe mắt mang theo hàn ý, hầu kết hơi lẩn lộn, lạnh lùng nói: “Lão Tư, ba đến trường một chuyến đi, có người muốn tìm bạn gái ba.”

Dứt lời, Tư Trạh vung tay ném chiếc điện thoại Iphone phiên bản mới nhất ra ngoài cửa sổ.

Điện thoại đụng phải chậu hoa, sau đó lăm hai ba vòng rồi rơi thật mạnh xuống mặt đất, màn hình đen ngum lại.

Đồng Miêu ngơ ngẩn đứng ở tại chỗ, tay chân lạnh lẽo.

- - - - -

* Editor: lâu rồi mới có thời gian để edit, để mọi người chờ lâu rồi π π

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Chơi lớn đi...

Lúc này trong lòng Đồng Miêu chỉ có một suy nghĩ như vậy.

Điện thoại rơi xuống dán chặt ở mặt đất lạnh lẽo, cửa lớn bị gió thổi lắc lư vang lên tiếng kéo kẹt.

Yên lặng trước bão táp.

Từ trước đến nay Dương Tinh Chi chưa từng thấy học sinh nào ngang ngược như thế, nhất thời khiếp sợ nói không ra lời.

So với Tư Trạh, Đồng Miêu quả thực ứng xử quá tốt, mắg không cãi lại, còn giữ bộ dáng cúi đầu nhận sai.

Đâu giống người này, ngang ngược bừa bãi, không thể nói lý.

Quả thực vượt xa kinh nghiệm dạy học nhiều năm của bà ta.

Cuối cùng vẫn là Tư Trạh nói trước.

Anh kéo ghế dựa lại, vỗ vỗ trên mặt ghế màu xám, ngoắc ngoắc Đồng Miêu: “Ngồi đi.”

Cái này cũng quá điên rồi đi?

Đồng Miêu nhanh chóng lắc đầu, khăn trương chớp mắt ám chỉ với Tư Trạh.

Cô hiện tại hận không thể tóm lấy Tư Trạh mà chạy, lúc cô giáo vẫn chưa biết tên anh.

Nhưng Tư Trạh hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của cô, anh nhắm hờ mi một chút, khép chân lại, ngữ khí lãnh đạm: “Không ngồi ghế thì ngồi lên đùi tớ.”

Đồng Miêu lập tức đỏ mặt, vành tai hồng hồng, xấu hổ không có chỗ dung thân, ngón tay không khỏi vuốt ve váy đồng phục.

“Cậu!”

Đây thật sự là lời nói không đứng đắn.

Cô tiến thoái lưỡng nan, cứng đờ tại chỗ.

Nhưng cô rất nhanh đã phản ứng lại, Tư Trạh không chỉ giúp cô hết giận, Tư Trạh còn đang giận cô.

Nhưng mà cô không biết Tư Trạh tức giận cái gì.

Cô đương nhiên không ngồi trên đùi Tư Trạh, bởi vì Dương Tinh Chi cuối cùng cũng đã có phản ứng, có người xông đến làm loạn văn phòng của bà ta.

“Cậu là ai, là học sinh của Thịnh Hoa? Thịnh Hoa từ bao giờ có loại học sinh vô pháp vô thiên như vậy?”

Dương Tinh Chi đứng lên, âu phục nhún nhúm lập tức phăng ra.

Đồng Miêu chỉ muốn Dương Tinh Chi mắng mình, dù sao bị mắng một chút cũng không mất đi miếng thịt nào, giống như trước kia, cô cả ngày được khen cũng không vui về chút nào.

Nhưng ánh mắt Dương Tinh Chi đã sớm không còn đặt trên cô bé rộng lượng kia, bà ta trừng mắt khinh thường, giống như chuẩn bị chọi gà, hùng hổ dọa người nhìn Tư Trạm.

Tư Trạm đặt mông ngồi ở trên ghế, chân duỗi thẳng, người ngả về phía sau ghế, đôi tay để trước người tùy ý đan vào nhau, ngẩng đầu híp mắt nhìn Dương Tinh Chi.

“Thịnh Hoa không phải cũng có loại giáo viên vô pháp vô thiên như vậy sao.”

Anh đọc từng chữ rõ ràng, ngữ khí mang theo sự giễu cợt không thể che giấu.

Đồng Miêu cảm thấy, đáng vẻ bên ngoài của anh là học sinh nhưng lại mang theo khí thế của tổng thống.

Sao có thể ngông cuồng như vậy.

Dương Tinh Chi có chút khoa trương cười lạnh một cái, phảng phất nghe được trời cao chê cười.

“Dao loại mặt hàng như cậu cũng được Thịnh Hoa chiêu mộ, sớm biết trường học này không có giới hạn như vậy, tôi căn bản sẽ không tới đây!”

Dương Tinh Chi cũng tính là bị chọc tức điên lên rồi, trường học cũng trở thành kẻ thù với bà ta.

Trong tình bà ta rất có danh tiếng, cho nên luôn được các trường trọng điểm điên cuồng tranh giành, những lãnh đạo đều có vài phần khiêm tốn với bà ta, thế nhưng hôm nay lại bị một học sinh cấp ba khinh thường.

Bà ta không thể chấp nhận được.

Tư Trạm lắng lắng nghe, cả người tỏa ra sự lạnh lẽo.

Chờ Dương Tinh Chi gào xong, anh móc điện thoại ra, không để ý nói: “Cô tên là Dương Tinh Chi đúng không?”

Đồng Miêu đứng nguyên tại chỗ giống như phỗng nền, nhìn Tư Trạm ngồi trên ghế, Dương Tinh Chi lại đang giận dữ thờ hồng học.

Đây là lần lộn đầu đuôi rồi?

Cô muốn giật nhẹ áo khoác Tư Trạm, kêu anh đừng làm lớn chuyện lên như vậy.

Tuy rằng cô trầm mặc ít nói, nhưng cũng không phải là một miếng đậu hủ yếu ớt, một chút gió táp mưa sa cũng có thể đánh tan.

Nhưng mà cô không dám

Bởi vì Tư Trạm đang giận cô, đây là lần đầu tiên anh cố tình bỏ qua sự tồn tại của cô.

Tư Trạm tra điện thoại tìm tư liệu cơ bản về Dương Tinh Chi, trên mạng ghi những thành tích dạy học của bà ta, tin tức lớn bé đều đóng gói bà ta thành một giáo sư hiền lành hòa ái.

“Cậu làm gì làm đi, cậu điên rồi đúng không, tôi chờ phụ huynh của cậu tới, xem người nào lại dạy ra thành hai loại mặt hàng thế này!”

Dương Tinh Chi hùng hổ dọa người, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một người phụ nữ, Tư Trạm một thân bốc hỏa ngồi đó, bà ta kéo cũng kéo không đi, đánh cũng đánh không lại, lối nhỏ ra cửa cũng bị ghế lấp kín.

Tư Trạm lười biếng cong cong đôi môi, tắt trang web, chậm rãi đùa nghịch điện thoại một lúc, sau đó ấn tắt giao diện.

“Cô chờ xem, người dạy ra em sắp đến rồi.”

Anh đứng dậy, một phen túm chặt cổ tay Đồng Miêu: “Cùng tớ trở về đi học.”

Sức lực của anh rất lớn, Đồng Miêu lão đạo bị anh lôi ra phòng học, cô rút tay lại, nhưng hiển nhiên phí công vô ích.

“Tư Trạm...” Cô kêu một tiếng nho nhỏ, chân tay luống cuống.

Quay đầu lại nhìn Dương Tinh Chi, gặp phải đôi mắt đang trừng lớn của bà ta.

“Trở về cho tôi! Ai cho các cô các cậu đi, tôi nói cho đồ nhãi ranh nhà cậu biết, chuyện này tôi không để yên đâu!” Bà ta ở trong văn phòng gào khóc cả giọng.

Học sinh ở hành lang đang thảo luận bài tập mờ mịt ngẩng đầu, nhìn về văn phòng của Dương Tinh Chi.

Tư Trạm mặc kệ bà ta, kéo Đồng Miêu đi xuống dưới lầu.

Ra khỏi văn phòng, trái tim Đồng Miêu bắt đầu đập kịch liệt.

Bước chân Tư Trạm rất lớn, cô phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp, Tư Trạm không nói lời nào, nhưng quanh người đều tràn ngập hai chữ tức giận.

Cô chưa từng thấy Tư Trạm nghiêm túc như vậy lần nào.

Đi đến lối đi nhỏ dưới hành lang, các lớp đã bắt đầu vào tiết, cửa lớn khép chặt, bên trong truyền đến tiếng đọc sách sột soạt.

“Tư Trạm cậu làm đau tớ, buông tớ ra.”

Đồng Miêu rụt rè nói.

Lần này Tư Trạm thật sự buông cô ra.

Anh kéo cô đến góc cột của hành lang, buông tay ra, lại dùng hai tay che lại đường ra của cô.

Đồng Miêu có thể cảm nhận được cánh tay ấm áp của Tư Trạm đặt ở hai bên tai, cô ngẩng đầu nhìn Tư Trạm, không biết sao anh lại dẫn mình tới đây.

Không phải nói muốn trở về đi học sao.

Một khoảng yên lặng, cô nhìn cây cột hình trụ, gót giày gắt gao đè vào góc, không để lại một khe hở.

Sống lưng đơn bạc dán trên mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo, đầm hơi hơi đau, bị sự lạnh lẽo cảm nhập, cô run lập cập.

“Cậu... Cậu muốn làm gì?” Cô tròn to đôi mắt hạnh ngập nước, khăn trương nuốt nước miếng.

Tư Trạm nhìn chằm chằm mặt cô, ánh mắt dòi xuống, cô cảm lòng không được nhẹ nhàng nhấp môi, sau đó là bộ ngực hơi nhô lên, thấp thỏm ngượng ngùng ở hai bên cánh tay.

Sau một lúc lâu, anh chậm rãi nói: “Trong sân thi đấu đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, lại mang theo sự uy quyền.

Đồng Miêu rũ mắt cúi đầu, mũi giày dính sát vào nhau, thấp giọng lầm bầm: “Cũng không có chuyện gì.....”

Tư Trạm duỗi tay nâng cằm cô, cường bách cô nhìn thẳng đôi mắt của mình.

“Bà ta cứ như vậy mà mắng cậu?”

Đồng Miêu bị bắt ngẩng đầu, cái cổ trắng nõn vẽ ra một đường cong mượt mà, cô hơi chớp chớp mắt: “Tớ không có việc gì, tớ ở ở đó đếm số Pi, cũng chưa nghe được chữ nào.”

Cô thật sự không nghe vào, loại ác ý đến từ người xa lạ không làm tổn thương được cô.

Cô không phải luôn để ý đến đánh giá của mọi người, cho nên thật sự không cần, vì cô cùng cô Dương làm loạn đến như vậy nên không cần chú Tư giải quyết.

Tư Trạm vẫn tiếp tục duy trì tư thế này, nhìn chằm chằm đôi mắt cô, gần từng chữ một: “Nhưng tớ nghe được.”

Người xa lạ không có cách nào đâm thủng hàng rào kiên cường của cô nhưng lại có thể dễ dàng lay động được Tư Trạm.

Cô nghe nhưng lại không tui thân cũng không tức giận, từ đầu đến cuối, chỉ quan tâm cô.

Đồng Miêu ngờ ngẩn nhìn Tư Trạm, ngón tay đang nắm chặt, đột nhiên nói lỏng ra.

Cô nhẹ nhàng giật giật môi, lại không biết nên nói cái gì.

Tư Trạm tiếp tục nói: “Cho nên đừng bao giờ nói với tớ là cậu không sao, cậu không thêm để ý nhưng tớ sẽ để ý.”

Anh chậm rãi buông tay Đồng Miêu, cũng buông vòng tay giam cầm cô, tay anh rút túi quần, đứng ở trước mặt cô, vân đạm phong khinh* nói: “Cậu đi

học đi.”

* Vân đạm phong khinh: điềm nhiên, ung dung

Anh quay đầu đi xuống dưới lầu.

Phòng chừng Tư Khải Sơn đã lái xe tới, ông đến giải quyết chuyện này.

Ông đi rất nhanh, gió ngoài cửa sổ thổi bay áo khoác và tóc ông.

Đồng Miêu đứng sau lưng anh, đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng: “Tớ về sau sẽ không như vậy nữa.”

Tư Trạh khựng lại một chút.

“Lần sau có chuyện, tớ sẽ nói với cậu, về sau có người mắg tớ, tớ sẽ phản kháng.”

Cô nghiêm trang, tiếng nói mềm mại ở hành lang trống trải có vẻ phá lệ trong sáng.

Tư Trạh thở dài một hơi, vẫn quay đầu lại, đi đến trước mặt cô, nâng tay hung hăng xoa xoa tóc cô: “Ngoan.”

Động tác của anh có hơi thân mật quá.

Trần Lộ Nam mới từ buồng vệ sinh đi ra vừa vịn thấy được một màn này, cô ấy khản trương bịt kín miệng, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Cô nàng nghe được Đồng Miêu hỏi: “Nhưng cậu sẽ không có việc gì chứ?”

Tư Trạh bảo đảm với cô: “Tớ dám làm thì cũng dám giải quyết hậu quả.”

Ngoài cửa sổ lá cây bị thổi bay toán loạn, trên bầu trời chiếu xuống một tia sáng nhỏ, lơ lờ, chiếu xuống hai bóng hình kia.

-

Lúc Tư Khải Sơn nhận được điện thoại, còn chưa nói gì thì đối diện đã cúp điện thoại.

Ông có chút sứt đầu mẻ trán, thúc giục tài xế lái xe nhanh chóng đến Thịnh Hoa.

Ông ở trên xe bình tĩnh đi vài phần, đầu tiên là gọi điện thoại cho hiệu trưởng, lại phát hiện hiệu trưởng Quý cũng không biết Tư Trạh xảy ra chuyện gì.

Lúc này ông mới thoáng yên tâm, xem ra cũng không phải chuyện gì lớn.

Vui sướng một đường thông hành, hơn bốn mươi phút sau xe tiến vào cổng trường Thịnh Hoa.

Hiệu trưởng Quý ở sân thể dục đối mặt với Tư Khải Sơn, nhíu mày nghi hoặc nói: “Lão Tư, ông có phải ước gì con trai mình xảy ra chuyện hay không, tôi ở đây chả nghe thông tin gì cả.”

Tư Khải Sơn đầu đầu xua xua tay: “Đừng nói nữa, trước tiên kêu nó ra hỏi rõ ràng cái đã.”

Ông đang muốn đi vào phòng học tìm, Tư Trạh đã từ khu dạy học đi ra.

“Tốt, tới rất nhanh.”

Tư Trạh cắn môi nhìn ba mình cười cười.

Tư Khải Sơn trầm mặt: “Ta đã sớm nói với con, không được dùng danh phận của ta ở trường học hoành hành ngang ngược! Con lại làm gì nữa!”

Hiệu trưởng Quý mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tư Trạh, Tư Trạh nhún vai, vẫn chưa nói gì.

Chủ nhiệm Tôn hấp tấp từ phía sau Tư Trạh chạy ra, đầu đầy mồ hôi nói: “Đã biết đã biết!”

Ông liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tư Khải Sơn, cứng đờ.

Tư Khải Sơn lập tức hỏi: “Biết cái gì? Con trai tôi lại làm gì?”

Sắc mặt chủ nhiệm Tôn có chút kì quái, ông nhìn thoáng qua Tư Trạh, lại nhìn nhìn Tư Khải Sơn, dè dặt nói: “Cái này... Lần này hình như là Đồng Miêu.”

Tư Khải Sơn sùng sốt, rõ ràng không quá tin tưởng, Đồng Miêu vừa ngoan lại ưu tú, ông trước nay chưa thấy cô bé nào hiểu chuyện như vậy.

Nếu là nói Tư Trạh thì ông sẽ không chút hoài nghi, nhưng nói là Đồng Miếu, sao ông có thể tin.

Tư Trạh lười biếng cười cười: “Cô giáo Dương Tinh Chi muốn biết, bạn gái ba là cái dạng gì mà dạy ra cô gái ác độc như vậy, ba không định tìm bà ta nói chuyện?”

Chủ nhiệm Tôn thò lại gần, ở cạnh Tư Khải Sơn cùng hiệu trưởng Quý, đem sự việc trên sân thi đấu nói qua một lượt.

Sắc mặt Tư Khải Sơn lập tức âm trầm lạnh lẽo, ông cất bước đi về khu dạy học, nhận lời Tư Trạh, nhàn nhạt nói: “Đến nói chuyện rõ ràng.”

- - - - -

* Editor: cả hai cha con đều thê nô.v

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Dương Tinh Chi thấy hiệu trưởng Quý, Tôn chủ nhiệm và phụ huynh Đồng Miếu cùng đi tới đây, bà ta hơi sững sờ.

Bà ta không phải lãnh đạo của trường, ngày thường cũng không quan tâm tin tức, thật đúng là chưa thấy Tư Khải Sơn bao giờ.

Nhưng xem khí thế này, chắc không phải là người thường.

Trách không được mới vừa rồi tiểu tử kia càn rỡ như vậy, hóa ra ông bố ghê gớm ha.

Nhưng Dương Tinh Chi lại cảm thấy mình bị chiếm lý, bộ ngực lập tức phập phồng: “Hiệu trưởng Quý.”

Bà ta đầu tiên chào hỏi hiệu trưởng, sau đó ánh mắt chuyển qua phía Tư Khải Sơn: “Vị phụ huynh này, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Phụ huynh học sinh thường xuyên tới đều có thái độ tôn kính với bà ta, tới nhờ bà giảng bài, còn mang theo bao lớn bao nhỏ làm quà, như một nhân vật lớn.

Cho nên bà ta không hoảng sợ chút nào.

Tư Khải Sơn nhẹ gạt đầu, dư quang quét qua khung cảnh văn phòng, không nhìn Dương Tinh Chi.

Tư Trạh ở phía sau ông đứng dựa vào cửa, cúi đầu cười như không cười.

Dương Tinh Chi có điểm xấu hổ, sau một lúc lâu, Tư Khải Sơn vẫn không trả lời bà ta.

Bà ta đẩy mắt kính, nói với chủ nhiệm Tôn: “Ngài đi đến đây thì chắc cũng biết sao lại thế này, ngài nói xem, Đồng Miếu có phải xa lánh bạn học hay không, không cho bạn học dự thi?”

Chủ nhiệm Tôn ho nhẹ một tiếng, hỏi hận muốn chết.

Sớm biết sẽ thế này thì ông sẽ không theo tới, vốn nghĩ rằng có hiệu trưởng ở đây, ông căn bản không cần nói gì.

Ông không muốn đắc tội Dương Tinh Chi, nhưng càng không thể đắc tội với Tư Khải Sơn.

“Cái này... Việc là cái như thế này, Lục Minh ở trận thi đấu không phát huy tốt, thiếu chút nữa là bị loại, Đồng Miếu ít nhiều ngăn con sóng dữ, cho nên nấy đứa nhỏ rất sốt ruột, thương lượng đề cho Đồng Miếu làm đề của Lục Minh luôn.”

Chủ nhiệm Tôn nói uyển chuyển, tận lực để không đắc tội cả hai bên.

Dương Tinh Chi cười lạnh: “Thành tích của Lục Minh tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, năng lực của nó tôi hiểu rõ trong lòng, đủ để làm được cuộc thi lần này, nhưng mà sắp tới thi đại học, nó đang nhận được sự kỳ thị như vậy, ảnh hưởng đến tâm lý của nó, vậy thì nên làm gì bây giờ!”

Bà ta nhìn Tư Khải Sơn, nói nói năng năng khỉ phách, lời lẽ chính đáng.

Tư Khải Sơn nâng mắt, vân đạm phong khinh nói: “Cái này trước tiên bỏ qua đã, chúng tôi đến nói về mặt hàng sinh ra đứa con ác độc.”

Tư Trạh đem ghế lại đây, để phía sau pha mình.

Tư Khải Sơn quay đầu nhìn anh một cái, sau đó từ bình bát ổn ngồi trên ghế, đôi tay tùy ý đan vào nhau, nhìn Dương Tinh Chi, trên mặt không rõ hi vọng.

Hiệu trưởng Quý còn chưa ngồi đâu.

Dương Tinh Chi nhất thời cảm nhận được bầu không khí vi diệu, còn có một loại tăng xa cách cảm.

Hiển nhiên Tư Khải Sơn ở tầng trên cùng, mà bà ta liền trở thành tầng dưới chót.

Bà ta áp lực trong lòng, như đi trên một tầng băng mỏng.

Điều hòa thổi nhẹ nhàng, nhưng bà ta vẫn cảm thấy sau lưng đổ từng đợt mồ hôi, lạnh cả người.

Hiệu trưởng Quý nhíu mày: “Cô Dương, cô thật sự đã nói như vậy?”

Dương Tinh Chi đột nhiên biến sắc, lúc này mới hiểu, vị phụ huynh này không phải đến nhận lỗi với bà ta mà ngược lại là tới tính sổ.

Hiện tại ngay cả hiệu trưởng Quý cũng không quan tâm áp lực của con bà, ngược lại lại hỏi tội mình.

Trái tim bà ta có chút băng giá, thậm chí hạ quyết tâm chờ Lục Minh tốt nghiệp xong, bà ta liền qua dạy ở Dục Thành, dù Thịnh Hoa giữ lại thế nào, bà đều không đáp ứng.

Bà ta rất nhanh đã ổn định lại tâm trạng, cường ngạnh nói: “Tôi cũng chỉ nhất thời khó thở, nói không lựa lời, trong lòng không muốn như vậy.”

Tư Trạm ở phía sau bà ta nghe, không khỏi cười nhạo một tiếng, không nói gì.

Tư Khải Sơn phảng phất giống như không nghe thấy, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ đồng hồ, lo cho chính mình lên tiếng: “Thần là giáo viên, mặc dù dưới tình thế cấp bách cũng không nên vũ nhục học sinh thậm chí còn chửi cả nhân cách phụ huynh học sinh.”

Ông quay đầu nhìn hiệu trưởng Quý, chỉ Dương Tinh Chi, bình tĩnh nói: “Công tác tư tưởng của lão Trần vẫn là không đúng chỗ.”

Trần Cốc Quốc, cục trưởng cục giáo dục thành phố Lan.

Hiệu trưởng Quý nhẹ gạt đầu, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc: “Cũng trách tôi, mấy năm nay coi trọng công trình quá nhiều, xem nhẹ yêu cầu đối với đội ngũ dạy học.”

Tư Khải Sơn phát phát tay, tỏ vẻ mình cũng không trách ông ấy, sau đó nghiêng người nói với Tư Trạm: “Đi tìm em gái con tôi đây.”

Tư Trạm nhướng mày, tay đun túi quần, chậm rãi đi ra cửa.

Dương Tinh Chi cứng đờ đứng tại chỗ, vành mắt phấp phồng, ở trong mắt bà ta, đây là một đám nhân vật lớn hợp lại bắt nạt bà ta, làm bà ta khuất phục.

Bà chỉ vì muốn tranh thủ đòi lại công bằng cho con trai mình, tranh thủ quyền lợi của một người mẹ mà thôi, thế nhưng sự khác biệt giai cấp đã vô tình quất roi bà.

“Hiệu trưởng Quý, con trai tôi phải chịu xa lánh của mọi người thì làm sao bây giờ, nó xứng đáng thừa nhận sự chế nhạo của bạn học sao? Nó cũng muốn làm trường học vẻ vang, nhưng kết quả thì thế nào?”

Giọng của Dương Tinh Chi mang theo một chút nức nở, cảm giận bất bình.

Không có người trả lời bà ta.

Xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng đồng hồ đang chạy.

Rất nhanh, Tư Trạm đã mang Đồng Miêu trở lại.

Đồng Miêu có hơi sợ sệt nhìn một phòng toàn người lớn, cẩn thận đứng bên cạnh Tư Trạm.

Thật ra ở trong lớp, cô không nghe vào chữ nào, trong đầu tràn ngập bóng dáng câu Tư Trạm.

Cô lo lắng cho Tư Trạm, sợ anh bị mắng, sợ anh bị hại, sợ anh bởi vì mình mà làm việc gì quá phận.

“Chú Tư, hiệu trưởng, chủ nhiệm Tôn.” Cô ôn nhu chào một vòng, sau đó nhìn Dương Tinh Chi vành mắt hồng hồng.

Chú Tư cũng tới, tình huống như đã biến hóa một cách vi diệu.

Cô cảm thấy, Dương Tinh Chi bây giờ có hơi giống mình vừa nãy.

Điểm khác duy nhất chính là cô không có khóc, Dương Tinh Chi hiển nhiên đang rất tủi thân.

Tư Khải Sơn đứng dậy, vỗ đầu cô: “Thì Thầm, chuyện ở trường thì là như thế nào, cháu cứ nói, không phải sợ.”

Bàn tay Tư Khải Sơn to rộng ấm áp, mang theo tất cả khí thế, làm người ta không hiểu sao mà rất an tâm.

Đồng Miêu nhẹ nhàng liếm môi, lông mi run rẩy, cô cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Lúc ấy quyết định rất nhanh chóng, nhưng mà chúng cháu đều nhất trí cho rằng Lục Minh không có năng lực đoạt giải.”

Dương Tinh Thi hơi khoa trương cười một chút, mang theo giọng điệu nức nở nên có vẻ quái dị: “Cần tôi cho em xem thành tích Lục Minh không, các em một đám trẻ con, dựa vào cái gì mà cho rằng người khác không có năng lực!”

Đồng Miêu chân thành nhìn Dương Tinh Thi, hơi cúi người: “Xin lỗi, nhưng em đã đáp ứng Chủ nhiệm Tôn phải giành được hạng nhất, cao trung Dục Thành rất mạnh, chúng em không chấp nhận được một chút sai lầm nào hết.”

Cô nói ra từ trong tâm, nếu đối thủ không mạnh như vậy, cô đương nhiên có thể cho Lục Minh làm đề.

Vượt qua vài điểm hay mấy chục điểm, đối với cô mà nói không có gì khác nhau.

Nhưng Dương Tinh Chi hiện tại rất miễn cảm, từ "sai lầm" làm bà ta cảm thấy rất chói tai, trên mặt bà ta cơ bắp nhảy nhẩy, trừng mắt nhìn Đồng Miêu một cái.

“Tôi biết em lợi hại, nhưng như vậy cũng không được thưởng người khác, em hỏi Quý hiệu trưởng xem, Lục Minh giành được giải nhì toàn quốc môn hóa học, chỉ kém giải nhất một điểm!”

Dương Tinh Chi nhìn hiệu trưởng Quý, ánh mắt tràn ngập mong đợi, hy vọng hiệu trưởng Quý có thể giúp bà ta làm chứng.

Chủ nhiệm Tôn tiếp nhận lời nói: “Không tồi, đây cũng là lý do chúng tôi chọn Lục Minh tham gia, nhưng mà cô Dương à, cô không biết, lần thi đầu tiên, Lục Minh chỉ làm đúng 36 đề, nếu không phải bạn học Đồng Miêu làm được 300 đề thì bọn họ đã bị loại rồi.”

Lần này ông ấy không hề uyển chuyển, đem sự chênh lệch ấy nói ra.

Cũng đã giải thích được, ông vì sao ngầm đồng ý loại ‘xa lánh’ này.

Tư Khải Sơn giữ chặt tay Đồng Miêu, nghiêm túc hỏi: “Nói cho chú, đây là thật sao?”

Đồng Miêu nhìn về phía Tư Khải Sơn, khẽ gật đầu.

“Những cái đề đó, đều là những đề chúng em thường xuyên làm trong các cuộc thi khác, rất nhiều đề vừa nhìn liền biết đáp án, cho nên mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn làm đúng mấy trăm đề, nếu.....”

Cô dừng một chút, cô muốn nói, nếu chỉ làm được 36 đề thì điều đó chỉ có thể chứng minh Lục Minh chưa bao giờ tiếp xúc với đề thi bao giờ.

Cậu ta căn bản không đủ năng lực tham gia thi đấu, đến nỗi huy hoàng của trước kia, sự tình bên trong cũng không biết là chuyện như nào.

Tư Khải Sơn gật đầu, cho Tư Trạ một ánh mắt: “Không có việc gì, cùng em gái con vô học đi, con cũng nên cùng Thi Thầm học tập thật tốt, đừng gây chuyện thị phi.”

Sau đó, ông đi đến bên cạnh hiệu trưởng Quý, dùng tiếng không nhỏ nói: "Buổi tối hôm nay cùng lão Trần ăn bữa cơm đi, ông ấy có địa vị cao lâu rồi, phía dưới có chuyện cũng không nhìn thấy.”

Hiệu trưởng Quý trầm mặc sau một lúc, nhẹ nhàng gật đầu: “Tới nhà của tôi đi, tốt nghiệp nhiều năm như vậy, các anh em cũng đã lâu không gặp hai ông.”

Sắc mặt Tư Khải Sơn bình tĩnh, hẹn bữa cơm đơn giản như vậy, nhưng ai cũng biết, đây không phải bữa tiệc bình thường.

Dương Tinh Chi như bị ghen hòng, mặt đỏ lên.

Bà ta mê mang nhìn chủ nhiệm Tôn, lại phát hiện ánh mắt đối phương nhẹ nhàng dời đi.

Tư Khải Sơn vừa ra đến trước cửa lại như nhớ tới cái gì, quay người lại, mở ví ra, từ bên trong lấy ra một tấm danh thiếp, đẩy đến trước mặt Dương Tinh Chi.

“Nghe nói con trai tôi ném hồng điện thoại của cô, thật sự xin lỗi, tôi sau sẽ kêu thư kí của mình đưa tới một cái mới.”

Tấm card đen nhánh, tên và chức vụ của Tư Khải Sơn xuất hiện rõ ràng trước mắt Dương Tinh Chi.

Dương Tinh Chi chỉ cảm thấy hoảng hốt, suýt nữa té ngã trên mặt đất.

Bọn họ đã đi hết, chủ nhiệm Tôn có chút lo lắng nhìn Dương Tinh Chi, thấp giọng hỏi: “Cô Dương, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, cô nói thật đi, thành tích của Lục Minh rốt cuộc có vấn đề hay không?”

Dương Tinh Chi giương mắt, ngơ ngẩn nhìn ông, giật giật môi, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đồng Mỹ Quân đi ra từ cổng bệnh viện, buông tóc xuống, xoa xoa mái tóc dài.

Thực tập sinh ở phòng bên cạnh thò đầu qua, trên mặt mang theo vẻ bất quá cười cười: “Cô Đồng, hôm nay không ai tới đón cô à?”

Siêu xe thường xuyên dừng trước cổng bệnh viện hôm nay không có tới, mọi người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra nhìn về phía Đồng Mỹ Quân.

Đồng Mỹ Quân không muốn đồng nghiệp biết về Tư Khải Sơn, cười nói: “Anh ấy hôm nay có cuộc gặp xã giao, tôi đến trường học thăm con gái.”

Tiểu thực tập sinh ý vị thâm trường kêu: “Ồ... Thật hâm mộ ngài, trị được một người đàn ông tốt như vậy.”

Động tác của Đồng Mỹ Quân dừng một chút, làm bộ không nghe được, cổ tình kéo khoảng cách với thực tập sinh, nhìn sang hướng khác.

Bạn của người thực tập nhỏ giọng hỏi: “Cái gì mà trị đàn ông?”

Thực tập sinh nói thầm: “Ai da, mệnh tốt, chưa kết hôn đã có thai mà có thể tìm được một người đàn ông tốt như vậy.”

Người bạn thân bí kêu: “Nghe nói cô Đồng cùng đại thần Đồng Thành ở viện cũ của tớ.....”

“Hừm, đừng nói bừa, thầy Đồng vừa mới kết hôn vào năm kia thì lập tức đi công tác ở thủ đô rồi.”

.....

Đồng Mỹ Quân nghe được chút ít, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bà xách một túi thạch trái cây, đây là đồ ăn vặt mà Đồng Miêu thích nhất, mỗi lần hai mẹ con đi ra ngoài đi dạo phố đều phải mua một ít.

Từ khi Đồng Miêu học ở Thịnh Hoa, hai mẹ con đã lâu không gặp.

Bà có hơi nhớ cô.

Bên phải khu dạy học của Thịnh Hoa có một cái cửa nhỏ, là nơi phụ huynh đưa con.

Một số phụ huynh lo con mình ở trường học ăn không đủ chất dinh dưỡng, cho nên trước tiết tự học buổi tối sẽ đưa canh cho con.

Đồng Mỹ Quân gửi tin nhắn cho Đồng Miêu.

Bà đứng chờ ở cửa nhỏ, trên mặt mang theo vẻ vui mừng chờ mong.

Rất nhanh Đồng Miêu đã chạy ra từ khu dạy học, liếc mắt một cái đã thấy được Đồng Mỹ Quân.

Mặt cô hơi hồng, thở hắt ra.

Gió đêm thổi vào váy đồng phục, đập từng cái lên đầu gối cô.

Đồng Mỹ Quân sờ mặt Đồng Miêu, nhàn nhạt cười: “Chạm một chút, gấp cái gì.”

Đồng Miêu liếm đôi môi hơi khô, nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Mẹ.”

Cô giương mắt quan sát mặt của Đồng Mỹ Quân, tựa hồ muốn nhìn ra cái gì từ bà, ngón tay không tự chủ mà vuốt vào nhau.

Đồng Mỹ Quân ngăn người, chăm chú nhìn cô một lúc rồi chậm rãi hỏi: “Con làm sao vậy, gấp gấp như thế?”

Đồng Miếu lập tức lắc đầu, phồng mặt nói: “Không có ạ... Mẹ sao lại đột nhiên tới?”

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, vụ việc càng lớn, chú Tư tới, bây giờ mẹ cũng tới.

Cô rất sợ Đồng Mỹ Quân biết chuyện, đặc biệt là việc cô gạt người nhà tham gia cuộc thi.

Cô tận lực duy trì bình tĩnh, nhưng vẫn không tự chủ được mà có chút lo lắng.

Nhưng thấy phản ứng của mẹ thì chắc vẫn chưa biết.

“Hôm nay chú Tư của con có cuộc gặp xã giao, mẹ nhớ con, mang con và A Trạ đi ăn.”

Đồng Mỹ Quân cũng không nghĩ nhiều, bà giơ tay xách đồ ăn vặt lại đây, bày trước mặt Đồng Miếu.

“Cho con thạch trái cây, còn chocolate của A Trạ nữa.”

Một túi lớn đựng đầy đồ ăn vặt, đủ ăn rất lâu đây.

Đồng Miếu cười ngọt ngào: “Nhiều như vậy ạ.” Cô nhanh tay nhận lấy, cầm trong tay còn hơi nặng.

Nhưng mà... Tư Trạ thích chocolate sao?

Đồng Mỹ Quân ôm vai Đồng Miếu, hướng về phía sau cô nhìn nhìn: “A Trạ đâu, không cùng chúng nhau ăn cơm à?”

Đồng Miếu lắc đầu: “Cậu ấy cùng bạn mình còn phải vội làm người máy.”

Cô thật ra cũng không biết Tư Trạ là thật sự vội hay là cảm thấy không được tự nhiên.

Tóm lại hôm nay tính tình của anh không tốt lắm, Đồng Miếu lý trí phân tích một chút, anh chắc còn hơi tức giận.

Anh tức giận không hiểu lại cô lại cảm thấy áy náy.

Cô lắc đầu thật mạnh, muốn đem ý niệm này vứt ra khỏi đầu.

Cả một ngày không hiệu quả chút nào.

Buổi tối cô và mẹ vào một quán cháo gần trường học, hai người đều thích ăn món thanh đạm, tùy tiện chọn mấy món.

Đồng Mỹ Quân ăn một cách ung dung, đáng vẻ đoan trang.

Đồng Miếu dựa vào bàn, nhẹ nhàng thổi, cái miệng nhỏ nhấp nhấp, do dự không biết có nên nói việc cô đi thi cho mẹ biết không.

Lỡ như vào một ngày nào đó mẹ cô rảnh rỗi vào trang web của cục giáo dục.....

Cô vội vàng thè lưỡi, thiếu chút nữa thì đã bị bỏng.

Đồng Mỹ Quân chặn chờ một chút, mở miệng hỏi: “Thì Thắm, lần trước việc con gặp ba mình.....”

Đồng Miếu lập tức ngồi thẳng dậy, buông thìa xuống, lắc đầu: “Mẹ, con không sao cả, con đã trưởng thành, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày con vượt qua ông ấy.”

Đồng Mỹ Quân cảm thấy trong lòng đau đớn, bà vờn tay giữ chặt tay Đồng Miếu: “Mẹ không phải hy vọng con vượt qua ba mình, con không cần có áp lực lớn như vậy, mỗi ngày đều vui vẻ là tốt rồi.”

Đồng Miếu chậm rãi rũ mắt xuống.

Mẹ cô không biết, thật ra trước khi nghỉ phép, cô đã gặp lại ba mình.

Tại cuộc thi đấu tri thức nhỏ đó cô rốt cuộc vẫn bị đánh bại trước Đồng Thành.

Cô cũng không biết mình có chấp cái gì, nhưng mà lần thất bại đó phảng phất làm cô càng hạ quyết tâm, cô muốn vượt qua Đồng Thành.

“Mẹ, con tính từ bỏ tư cách vào học Thanh Hoa, con muốn thi vào viện Y học của Bắc Bại.”

Cô muốn thấy cái lĩnh vực này rốt cuộc có bao nhiêu khổ sở, khó có thể thành công như thế nào để đáng giá bỏ vợ bỏ con, đổi lấy một vé vào bệnh viện thủ đô "giáo thụ y sư".

Đồng Mỹ Quân lo lắng nhìn Đồng Miếu, chiếc đĩa trong tay lơ đãng rơi xuống bàn.

Bà biết con gái mình nghiêm túc, nếu có thể dễ dàng vứt đi những ảnh hưởng mà Đồng Thành mang đến thì cô cũng sẽ không bị căn bệnh thống khổ kia.

Bà không biết bây giờ nên làm cái gì mới có thể cởi bỏ hoàn toàn khúc mắc của Đồng Miểu.

-

Buổi tối Đồng Miểu xách theo hai cái túi lớn về nhà, vừa cửa mở ra, trong phòng tối đen như mực.

Cô duỗi tay sờ công tắc ở hành lang, nhẹ nhàng ấn lên.

Tư Trạm dựa vào ghế trong phòng khách, chăm chú nhìn cô.

Cô hoảng sợ, thiếu chút nữa chân mềm nhũn, té xuống sàn.

“Cậu... Sao lại không bật đèn?”

Tư Trạm giương mắt: “Không biết cậu về sớm như vậy.”

Thật ra anh chỉ mới về nhà, còn chưa kịp bật đèn đã nhận được điện thoại của Tư Khải Sơn.

Trong điện thoại nói, cục trưởng Trần đã phái người tới điều tra Dương Tinh Chi.

Nghe nói lúc trước khi bài thi được đưa từ thủ đô tới các tỉnh thị, thì Dương Tinh Chi đã nhờ em trai mình xem giúp.

Cái này không cần nói cũng biết, nếu là sự thật, chắc là muốn con mình vào vòng trong.

Nhưng vì đề Lục Minh thi đại học, nên việc này xử lý sau.

Đồng Miểu đem đồ ăn vặt của mẹ mua đặt ở trên bàn, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ tớ mua chocolate và thạch trái cây, cậu... Ăn không?”

Tư Trạm nhìn lướt qua, thạch trái cây và chocolate nhiều như nhau xếp vào trong túi.

Trước kia anh thường xuyên đánh bóng rổ, nên cũng thích ăn cacao, nhưng từ khi đem tất cả thời gian đặt trên người máy thì không ăn nữa.

Đồng Miểu thấy anh không nói gì, cũng đoán được anh không muốn ăn.

Không khí có chút xấu hổ, cô biết chú Tư đã làm gì đó nhưng Tư Trạm sẽ không nói cho cô.

Cô ngồi đối diện Tư Trạm, từ trong túi lấy ra một túi thạch trái cây, vặn nắp ra.

Hai tay để ở trên bàn, đầu rũ xuống đi, yên lặng uống, mái tóc dài đập trên cánh tay.

Thạch trái cây mang theo hương trái cây, ngọt, dùng đầu lưỡi nhẹ cuốn là có thể nuốt được.

Cô ăn vừa nhẹ nhàng vừa chậm rãi, chỉ có môi đỏ hơi động, đôi lông mi cong dài phủ bóng lên đáy mắt.

Tư Trạm nhìn chăm chăm mặt cô, ngón tay không có mục tiêu gõ mặt bàn.

Anh đang tức giận vì Đồng Miểu nói xin lỗi với Dương Tinh Chi.

Người như vậy thì có gì để nhưng xin lỗi, chỉ có thể lấy bạo chế bạo.

Nhưng mà thấy cô một bộ dáng vô tội im lặng, Tư Trạm cảm thấy không có chỗ phát tiết.

Đồng Miểu với anh vốn không giống nhau, không có sự gai góc, càng không có sự quyết đoán của anh.

Cô càng an tĩnh, càng nhu hòa, mặc cho người ta bắt nạt cô cũng chỉ giống đánh vào bông, nhiều nhất chỉ đổi được ánh mắt căm giận của cô.

Trong lòng Tư Trạm có chút buồn bực.

Anh đột nhiên đứng lên, ánh đèn kéo dài bóng dáng của anh, chiếu trên mặt bàn.

“Tớ ăn cái này.”

Đồng Miểu mê mang ngẩng đầu, hiển nhiên không hiểu ý anh, cô nhấp đôi môi ướt át, Nhu Đạo: “Cậu cũng ăn thạch trái cây?”

Cô với tay vào túi, lấy một cái vị táo đưa về hướng Tư Trạm.

Cánh tay trắng nhỏ nghiêm túc cầm, chờ Tur Trạm lấy.

Tur Trạm đi tới, một tay nhận thạch trái cây vị táo, sau đó cúi đầu, hút hộp thạch mà cô đang uống dở.

Động tác nước chảy mây trôi, bất ngờ không kịp tránh đi.

Tay Đồng Miêu run lên, không khỏi mở to mắt, lẳng lặng nhìn Tur Trạm, cánh tay còn cứng đờ gờ.

Tur Trạm nhú mày, lẩm bẩm nói: “Quá ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Chủ nhiệm lớp mang một xấp đề cương đi vào phòng học.

“Các tổ trưởng mang đề cương phát ra đi, hôm nay không làm bài tập, chuẩn bị cho cuộc thi giữa kỳ ngày mai.”

Lớp học lập tức vang lên tiếng oán than dậy đất.

Chủ nhiệm lớp đột nhiên đập bàn: “Các em kêu cái gì? Ngày thường không chịu nghe thông báo, ngấm lại xem ba mẹ các em đã hao tổn tâm tư như thế nào để đưa các em vào Thịnh Hoa!”

Khương Dao bĩu môi, dùng ngòi bút chọc chọc bài thi, lẩm bẩm nói: “Miêu Miêu, tớ không qua nổi mắt.”

Đồng Miêu có đặc quyền không cần tham gia các kỳ kiểm tra trong trường, cô quay đầu qua, ghé vào trên bàn nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Khoa học tự nhiên quá khó, thi xong ba tớ nhất định sẽ mắng tớ.” Khương Dao chớp chớp mắt.

Đồng Miêu học theo dáng vẻ của Tur Trạm, vươn hai ngón tay nắm cầm Khương Dao: “Tớ giúp cậu đánh dấu phần trọng điểm được không.”

Khương Dao hơi giật mình nhìn động tác của Đồng Miêu, cười khanh khách nói: “Cậu học của ai đây, không khí phách chút nào.”

Đồng Miêu thu ngón tay về, cong cong đôi mắt: “Làm sao.”

Nhưng người nào đó làm thi rất có lực uy hiếp.

Chủ nhiệm lớp nhìn Đồng Miêu vẫy vẫy tay.

Đồng Miêu đi nhanh đến bục giảng, nghe chủ nhiệm lớp nhỏ giọng hỏi: “Ngày mai các phòng học đều được dùng rồi, em có thể đến thư viện tự học.”

Kỳ thật Đồng Miêu không tham gia thi cũng tốt, nếu không sẽ là một đả kích lớn đối với học sinh giỏi của Thịnh Hoa.

Đặc biệt là Chu Nhã Như có tâm tính không tốt, rất dễ dàng chui vào ngõ cụt.

Đồng Miêu ngoan ngoãn nói: “Cô, em cũng có thể thi cùng các bạn, nhưng tên em sẽ không có trong bảng xếp hạng.”

Như vậy sẽ không có thứ tự, không có thứ tự cũng sẽ không có áp lực.

Hơn nữa cô cũng muốn biết, mình có thể làm được đến đâu, dù sao đây cũng là lần đầu thi ở Thịnh Hoa.

Chủ nhiệm lớp suy nghĩ một lát: “Vậy cũng được.”

Kỳ thi lần này không phải là cuối kỳ cho nên không có phân trường thi, học sinh đều thi trong phòng lớp mình, nhưng mà sẽ có các thầy cô thay phiên giám thị.

Trong lớp sẽ thay đổi các vị trí ngồi, vào buổi chiều, Từ Mậu Điền đem sơ đồ lớp dán lên bảng đen.

Khương Dao nhanh chóng tới xem, ai oán nhìn Đồng Miêu: “Miêu Miêu, chúng ta cách xa nhau quá!”

Có lẽ là cố ý, các bạn cùng bàn đều bị tách ra.

Trần Đông và Tư Trạm cũng vậy.

Trần Đông dựa vào ghế, xiêu xiêu vẹo vẹo nói: “Đại ca, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của tó, chúng ta sinh tử không rời, kiếp sau gặp lại.”

Tư Trạm nghiêng về một bên liếc cậu, mắng: “Lăn.”

Trần Đông uể oải kêu: “Nhưng thật ra cậu và tó ngồi gần em gái như vậy, thế thì chúng ta có thể vượt qua Chu Nhã Như nhỉ.”

Tư Trạm câu môi cười, giơ chân đá cậu: “Toàn nói cái gì đầu, tó mà phải cần chép của cậu ấy sao?”

Trần Đông tặc tác miệng: “Có đáp án ở bên cạnh, cậu không chế được à?”

Tư Trạm không nói gì, nhưng mà có vẻ đắc ý.

Trần Lộ Nam chậm rãi quay đầu lại, miễn cưỡng nhìn hai người bọn họ cười cười: “Tư Trạm, tó ngồi ở bên phải cậu, đến lúc đó tó cho cậu xem.”

Thành tích của cô cũng không tệ lắm, ổn định trong top 100, thi đậu những trường 985* cũng không có vấn đề.

* Đề án 985: gồm 38 trường đại học trọng điểm của Trung Quốc.

So với Tư Trạm thì khá hơn nhiều.

Tư Trạm nhấc mắt, lười biếng “Ừm” một tiếng.

Anh vài lần thi không nghiêm túc, Tư Khải Sơn cũng đến chịu với thành tích của anh.

Nếu đến lúc đó thật sự là thi không tốt, thì chuyện này rất khó chơi.

Trần Đông đã đi mọi nơi tìm người hỗ trợ, nhà cậu quản còn nghiêm hơn nhà Tư Trạm.

Vào ban đêm, Tư Trạm giờ sách sinh học lên, một môi rã rời.

Tiểu Ai ở bên cạnh anh ngâm nga thơ cổ, ít nhiều làm người ta nghĩ về chuyện xưa.

Nhưng âm thanh máy móc lặp đi lặp nên chả khác gì bài hát ru ngủ.

Lúc này anh rất hâm mộ Đồng Miểu, không cần học nhiều, không cần thức đêm, dù thế nào cũng thi tốt.

Đồng Miểu đã thay váy ngủ, vừa mới rửa mặt đi ra từ phòng tắm, trên trán có mấy sợi tóc ướt dán lên gương mặt phúng phính.

“Để tó giúp cậu đánh dấu phần trọng điểm.”

Cô thấy bộ dáng ngáp ngủ của Tư Trạm mấy ngày nay, có chút không đành lòng.

Kỳ thật kiến thức cao trung khó hơn sơ trung một chút, nhưng phần trọng điểm vẫn luôn cố định.

Chỉ cần biết dạng đề kiểm tra thì thành tích sẽ không quá kém.

Tư Trạm đưa sách cho cô, nhìn làn da trắng như sữa của cô, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ, tinh thần phấn chấn lên rất nhiều.

“Này, Tiểu Miểu, cậu trời sinh đã học tốt như vậy à?”

Đồng Miểu dùng bút chì trên sách của Tư Trạm, nghiêm túc trả lời: “Đúng là trời sinh tương đối miễn cảm với các bài toán.”

Tư Trạm như suy tư gì đó gật gật đầu: “Thiên tuyển chi... Nhân.”

Chút nữa đã nói câu trong trò chơi kia.

Đồng Miểu giương mắt nhìn anh: “Giống như việc cậu có thiên phú với máy móc, tó đối số hiệu gì đó dốt đặc cán mai.”

Cô tựa như đang an ủi anh, đôi môi hồng nhuận nhẹ nhàng nhấp, có giọt nước theo mái tóc chảy vào áo ngủ tơ tằm, nhuộm thành một vòng nhỏ.

Tư Trạm đột nhiên nhớ tới lời nói của Quý Nhượng Thừa.

Cô có thể giúp đỡ trong việc thiết kế và tối ưu hóa mạch điện của máy móc.

Nhưng anh nhanh chóng lắc đầu, khoe miệng cười như có như không, nhìn Đồng Miểu.

“Tiểu Miêu, nếu tớ được giải nhất của VEX thì có thể trực tiếp đậu Thanh Hoa.” Anh nhàn nhạt nói.

Anh đã từng nói, muốn cùng cô thi một trường.

Mặc kệ những lời này có ý gì nhưng cô tạm thời chỉ có thể hiểu ý trên mặt chữ.

Đồng Miêu dừng tay một chút, tiện đà hơi hơi rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Tớ chuẩn bị từ bỏ tư cách vào Thanh Hoa, thi vào viện Y học của Bắc Đại.”

Tư Trạm ngẩn người, sau đó nhanh chóng thu lại cảm xúc, anh gơ tay gõ bàn: “Không phải cha mẹ đều không cho con cái của mình học y sao?”

Đồng Miêu xoa bụng, lẩm bẩm: “Mẹ tớ không nói thế.”

Ba thì căn bản là không biết.

Ngày tiếp theo có cơn mưa khó có được, tí tách tí tách làm ướt đường bằng plastic trong trường.

Buổi thi bắt đầu lúc 8 giờ đúng, lúc này không ai hứng thú nói chuyện phiếm, mọi người đều viết văn và học thơ cổ từ, ngay cả Chu Nhấ Như cũng ngồi một chỗ lần lượt làm bài.

Từ Mậu Điền cố ý đi vòng qua, nghiêm trang nói với Đồng Miêu: “Tớ lần này nhất định phải vượt qua cậu.”

Trên mặt cậu mang theo vẻ cực kỳ nghiêm túc cùng tự tin.

Trong khoảng thời gian này, cậu đều bỏ các buổi tập thể dục, cơ hồ đem toàn bộ thời gian để học tập, cậu không tin mình sẽ thi không tốt.

Đồng Miêu ngẩng đầu lên, chần chờ chớp chớp mắt.

Có nên nói với cậu rằng mình sẽ không có tên trong bảng thành tích?

Chu Nhấ Như nhìn thoáng qua bọn họ, cắn chặt môi.

Tư Trạm lười biếng gõ bàn, không kiên nhẫn ngắt đầu: “Ngồi ở đâu thì về chỗ đó đi, đừng làm phiền tớ ôn tập.”

Anh bò rạp trên bàn, chộp mắt dưỡng thần.

Ánh mắt của Từ Mậu Điền có chút trốn tránh, lần trước cậu vô ý hại Tư Trạm, trong lòng vẫn luôn mang hổ thẹn, mặc dù Tư Trạm nói lời không khách khí với cậu nhưng cậu vẫn làm theo.

Trần Lộ Nam nhìn chỗ ngồi xung quanh một vòng.

Cô ngồi bên phải Tư Trạm, cái bàn cũng gần, so với Đồng Miêu ngồi phía sau thì dễ dàng nhìn thấy hơn.

Nhưng mà Đồng Miêu chắc chắn sẽ làm bài tốt hơn cô, Tư Trạm có lẽ sẽ nhìn Đồng Miêu.

Cô cẩn thận nhìn chăm chú nhất cử nhất động của bọn họ, phát hiện hai người giao lưu gì cả.

Tư Trạm cũng không chủ động kêu Đồng Miêu trợ giúp.

Hai người bọn họ rốt cuộc có phải là một cặp hay không?

Chẳng lẽ lần trước ở hành lang mình lý giải sai rồi?

Trong lòng cô không ngừng suy đoán.

Buổi thi rất nhanh đã bắt đầu, tất cả mọi người vui đầu đọc đề ngữ văn.

Trần Lộ Nam lần đầu tiên hiếu thắng mãnh liệt như vậy, cô ấy nhanh chóng làm xong đề, nhìn Tư Trạm còn đang rối rắm.

Cô nàng ho nhẹ một tiếng, cố ý đẩy đề của mình về hướng Tư Trạm.

Động tác của Tư Trạm dừng một chút, đại khái là đã nhận ra nhưng lại không nhìn sang phía cô ấy.

Trần Lộ Nam có chút mê mang, không khỏi quay đầu lại nhìn Đồng Miêu một cái.

Đồng Miêu đã làm sang mặt sau, sau đó cô bỗng nhiên dừng lại, thậm chí còn buông bút xuống.

Trong tay cô có một mảnh giấy nho nhỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Trần Lộ Nam khấn trương, cổ họng khô khốc.

Hành vi này cô quá rõ ràng, muốn làm cái gì cơ hồ không cần nói cũng biết.

Đồng Miểu đây là muốn ném giấy cho Tư Trạm rồi.

Để Tư Trạm chép bài sao, bỏ qua cô, lại ái muội không rõ ràng với cô ấy.

Trần Lộ Nam hơi đỏ mặt.

Cô thừa nhận mình thích Tư Trạm, trước kia có nữ bá vương Hách Mộng Khê, cô không thể trêu vào, sợ bị đánh.

Hiện tại Hách Mộng Khê đã trở thành quá khứ, tâm tư cô lại lung lay.

Huống hồ bình tĩnh mà xem xét, Tư Trạm đối với cô cũng không tồi.

Lúc đổi chỗ ngồi còn giúp cô nâng cái bàn, đồ cô rớt cũng sẽ thuận tay nhặt.

Mỗi lúc ấy, gương mặt cô đều đỏ lên, trong lòng kinh hoàng.

Cô khấn trương nắm chặt tay, đôi mắt trước sau vẫn nhìn chằm chằm Đồng Miểu.

Đồng Miểu chủ động ném giấy cho Tư Trạm, cô tuyệt đối không để đến tay Tư Trạm.

Trần Lộ Nam căng thẳng.

Đồng Miểu đem giấy vo lại thành cục, ngẩng đầu về phía trước, lại yên lặng cúi đầu.

Cô nhẹ nhàng cắn môi, lại lần nữa nhìn Trần Đông.

Khoảng cách không gần sao có thể đưa cho cậu ấy đây.

Trước khi thì Trần Đông ngăn câu vạ câu, kêu cô cần phải cứu cậu ấy một mạng, nhìn rất đáng thương, làm cô không đành lòng cự tuyệt.

Bạn bè bình thường cô cũng đã đồng ý rồi, huống chi Trần Đông là bạn thân của Tư Trạm.

Trần Đông thỉnh thoảng lại quay đầu xuống nhìn, nồn nóng run rẩy chân tay, trên mặt là biểu tình tang thương.

Đồng Miểu bắt đầu đỏ mặt.

Cô chưa từng làm việc như thế này, khấn trương, tay còn hơn run.

Nếu bây giờ không giúp Trần Đông, cô lại cảm thấy mình nuốt lời.

Chủ nhiệm lớp vừa vịn cúi đầu, kiểm gì đó ở trong túi.

Đồng Miểu được cổ vũ, rốt cuộc nâng tay lên.

Trần Lộ Nam bỗng nhiên đứng dậy: “Cô!”

- - - - -

* Editor: ở trên có đoạn là suy nghĩ của Trần Lộ Nam nên mình để là cô luôn.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.